

DE STER

90STE JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1990

Verslag van de
160ste aprilconferentie van
De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der
Laatste Dagen

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 160ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 Het is weer conferentie, *President Thomas S. Monson*
- 5 Het kleine en eenvoudige, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 7 Het gezin eerst, *Ouderling Rex D. Pinegar*
- 10 Het geestelijke aspect van dienstbetoon, *Ouderling Derek A. Cuthbert*
- 12 Gij hebt het Mij gedaan, *Ouderling Richard P. Lindsay*
- 14 'Want aldus zal Mijn kerk (. . .) worden genoemd', *Ouderling Russell M. Nelson*
- 16 Familietradities, *Ouderling L. Tom Perry*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 18 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *President Thomas S. Monson*
- 19 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Wilford G. Edling*
- 19 Statistisch rapport 1989, *F. Michael Watson*
- 20 De ganse aarde vervullen, *Ouderling David B. Haight*
- 22 'Kiest dan heden', *Ouderling Hans B. Ringger*
- 24 Lessen uit de Schriften over leiderschap, *Ouderling Spencer J. Condie*
- 26 De opstanding, *Ouderling F. Melvin Hammond*
- 27 Integriteit, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 30 'Verdraag het goed', *Ouderling Neal A. Maxwell*

Priesterschapsbijeenkomst

- 32 De bibliotheek van de Heer, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 35 Het Aäronisch priesterschap: keer ervool terug, *Bisschop Robert D. Hales*
- 37 De rit op de motor, *Ouderling Kenneth Johnson*
- 38 De grootste vreugde, *Ouderling Clinton L. Cutler*
- 39 Wie is een ware vriend? *Ouderling Malcolm S. Jeppsen*
- 41 Mijn broeders hoeder, *President Thomas S. Monson*
- 44 De tempel niet ontwijden, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 51 'En een kleine jongen zal ze hoeden', *President Thomas S. Monson*
- 54 Als getuigen van God staan, *President Howard W. Hunter*

- 56 'Een kleine stap voor een mens; een reuzensprong voor de mensheid', *Ouderling Carlos E. Asay*
- 58 'Noch roemt in uw geloof of machtige werken', *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 60 Zalg de barmhartigen, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 63 Wereldvrede, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 65 De weg terug vinden, *Ouderling Richard G. Scott*
- 67 Middelen om zijn doeleinden te volbrengen, *Barbara W. Winder*
- 69 'Ik zal heengaan en doen', *Presidente Elaine L. Jack*
- 70 Lessen van een liefdevolle Vader, *Ouderling Horacio A. Tenorio*
- 71 Een Samaritaan van de laatste dagen, *Ouderling Merlin R. Lybbert*
- 73 Het hart voorbereiden, *Ouderling H. Burke Peterson*
- 75 Dankbaarheid als beginsel van verlossing, *Ouderling James E. Faust*
- 77 'Heilige voornemens', *President Gordon B. Hinckley*
- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag voor de kinderen van de algemene conferentie op 31 maart en 1 april 1990

- 78 Ze hebben het ook tegen ons
- 79 Kerknieuws

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door Audiovisual Planning and Development: Jed A. Clark (supervisor), Walden Andersen, Phil Shurtliff, Craig Dimond, John Luke, Peggy Jellinghausen, Eldon Linschoten en Ed Thomas.

OP DE OMSLAG: 'HET EERSTE VISIOEN', VAN GREG V. OLSEN, 1988. MET DANK AAN WILLIAM EN SUSAN HORSLEY. FOTO OP DE ACHTERZIJDE: HET HEILIGE BOS, DOOR LEE V. KOCHENDERFER.

Verslag van de 160ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Asay, Carlos E., 56	Lindsay, Richard P., 12
Ashton, Marvin J., 58	Lybbert, Merlin R., 71
Ballard, M. Russell, 5	Maxwell, Neal A., 30
Condie, Spencer J., 24	Monson, Thomas S., 3
Cuthbert, Derek A., 10	18, 41, 51
Cutler, Clinton L., 38	Nelson, Russell M., 14
Faust, James E., 75	Oaks, Dallin H., 63
Haight, David B., 20	Packer, Boyd K., 32
Hales, Robert D., 35	Perry, L. Tom, 16
Hammond, F. Melvin, 26	Peterson, H. Burke, 73
Hinckley, Gordon B., 44	Pinegar, Rex D., 7
60, 77	Ringger, Hans B., 22
Hunter, Howard W., 54	Scott, Richard G., 65
Jack, Elaine L., 69	Tenorio, Horacio A., 70
Jeppson, Malcolm S., 39	Winder, Barbara W., 67
Johnson, Kenneth, 37	Wirthlin, Joseph B., 27

Verdere deelneming: De muziek voor de conferentie werd verzorgd door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met Clay Christiansen aan het orgel (zaterdagmorgen), het Granger Utah Region Primary Children's Choir onder leiding van Glenda C. Nordfelt, met Clay Christiansen aan het orgel (zaterdagmiddag); een gecombineerd mannenkoor van de Church Institutes of Religion uit Ephraim, Orem, Salt Lake City, Ogden, en Logan, onder leiding van Douglas Brencley, met Robert Cundick aan het orgel (priesterschap); en het Mormons Tabernakelkoor onder leiding van Jerold D. Ottley en Donald Ripplinger, met John Longhurst en Robert Cundick aan het orgel (zondagmorgen en zondagmiddag).

Juli 1990 90ste jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Friend'.

Eerste Presidium:

Exra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines:

Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlein
Assistent-redacteur: De Kinderster:
De Anne Walker
Art-director: M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Shari Kook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en

administratie:
J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-00260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-4382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72 71 03 34

© 1990 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year.

\$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 30,00
België: Bfr. 520,00
USA/Canada: US\$ 10,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenvaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 9007 DU

Verslag van de 160ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 31 maart en 1 april 1990 in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

President Benson heeft het mij voorgesteld deze conferentie te beginnen (...) en om alle luisteraars en kijkers, waar dan ook ter wereld, zijn hartelijke groeten en zijn zegen over te brengen', zei president Thomas S. Monson bij de opening van de zaterdagmorgenbijeenkomst van de 160ste aprilconferentie van de kerk.

'Ik wil mij bij president Benson aansluiten – en ik weet dat ik tevens de gevoelens vertolk van president Hinkley en alle andere algemene autoriteiten – en zeggen hoezeer wij de kinderen van onze Hemelse Vader overal op aarde liefhebben. In de loop van de geschiedenis is de behoefte aan samenwerking, begrip en welwillendheid onder alle mensen – onder de volken evenzeer als onder de mensen in hun dagelijks leven – wellicht nog nooit zo dringend geweest als nu. Het is niet alleen gepast, maar ook noodzakelijk, dat wij het ideaal van de broederschap onderstrepen en ook de verplichting die daaruit voortvloeit voor ons allemaal', zei president Monson namens president Benson.

Hoewel president Benson zelf niet heeft gesproken, was hij wel bij alle bijeenkomsten aanwezig en presideerde die ook. Zijn twee raadgevers, president Gordon B. Hinkley, eerste raadgever en president Thomas S. Monson, tweede raadgever hebben de bijeenkomsten geleid.

Aan het einde van de zondagmiddagbijeenkomst zei president Hinkley: 'President Benson, nu in zijn 91ste jaar, kan echter niet zo lang staan en ons toespreken, maar ik wil graag zeggen dat we door zijn aanwezigheid, zijn glimlach en zijn gebaren als blijk van liefde, zeer opgebouwd zijn (...)

'Aan het einde van deze conferentie weet ik dat ik namens hem tot ieder van u kan zeggen: 'Ik houd van u, broeders en zusters. Ik zegen u in uw grote werk om het evangelie van Jezus Christus en zijn leringen na te leven.'

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werden er tien nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig voorgesteld; het algemeen

ZHV-presidium werd ontheven en een nieuw presidium ondersteund. Er werd tevens een nieuwe raadgeester in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen voorgesteld.

De volgende broeders zijn voorgesteld als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Eduardo Ayala uit Santiago (Chili), LeGrand R. Curtis uit Salt Lake City, Clinton L. Cutler uit Draper (Utah), Robert K. Dellenbach uit Salt Lake City, Harold G. Hillam uit Idaho Falls (Idaho), Kenneth Johnson uit Norwich (Engeland), Helvecio Martins uit Rio de Janeiro (Brazilië), Lynn A. Mickelsen uit Idaho Falls (Idaho), J. Ballard Washburn uit Page (Arizona) en Durrell A. Woolsey uit Stockton (Californië).

Deze nieuwe broeders, die voor een periode van vijf jaar zijn geroepen, brengen het aantal leden van het Tweede Quorum der Zeventig op 38.

Als algemeen ZHV-presidium werden ontheven: Barbara Winder, presidente; Joy F. Evans, eerste raadgeester; en Joanne B. Doxey, tweede raadgeester. Het nieuwe ZHV-presidium bestaat uit: Elaine L. Jack,

presidente; Chieko N. Okazaki, eerste raadgeester (allebei uit Salt Lake City); en Aileen Hales Clyde, tweede raadgeester (uit Springville, Utah).

Zuster Jack moest derhalve ontheven worden als tweede raadgeester in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen. Haar opvolgster is Janette C. Hales uit Provo (Utah). Zuster Ardeith G. Kapp en zuster Jayne B. Malan blijven in hun huidige functies werkzaam als respectievelijk presidente en eerste raadgeester.

Ook werd de ontheffing bekendgemaakt van David M. Kennedy, bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium en broeder Blaine C. Tueller, zijn assistent. Broeder Kennedy was sinds 1974 in deze functie werkzaam.

De bijeenkomsten werden per satelliet en andere media naar vele delen van de wereld uitgezonden, en konden naast het Engels in 15 talen worden gevolgd. Waar geen satellietuitzendingen kunnen worden ontvangen, zullen videobanden van de conferentie aan de leden beschikbaar worden gesteld. □

Het Eerste Presidium, van links naar rechts: president Gordon B. Hinkley, eerste raadgever, president Ezra Taft Benson, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

Het is weer conferentie

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'In de loop van de geschiedenis is de behoefte aan samenwerking, begrip en welwillendheid onder alle mensen – onder de volken evenzeer als onder de mensen in hun dagelijks leven – wellicht nog nooit zo groot geweest als nu.'

President Benson heeft het mij voorgesteld deze conferentie te beginnen met een korte boodschap die ik uit zijn naam zal uitspreken, en om alle luisteraars en kijkers, waar dan ook ter wereld, zijn hartelijke groeten en zijn zegen over te brengen.

De geest van de lente is goed te zien op deze historische plek: Temple Square. De goedverzorgde gazons hebben zich ontdaan van hun vaalbruine winterjasje en verschijnen nu weer als groene tapijten die het effect van de fraaie perken met hun veelkleurige bloemen vergroten. Het is een tijd van vernieuwing en dankbaarheid, een seizoen voor overweging.

Sinds de vorige keer dat wij hier bij elkaar waren, hebben er ingrijpende veranderingen plaatsgevonden. In Berlijn is er een muur afgebrokkeld. Families kunnen nu aan beide zijden weer te zamen komen en de vreugde ervaren die zij zo lang hebben moeten ontberen. In Polen, Hongarije, Tsjecho-Slowakije en Oost-Duitsland hebben de vrijheidsklokken een nieuw tijdperk ingeluid.

Wij herinneren ons allemaal, president Benson, die donkere periode na de Tweede Wereldoorlog toen onze leden de hongerdood en de wanhoop nabij waren. Op dat moment voerde u uw indrukwekkende opdracht uit om leiding te geven aan de verdeling van voedsel, kleding en geneesmiddelen uit de magazijnen van de kerk onder de families in Europa die leden onder de verwoesting van de oorlog.

Uw woorden klinken nog steeds helder door: 'Wij moeten "onze kracht gebruiken om te voorzien in de behoeften van de wereld en niet voor angst zwichten." (...) Ik ben ervan overtuigd dat hulpacties, zoals de verdeling van goederen, onderdak en kleding aan hulpbehoevenden, het beste tot hun recht komen wanneer zij uitgaan van particuliere personen en organisaties zoals de kerk.' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 261.)

In de geest van die raad van president Benson, is het onze taak, zowel in eigen land als

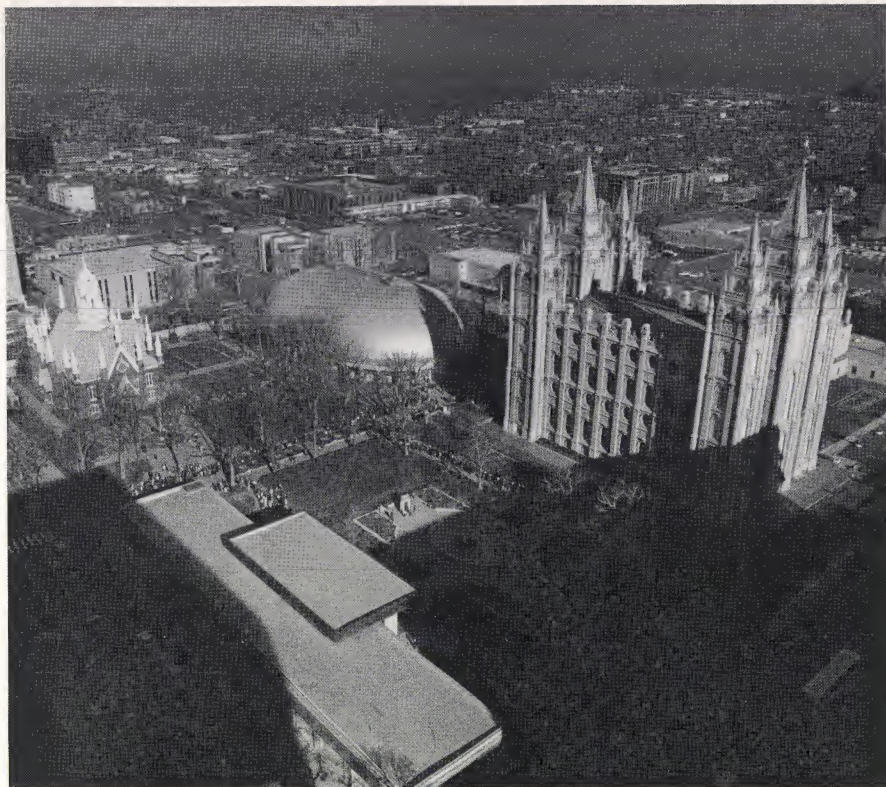
elders in de wereld, hulp en hoop te bieden aan hen die honger lijden, die dakloos zijn en die verdrukt worden. Die steun wordt ook verleend tot zegen van alle betrokkenen. In talloze steden, waar de nood veel hoger is dan de beschikbare hulp, zijn mensen opgebeurd, harten geraakt en is de blik van wanhoop veranderd in een glimlach van vertrouwen dankzij de gulheid waarmee de leden van de kerk hun vastengaven afdragen, zoals de Heer geboden heeft.

Tot de jonge mensen van de kerk zeg ik: president Benson is altijd jullie voorvechter en verdediger geweest. Bij een vorige gelegenheid heeft hij de gevoelens van al jullie leiders in deze woorden samengevat: 'Geliefde jongelui, jullie zullen door beproevingen en verleidingen heen moeten, maar er liggen geweldige, eeuwige zegeningen in het verschiet. Jullie hebben onze liefde en ons vertrouwen. Wij bidden dat jullie erop voorbereid zullen zijn de tegels over te nemen. Wij zeggen tot jullie: "Sta op, en laat je licht schijnen" (zie Lv 115:5) en wees een licht voor de wereld, een banier voor anderen.' (*New Era*, juni 1986, blz. 8.)

Mijn geliefde jonge broeders en zusters, vanaf de tijd dat president Benson hopman was tot deze tijd, waarin hij de hele kerk presenteert, is hij jullie nooit vergeten. Hij is verheugd over jullie prestaties, hij heeft bewondering voor jullie kracht. Hij is jullie vriend en voorspraak.

Geliefde ouders van de kerk, president Benson heeft ons reeds lang voorghouden dat een goed voorbeeld de beste manier is om een kind te onderrichten. Ik heb hem verheven gebeden horen opzenden tot onze Hemelse Vader, die gekenmerkt worden door eenvoudige smeekbeden en innige dankbaarheid. Kinderen die samen met hun ouders bidden, zullen zich meestal verbonden voelen met het gezin en geneigd zijn de

Blik op Temple Square. Links de Assembly Hall, waar men ook de conferentiebijeenkomsten kan volgen. In het midden de Tabernakel, traditioneel de plaats waar de algemene conferentie gehouden wordt. Rechts de Salt Lake-tempel. Aan de horizon de rand van Great Salt Lake.

leringen van de Heer te volgen. Wat genieten president Benson en zijn geliefde vrouw, Flora, van hun wekelijkse tempelbezoek! Zijn gevoelens voor de tempel zijn vervat in deze uitspraak: 'De tempels van God zijn mij lief. Het huis des Heren is de plek op aarde die het dichtst bij de hemel ligt.' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 253.)

Aan het begin van deze conferentie wil ik mij bij president Benson aansluiten – en ik weet dat ik tevens de gevoelens vertolk van president Hinckley en alle andere algemene autoriteiten – en zeggen hoezeer wij de kinderen van onze Hemelse Vader overal op aarde liefhebben. In de loop van de geschiedenis is de behoefte aan samenwerking, begrip en welwillendheid onder alle mensen – onder de volken evenzeer als onder de men-

sen in hun dagelijks leven – wellicht nog nooit zo dringend geweest als nu. Het is niet alleen gepast, maar ook noodzakelijk, dat wij het ideaal van de broederschap onderstrepen en ook de verplichting die daaruit voortvloeit voor ons allemaal.

Zoals Edwijn Markham eens gezegd heeft:

*Er is een lot dat broeders van ons maakt;
Alleen reist niemand door het leven:
Alles wat door ons een ander raakt
Komt bij ons terug tot vloek of zegen.*

Laten wij Gods geboden naleven. Laten wij in de voetstappen treden van zijn Zoon en onze Heiland, namelijk de Heer Jezus Christus. Wanneer wij Hem oprecht en ijverig zoeken, zullen wij Hem inderdaad vinden.

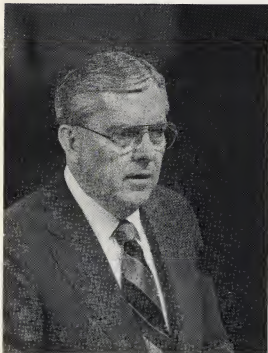
Misschien komt Hij tot ons als een onbekende, iemand zonder naam – zoals Hij destijds, aan de oever van het meer, bij die mannen kwam die Hem ook niet kenden. Hij zegt ons hetzelfde: 'Volg gij Mij' (Johannes 21:22), en schakelt ons in bij de taak die Hij te vervullen heeft in onze tijd. Hij gebiedt, en aan hen die Hem gehoorzamen, ongeacht of zij wijs of eenvoudig zijn, zal Hij Zich openbaren in de spanningen, de conflictsituaties en het lijden dat zij zullen meemaken in zijn gezelschap. En zo zullen zij uit eigen ervaring leren wie Hij is.

Ik getuig tot u dat God werkelijk leeft, dat Jezus de Christus is, onze Verlosser, en dat wij in deze tijd leiding ontvangen van Gods profeet, president Ezra Taft Benson. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het kleine en eenvoudige

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De doeleinden van de Heer in ons eigen leven worden gewoonlijk bereikt door het kleine en eenvoudige, niet door hetgeen zwaarwegend en opzienbarend is.'

Broeders en zusters, vermoedelijk bent u even verbaasd als ik door de gewelddige gebeurtenissen in de wereld die voor onze ogen plaatsvinden. Als heiligen der laatste dagen onderkennen wij de hand van God die bezig is zijn doeleinden op aarde tot stand te brengen. Wij weten dat de 'steen [die] zonder toedoen van mensenheden' losraakte (zie Daniël 2:34-35), zal voortrollen totdat hij de hele aarde vult. Wij leven in spannende tijden.

Wij aanschouwen grootse, wereldomvattende gebeurtenissen; wij moeten echter bedenken dat de doeleinden van de Heer in ons eigen leven gewoonlijk worden bereikt door het kleine en eenvoudige, niet door hetgeen zwaarwegend en opzienbarend is.

Toen Alma zijn zoon Helaman het grote belang van de kroniek op de geelkoperen platen bijbracht, zei hij:

'Zie, ik zeg u, dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht; en kleine middelen beschamen in vele gevallen de wijzen.

En de Here God werkt door middelen om Zijn grote en eeuwige doeleinden te bereiken; en door zeer kleine middelen beschaaft de Here de wijzen, en brengt Hij de zaligheid van vele zielen teweeg' (zie Alma 37:6-7).

Sta mij toe dat toe te lichten door middel van een brief die een van onze trouwe zendelingzusters in Zuid-Amerika aan haar broer schreef, die net zijn zendingsoproep had ontvangen:

'Het is zo fascinerend met die mensen van het platteland – ze zijn zo stil, schuchter en verlegen. Je weet nooit precies hoeveel ze begrijpen. Ze zullen in dit kleine plaatsje leven en sterven. Ze zijn zo arm, eenvoudig en kinderlijk. Ze zullen vermoedelijk nooit een algemene autoriteit zien, nooit de algemene conferentie bijwonen, nooit aan de Brigham Young University studeren. Ze zullen nooit scout zijn, nooit in een enorme sportzaal van de kerk basketbal spelen, nooit met de auto naar een ringconferentie gaan, of naar de finale van een basketbaltoernooi of waar dan ook naartoe. Zoveel dat wij automatisch in verband brengen met de kerk – en heel gewoon vinden – zal voor hen onbereikbaar blijven. Maar [en hier gaat het om] zij hebben geloof, zij bekeren zich, zij laten zich dopen, zij ontvangen de Heilige Geest en zij vernieuwen hun doopverbond iedere week door aan het avondmaal deel te nemen. Zij bidden en lezen dagelijks in de Schriften. Zij weten dat God leeft en dat Christus hun Heiland is. En volgens mij zullen zij het celestiale koninkrijk bereiken. Ik doe al die dingen die zij nooit zullen doen, maar van mijn eigen behoudenis ben ik niet zo zeker.

'Bij de eerste vluchtige blik lijkt de kerk zelfs niet op de kerk in het centrum van Orem (Utah). Ik moet mij er steeds bij bepalen dat het toch dezelfde kerk is en dat wij allemaal hetzelfde profeet volgen. We hebben iedere week een avondmaalsdienst op het platteland omdat de leden daar echt niet het geld hebben om naar de stad te komen. En als ik daar bij zonsopgang met nog vijf anderen onder de blote hemel op mijn houten stoel zit en lofzangen zing, bid en het avondmaal gebruik, vraag ik me af of de kerk hier niet méér op de kerk van Christus lijkt dan de kerk thuis. Maar toch zal het wel hetzelfde zijn. Alle belangrijke dingen, de ware onderdelen van het evangelie die Christus leerde in 3 Nephi 11, zijn hier hetzelfde als in Orem.'

In zijn genade heeft de Heer ervoor gezorgd dat de mensen zich zelfs in de aller-eenvoudigste omstandigheden kunnen bekeren. Het is jammer dat sommigen van ons het doel voorbijzien en bekering teveel laten afhangen van gebouwen, begrotingen, programma's en activiteiten en niet van die kleine, eenvoudige dingen die het wezen van het evangelie vormen. Wij hoeven niet verder te kijken dan ons eigen hart om de zoete gevoelens te ervaren die beloofd zijn aan hen die God gehoorzamen. Daarom kan het nieuwe lid dat in de eenvoudigst denkbare omstandigheden verkeert het evangelie even intens beleven als iemand die zijn levenlang lid is geweest en vlak bij het hoofdkantoor van de kerk is grootgebracht.

Wanneer ik met sommige van die nederige leden samenkom, zie ik hoe de kerk, noodzakelijkerwijs, onder hen wordt georganiseerd op de simpelste manier die maar mogelijk is. Het evangelie wordt geleerd uit de Schriften en uit het lesboek *Evangeliebeginselen*. Wanneer de mensen tot Christus komen en zich in zijn naam laten dopen, voelen zij de Geest en geven hun getuigenis. Hun liefde voor de Heer straalt uit hun ogen. Zij weten dat geloof, bekering, de doop, de Heilige Geest, anderen dienen en de geboden onderhouden de kernpunten zijn om de verhoging in het celestiale koninkrijk te bereiken.

Vorige maand heb ik samen met ouderling Charles Didier een bezoek gebracht aan de heiligen in Trinidad en Tobago, Guyana, Suriname en Frans Guyana. Wij hebben die eilanden en landen toegewijd aan de vestiging van het werk van de Heer.

Wij zien een enorm verschil tussen de eenvoudige omstandigheden in gebieden waar de kerk nog in de kinderschoenen staat en de omstandigheden die wij gewend zijn in gebieden waar de kerk al lang vaste voet aan de grond heeft.

Bij ons bezoek aan Suriname maakten we kennis met de meeste leden en vernamen dat het zendelingspaar daar, broeder en zuster Limburg, hun het evangelie had geleerd met behulp van wat simpele leermiddelen. Zij hadden geen reusachtige of opzienbarende activiteiten, alleen maar de dagelijkse geestelijke ervaringen die het gevolg waren van hun gevoelig reageren op de influisteringen van de Geest.

Omdat het nieuwe zendelingspaar, broeder en zuster Don Rapier, met een dag eerder was aangekomen dan ouderling Didier en ik, maakten wij tegelijkertijd kennis met de heiligen. Op de zondag die wij er doorbrachten, werden er vier avondmaalsdiensten gehouden bij de leden thuis. Ouderling Rapier liet ons weten wat zijn gevoelens waren over het zegenen van het avondmaal in de simpele woning van een van onze nieuwe bekeerlingen. Hij zei:

'Dit waren de eenvoudigste omstandig-

heden die ik ooit had meegemaakt. Het huisje was grotendeels opgetrokken van korte planken. Er was geen elektriciteit en geen stromend water. Het dak was van golfijzer. De woning en het erf zagen er netjes uit. Wij hielden onze avondmaalsdienst onder het overhangende gedeelte van het dak aan de voorkant van het huis. De leden en de algemene autoriteiten zaten op planken die op stapels bakstenen rustten. De avondmaalstafel bestond uit een kleine houten stelling op een stukje zeil dat op de aarden vloer was gelegd. De avondmaalskleedjes waren heel eenvoudig en kraakhelder.

"Toen ik neerknielde om het avondmaal te zegenen, greep de liefde die ik zo snel voor deze mensen had opgevat mij aan. Ik dacht bij mezelf dat het de Heiland stellig moest behagen dat wij Hem in zulke nederige omstandigheden indachtig waren.

"Ik dacht aan onze kerkzalen thuis. Pas na deze bijzondere ervaring zal ik naar behoren kunnen waarderen hoe het is om daar het avondmaal te gebruiken. Ik bedacht mij ook dat het wel eens meerdere jaren zou kunnen duren voordat deze fijne, nederige leden ten volle beseffen hoe bijzonder het was dat ze twee algemene autoriteiten, waarvan één een apostel, bij zich thuis hadden en welke grote zegen dat was voor hen en voor hun gezin.

Ieder van ons die daarbij aanwezig is geweest, was diep geroerd door de ervaring van broeder Rapiër. Na de vierde avondmaalsdienst moest ik denken aan de woorden van de Heer: 'Verflauwt daarom niet in goetdoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

Nog een voorbeeld van de belangrijkheid van kleine dingen wordt ons gegeven door broeder en zuster Jackson, die als zendeling-echtpaar in Guyana werkzaam zijn: "Toen

we nog maar nauwelijks in Guyana waren aangekomen, lazen we een artikelje in de krant van Georgetown over de "Tiener van de maand". Er werd ons onder andere verteld dat hij gek was op macaroni. Met het artikel, een Boek van Mormon en een pak macaroni stonden we even later bij hem op de stoep. We hebben sindsdien zeven leden van dat gezin onderwezen en gedoopt.' Deze kleinigheid heeft gevoerd tot een groot voordeel bij de oprichting van de kerk in Guyana. Tervilg ik de afgelopen maand van die gevoelige geestelijke ervaringen genoot, werd ik ook ernstig gestemd door de manier waarop kleine, simpele dingen ook negatief en verwoestend kunnen zijn voor iemands behoudenis. Een reeks schijnbaar kleine maar verkeerde keuzen kunnen als die kleine zielverwoestende termieten worden die knagen aan het fundament van ons getuigenis totdat wij onverhoeds voor onze geestelijke en morele ondergang staan.

De afgelopen maand heeft een van de zendingelingen die zuster Ballard en ik destijds in Canada hebben meegemaakt, de bijzonderheden onthuld over de manier waarop kleine dingen zich kunnen ophopen totdat ze welhaast tot vernietiging voeren, tenzij er een koerscorrectie wordt aangebracht. Hij schreef het volgende:

"Na mijn zending trouwde ik en ging in de bouw werken. Er werden in de daarop volgende jaren drie kinderen geboren, en al die tijd was ik actief in de kerk. De eisen die het bedrijf aan mij stelde, werden zwaarder en ik beet me er steeds meer in vast al het mogelijke te doen om financieel te slagen in het leven. De gevolgen daarvan waren thuis onmiddellijk merkbaar. Gesteund echter door een vrouw met veel begrip, hadden we het gevoel wel staande te kunnen blijven tot de zaken weer beter werden."

Hij vertelde dat de geldproblemen ertoe

voerden dat ook zijn vrouw ging werken. Hij begon steeds langere uren te maken en zijn gezin en kerktaken te verwaarlozen. Zijn veeleisende werkschema eiste al zijn geestelijke en lichamelijke kracht. Hij ging op iedereen vitten, met inbegrip van zijn vrouw en kinderen en zijn klerkleden.

De brief ging als volgt verder:

"Naarmate mijn geldschulden toenamen, was het gedaan met mijn gemoedsrust en geluk. De liefde en tederheid die mijn vrouw en ik eens hadden gekend, waren nu slechts een herinnering. Wij ontdekten van allerlei karakterfouten bij elkaar en begonnen ons daarop te concentreren. Het kleinste incident was al een aanleiding om elkaar wonden toe te brengen. Ik begon iedereen de schuld te geven behalve mezelf. Een enorm gevoel van uitzichtloosheid nam bezit van mij en in mijn wanhoop voelde ik hoe een donkere wolk mij omhulde.

"Omdat wij wisten dat ons huwelijk onder zulke omstandigheden geen stand kon houden en begonnen een scheiding te overwegen, besloot ik financieel advies in te winnen. Vanaf dat moment was de grote grap – toen nog komisch en tamelijk onschuldig – dat ik dood veel meer waard was dan levend. Enkele weken later was de dreiging van een scheiding en van een compleet financieel fiasco kennelijk heel dichtbij. De onschuldige grap dat ik dood meer waard was dan levend kreeg ineens het aspect van een reële oplossing. Op een zeker moment toen ik alleen thuis was, stond ik voor de tweesprong. De gedachte kwam bij me op om mij nog één keer tot de Heer te wenden. Eenmaal op mijn knieën moest ik onbedaarlijk huilen terwijl ik de Heer in mijn wanhoop smeekte om zijn genade en hulp.

"Een paar minuten later bereikte mij de boodschap dat mijn vroegere zendingspresident in de stad was en mij graag over een uur wilde spreken. Toen ik tegenover u zat, wilde ik mijn probleem verbergen, zoals ik het voor iedereen verborgen had. Maar u begon vragen te stellen:

"En, hoe gaat het ermee?"

"Prima."

"En met je vrouw?"

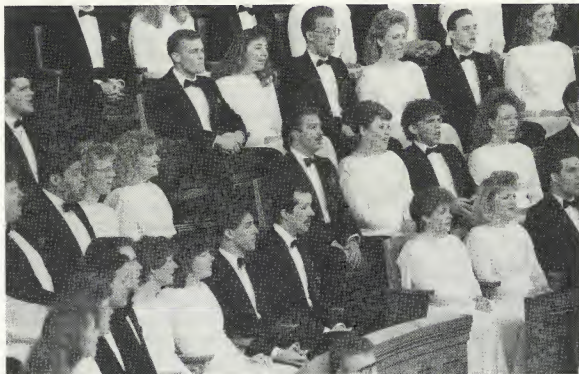
"Ook best."

"De kinderen?"

"Geweldig."

"Er viel even een stilte, toen keek u mij in de ogen en vroeg: "En hoe is het met je zaak?" Ik begon te huilen en het hele verhaal kwam eruit.

"In de loop van ons gesprek vroeg u mij iets te beloven: dat ik het Boek van Mormon zou lezen. Toen ik de toezegging had gedaan, gaf u mij een zegen waarin me werd gezegd mij aan het evangelie vast te klemmen en de gebeden te onderhouden. Ik nam afscheid van u, wetende dat de Heer mijn smeekbede om hulp had verhoord."

Leden van het Mormon Youth Chorus zingen tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst.

Ziet u, broeders en zusters hoe vele kleine, eenvoudige dingen hun tol eisten in het leven van deze fijne man? Net als fijne vezeltjes die een draad vormen, dan een streng en ten slotte een touw, kunnen deze kleine dingen te zamen zo sterk worden dat we ze niet verbreken kunnen. We moeten ons steeds bewust zijn van het vermogen van kleine, eenvoudige dingen om spiritualiteit op te bouwen. Tegelijkertijd moeten we ons ervan bewust zijn dat Satan eveneens kleine, eenvoudige dingen zal gebruiken om ons tot wanhoop en ellende te brengen.

Ik ben dankbaar dat de Heer de gebeden van deze jongeman verhoorde door mij aan te sporen tot de schijnbare kleine daad om contact met hem op te nemen. Op dat moment wist ik helemaal niets van zijn problemen af, maar ik kon hem helpen de ijzere roede van het evangelie weer vast te grijpen die zijn leven weer richting kon geven. We moeten nooit de influistering van de Geest veronachtzamen om een ander een dienst te bewijzen.

Grote, wonderbaarlijke gebeurtenissen schijnen ons te motiveren, maar kleine dingen ontsnappen vaak aan onze aandacht. Toen hij merkte dat de liahona op basis van geloof functioneerde, zei Alma: 'Hoevel deze wonderen door kleine middelen werden bewerkt, toonden ze hun wonderbare werken. Waren zij [het volk van Lehi] traag en verzuimden zij hun geloof te oefenen en naarstig te zijn, dan hielden die wonderbaarlijke werken op en maakten zij geen voortgang op hun tocht' (Alma 37:41).

Wordt onze tocht soms vertraagd wanneer wij vergeten hoe belangrijk kleine dingen zijn? (Zie Alma 37:46.) Beseffen we dat kleine gebeurtenissen en keuzen de richting van ons leven bepalen zoals het kleine roer de richting van een groot schip bepaalt? (Zie Jakobus 3:4; LV 123:16.) Zijn we weleens zoals de melatae Naäman en verwachten we iets opzienbarends voordat we bereid zijn aandacht te besteden aan de profeten? (Zie 2 Koningen 5:1-4.)

Ik bid dat de Heer ieder van ons zal helpen om de raadgevingen van onze profeten op te volgen. Wij moeten ons persoonlijke en ons gezinsgebed houden; bestudeer de Schriften, in het bijzonder het Boek van Mormon; houd uw gezinsavond; houd u aan de vermaning van de Heiland om elkaander lief te hebben; en wees thuis attent, aardig en vriendelijk. Door zulke en andere kleine, eenvoudige dingen hebben we de belofte dat er in ons leven vrede en vreugde zal zijn.

Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat dit zijn kern is. Ik getuig dat zijn evangelie de wereld zal blijven vullen naarmate het ook het hart van de individuele leden van de kerk blijft vullen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gezin eerst

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Presidium der Zeventig

'Onze Hemelse Vader heeft ons ondergebracht in een gezin om ons te helpen met succes het hoofd te bieden aan de beproevingen en uitdagingen van het leven. (. . .) Ons gezin is ons toelichtsoord, onze steun, ons heiligdom en ons heil.'

Een paar weken geleden hingen er aan weerszijden van een bochtige weg bij ons in de buurt tientallen felgele ballonnen aan elke boomtak en lanternepaal. Het was een schitterend gezicht op die nevelige winterdag. Deze vriendelijke, kleurrijke weg bracht een gevoel van verwachting te weeg. Na elke bocht waren er meer ballonnen, die naar de top van de heuvel wezen en verkondigden: WELKOM THUIS BRIGHAM! Ik had een paar maanden eerder vernomen dat Brigham Fordham, een onfortuinlijke achttienjarige, door een ernstig ongeluk verlamd was geraakt. Nu kwam ik erachter dat hij in het huis op de heuvel woonde en dat hij vandaag zou thuiskomen uit het ziekenhuis.

Mijn oog viel op de helling die naar het huis was gemaakt en ik dacht aan de andere aanpassingen die in het huis waren aangebracht om tegemoet te komen aan de veranderingen in zijn leven. Er zullen ook veranderingen zijn voor het gezin waarvan hij deel uitmaakt, dacht ik. Het leven zal anders zijn voor de familie Fordham – en moeilijker.

Maar zoals de gele ballonnen al duidelijk maakten aan Brigham en aan wie die dag

langskwam, komt hij uit een zorgzaam gezin dat liefde en kracht bezit.

Onze Hemelse Vader heeft ons ondergebracht in een gezin om ons te helpen met succes het hoofd te bieden aan de beproevingen en uitdagingen van het leven. Ook bestaat het gezin om ons kennis te laten maken met de vreugden en voordelen van het gezinsleven. Ons gezin is ons toelichtsoord, onze steun, ons heiligdom en ons heil.

President Harold B. Lee heeft gezegd dat ons gezin 'de vesting behoort te zijn, waar onze kinderen de kracht kunnen opdoen die zij zo hard nodig hebben in deze moeilijke en roerige tijd' (*His Servants Speak*, verzameld door R. Clayton Brough, Horizon, Bountiful (Utah) 1975, blz. 154.)

In zijn boek *The Power of the Family* verklaart dr. Paul Pearsall dat er 'in elk gezin een liefdevolle kracht is, in goede, vreugdevolle tijden en in het bijzonder in slechte, verdrietige tijden' (Doubleday, New York 1990, blz. 354).

Hij schrijft: 'Ongeacht de gezinsamenstelling, of u nu deel uitmaakt van een éénoudergezin of behoort tot de grootste familie van de stad, met het bijeenhouden van uw gezin draagt u in hoge mate bij tot de redding van onze wereld' (*ibid.*, blz. 351).

De Heer heeft ons bij monde van zijn profeten de goddelijke kracht en invloed van het gezin duidelijk gemaakt.

'Er is geen vervanging voor het gezin', heeft president Joseph F. Smith gezegd. 'Het fundament van het gezin is zo oud als de wereld, en zijn zending is vanaf het begin door God ingesteld. (. . .)

'Er kan geen echt geluk zijn zonder het gezin. Elke inspanning om het gezin te eren en intact te houden is een stimulans voor hen die zich opofferen en zich sterk maken voor het gezin. Er is geen geluk zonder dienstbetoon, en er is geen groter dienstbetoon dan dat wat het gezin omwerkt tot een hemels instituut en het gezinsleven bevordert en in stand houdt.' (*Gospel Doctrine* 5de druk, Deseret Book Co., Salt Lake City 1939, blz. 300.)

Op de avond van de 21ste september 1989 raasde de orkaan Hugo in alle hevigheid in de richting van de stad Charleston (South Carolina). In die stad woonde mijn goede vriend Alvie Evans vlakbij de kust, waar de storm naar verwachting het hevigst zou zijn. Hij besloot met zijn gezin naar een hoger gelegen gedeelte te gaan, naar het huis van zijn moeder.

Laat in de avond brak het geweld los. Met windsnelheden van 225 kilometer per uur ontwortelde de orkaan bomen en rukte delen van het huis af. De storm werd zo hevig dat zij vreesden voor hun leven. Alvie, zijn vrouw en kinderen, zijn moeder en zijn broers en zussen en hun gezinnen, knielden in de hal van het huis en baden nederig tot de Heer of Hij hen wilde beschermen.

De volgende morgen namen zij de verwoesting in ogenschouw. Van de vijftig of meer grote, sterke eikebomen in de tuin van de moeder stonden er nog maar acht overeind. Er was schade aan het huis, de auto's, de hele stad, maar de familie was in veiligheid. De Heer had hun gebeden verhoord en had hen beschermd. Alvie zou later zeggen: 'Ik wist toen niet of we nog een huis zouden hebben om naar terug te keren, maar ik wist wel dat we altijd een thuis zouden hebben, want ons gezin was ongedeerd.'

President David O. McKay heeft gezegd: 'Er is niets tijdelijks aan het gezin van een heilige der laatste dagen.' (*Conference Report*, juni 1919, blz. 77.)

Ok heeft hij gezegd: 'Iemand kan een prachtig huis hebben met alle praal die de moderne kunst kan leveren en die iemand met rijkdom kan kopen. [Het kan] van alle gemakken voorzien zijn en een streling voor het oog en toch hoeft het geen thuis te zijn. (...) Al is het een kot, een blokhut, een tent, een plagenhut, als u de juiste geest heeft, de ware liefde van Christus, en liefde voor elkaar – vader en moeder voor de kinderen, man en vrouw voor elkaar – dan heeft u het ware gezinsleven waar heiligen der laatste dagen naar streven.' (*Gospel Ideals*, Improvement Era, Salt Lake City 1953, blz. 480-481.)

Het gezin wordt tegenwoordig sterker aangevochten dan ooit tevoren. Als het gezin wil blijven voortbestaan, moeten de ouders en de kinderen zich wijden aan de idealen van het evangelie die het behoud van het gezin veilig stellen.

Dr. Pearsall is van mening dat het gezinsleven ons niet in de steek laat, maar dat wij het gezinsleven in de steek laten, omdat wij niet geleerd hebben hoe wij het gezinsleven op de eerste plaats in deze samenleving moeten stellen.

'Onze samenleving botst met het gezinsleven', schrijft hij. 'Wij verkeren in staat van faillissement van het gezin en zijn overgeleverd aan eisers als studie, zakelijke bezighe-

Jerold Ottley leidt de zang van de congregatie en het Tabernakelkoor.

den, recreatie en talrijke andere verplichtingen. Het heeft niets te maken met het stellen van prioriteiten; het heeft te maken met het doen van moeilijke keuzes voor het gezin. Er kan maar één nummer één zijn', onderstreept hij. 'Is dat uw gezin?' Hij stelt nadrukkelijk: 'Ik waarschuw u: als uw gezin niet op de eerste plaats komt, zal het niet standhouden' (Pearsall, blz. 18).

In gezinnen waar hoge idealen en evangeliewaarden in stand worden gehouden, leggen de ouders, en niet de leerkrachten, het fundament voor het karakter en het geloof in het hart van de kinderen. Als de opvoeding, die een kind thuis behoort te ontvangen, wordt veronachtzaamd, kan de kerk noch de school het tekort compenseren.

Namens het Eerste Presidium en de Twalf heeft president Thomas S. Monson onlangs uitgelegd dat 'de verantwoordelijkheid voor het sterken van het getuigenis en het verschaffen van geloofsversterkende ervaringen voor onze leden, met inbegrip van onze jongeren, primair bij de ouders ligt. De kerk behoort dit streven van de ouders te blijven steunen.' President Monson moedigde de priesterschapsleiders aan 'de gezinnen meer te doordringen van het belang om het evangelie centraal te stellen in het gezin' (Algemene aprilconferentie 1990).

Ter ondersteuning van dit essentiële streven zijn er belangrijke veranderingen doorgevoerd in het begrotingsbeleid van de kerk, naar aanleiding waarvan ouderling Boyd K. Packer heeft gezegd: '[Deze veranderingen] zullen ertoe leiden dat de verantwoordelijkheid voor het onderwijs, het geven van raad en het houden van activiteiten grotendeels wordt teruggelaid bij het gezin waar zij behoort. (...) Er zal minder inbreuk worden

gedaan op de tijd en de portemonnee van het gezin.

'Kerktiviteiten moeten vervangen worden door gezinsactiviteiten.'

Ouderling Packer besloot zijn instructie met de woorden 'het is een koerscorrectie, het is een geïnspireerde maatregel.' (Algemene aprilconferentie 1990).

Alleen wanneer ouders en kinderen samenwerken voor hetzelfde hoge doel – het gezin op de eerste plaats – kan het gezin in stand worden gehouden zoals God voor ogen heeft.

Een paar weken geleden waren wij in de gelegenheid om als familie bij elkaar te komen. Een dochter, haar man en hun drie zoontjes verbleven een paar dagen bij ons voordat zij van de oostkust naar de westkust van de Verenigde Staten verhuisden. Een andere dochter, haar man en vier kinderen kwamen ook, zodat ons hele gezin een weekend samen zou kunnen zijn.

Op zondagavond kwam de hele familie bij ons thuis om gewoon weer eens bij elkaar te kunnen zijn – 'allemaal onder één dak', riep mijn vrouw uit. Zij had een programmaatje in elkaar gedraaid met een toepasselijk thema: 'Herinneringen scheppen'. Zij had een bandje waarop een van onze dochters een liedje over herinneringen zingt. Elke zoon en dochter zou van haar een boek krijgen dat over dat onderwerp ging. En om de herinnering aan dat weekend echt levend te houden, zouden we met z'n allen op de foto gaan. De hele avond was tot in de puntjes geregeld. Niets zou de goede herinnering hieraan voor iedereen in de weg staan. Of toch?

Met het mooie liedje op de achtergrond vulde de huiskamer zich met het gepraat en

gelach van onze kinderen en kleinkinderen. De kleinkinderen waren niet stil te houden. Zij gechelden, plaagden elkaar, en speelden blij met elkaar. De volwassen kinderen hadden het ook gezellig, het leek of ze allemaal tegelijk spraken over wat er allemaal gebeurd was en over de toekomst. Zij lachten om elkaar en om de capriolen van hun kinderen die nu waren overgegaan op kielwedstrijden op het vloerkleed en het steken van hun vingertjes in de chocoladetaart. Wat frustrerend – en wat leuk!

Ik weet niet wat frustrerender of leuker was – het programma dat al snel na het begin in het water viel, met Bonnie, die zichzelf voor had genomen goede herinneringen te scheppen, verzuchtend: 'Waarom doorgaan? Niemand luistert!', of het op de foto gaan van twaalf opgewonden volwassenen die proberen elf overactieve, kronkelende kinderen in bedwang te houden, overigens zonder succes. Was dit een familiefeestje? Of was het een familiecircus? Van één ding was ik zeker: Bonnie had iets geheel anders in gedachten gehad. Ze had gewild dat dit samenzijn iets voor de kinderen zou zijn gaan betekenen.

Een paar dagen nadat iedereen vertrokken was en ons huis weer heel stil was, bracht de post een boekje voor ons. Het was een fotoboek over het gezin en voorin stond geschreven: 'Voor mijn fijne en liefdevolle, altijd vrolijke familie – voor iedereen!' Met een speciale opmerking voor mams: 'Leve de heerlijke chaos, de prachtige foto's, het geweldige thuis, de fijne herinneringen die je elke keer weer weet te scheppen als we bij elkaar zijn.'

Later ontvingen we een briefje van een van onze andere dochters: 'Ik wil je bedanken voor het heerlijke verblijf. De jongens zijn in tijden niet zo gelukkig geweest. Het is goed dat ze voelen dat er mensen zijn die van hen houden en dat ze dat extra beetje aandacht kregen. Ik ben zo blij dat we er allemaal waren toen Clark zijn eerste stapjes deed, en dat hij zijn liefdevolle grootouders, ooms en tantes, neefjes en nichtjes beter kon leren kennen. Onze kinderen zijn echt gezegend met zo'n fijne familie waarvan ze zoveel steun ontvangen.'

Nog een andere dochter schreef het volgende:

*Als u mijn droomhuis zou zien,
Zou het geen paleis zijn
Maar waar ik het gelukkigst ben –
U bent dat huis voor mij.*

Het is zonneklaar dat binnen die 'heerlijke chaos' van onze familie alles niet volmaakt is. Wij hebben, net als andere families, onze moeilijkheden. Wij hebben onze problemen met ernstige ziekte, bejaarde ouders, scholing, werk en andere zaken. Deze zorgen en

President Ezra Taft Benson gebaart de aanwezigen te gaan zitten na zijn aankomst in de Tabernakel.

lasten kunnen echter verlicht worden door de kracht van elk gezin, dat verenigd is in liefde en in gelovige gebeden.

Nadat president David O. McKay de welbekende uitspraak 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin' had gedaan, zei hij ook nog dat '... het armzaligste kot waar liefde heerst onder de gezinsleden van grotere waarde voor God en toekomstige generaties is dan welke rijkdom dan ook. In zo'n thuis kan en zal God wonderen verrichten' (Algemene aprilconferentie 1965).

Toen Donald Pinnell, die nu president is van de Ring Amarill Texas, een paar jaar geleden op een zondagmorgen de kerkdienst bijwoonde in zijn gemeente in Tucumcari, bracht iemand hem plotseling alarmerend nieuws: 'Broeder Pinnell, uw huis staat in brand!'

President Pinnell reed snel met zijn twee zoons van twaalf en zestien naar zijn ranch. Hij maakte zich zorgen over zijn vrouw die pas een operatie had ondergaan en daarom thuis gebleven was. Gelukkig hoorde hij van de bestuurder van een brandweerwagen die zij tegenkwamen dat zij ongedeerd was.

Broeder en zuster Pinnell hadden net hun droomhuis opgetrokken, een huis in Spaan-

se stijl op hun ranch die ongeveer 80 kilometer van de stad aflag. Het was een mooi huis en een genot voor het gezin.

Toen hij en zijn zoons over een heuvel reden, zagen zij in de verte het huis dat in brand stond. Donald Pinnell zei daarover later: 'We zagen dat ons huis echt in lichterlaaije stond; ik liet de auto op de heuveltop tot stilstand komen en bleef daar een paar minuten zitten kijken. Ik zei tegen mijn zoons: "Kijk eens, je kunt je hele leven bezig zijn met het verzamelen van de schatten der aarde, en dan op een dag kun je op een heuvel staan en al die rijkdommen in vlammen zien opgaan. Of je kunt de juiste schatten opslaan en ze met je meenemen de eeuwigheid in.''

De juiste soort schatten zijn ons gezin en die goddelijke karaktereigenschappen die onderwezen worden in gezinnen waarin het evangelie centraal staat.

Het is mijn gebed dat wij als individu of in ons gezin de noodzakelijke koerscorrecties zullen uitvoeren, waardoor de Heer en ons gezin op de eerste plaats komen te staan en ons huis met deze eeuwige schatten zal worden gevuld, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het geestelijke aspect van dienstbetoon

Ouderling Derek A. Cuthbert
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Dienstbetoon verandert de mens. Het verfijnt, reinigt, geeft een zuiverder perspectief en brengt in ieder van ons de beste eigenschappen naar voren.'

President Benson, die de spreekbuis is van de Heer tot de hele wereld, heeft ons de opdracht gegeven 'te leven en te onderwijzen door de Geest.' Hoe vaak hebben wij hem niet horen zeggen: 'Waar het om gaat bij dit werk is de Geest?' Ja, het werk van de Heer is geestelijk werk. Het heeft te maken met de verandering van iemands leven, de ontwikkeling van zuivere waarden en de overwinning van de invloeden van de wereld.

Door de jaren heen hebben vele mensen, vooral jonge mensen, mij gevraagd: 'Broeder Cuthbert, hoe kan ik meer naar de Geest leven?' Mijn antwoord luidde stevast: 'Door meer te dienen.'

Dienstbetoon verandert de mens. Het verfijnt, reinigt, geeft een zuiverder perspectief en brengt in ieder van ons de beste eigenschappen naar voren. Het zorgt ervoor dat wij niet naar binnen maar naar buiten zijn gericht. Het zet ons ertoe aan eerst aan andermans behoeften te denken en dan pas aan die van onszelf. Rechtschapen dienstbetoon is de uitdrukking van reine liefde, zoals wij van de Heiland hebben gezien.

Hoe vergroot dienstbetoon ons geestelijk leven precies? Sta mij toe tien punten met u door te nemen, waaruit u die punten kunt kiezen die het meest van toepassing zijn op uw eigen situatie.

Ten eerste stelt dienstbetoon ons in staat om zuivere waarden en prioriteiten vast te stellen doordat wij onderscheid maken tussen de waarde van stoffelijke zaken, die voorbijgaan, en de zaken die blijvende, ja, eeuwige waarde hebben. Onze geliefde profet geeft ons de raad: 'Als u uzelf wilt vinden, leer dan uzelf te verloochenen om anderen tot zegen te zijn. Vergeet uzelf, zoek iemand die uw dienstbetoon nodig heeft en u zult het geheim ontdekken van een gelukkig, bevredigend leven' ('Dit is een dag van opoffering', *De Ster*, oktober 1979, blz. 57). Bij ons in de buurt woont een lieve zuster die al 27 jaar in een rolstoel heeft doorgebracht. Zij vergeet zichzelf helemaal in dienst van anderen wanneer zij haardvuurvondens verzorgt en overal waar mogelijk anderen helpt met een opgewekte glimlach en een positieve houding.

Ten tweede draagt dienstbetoon ertoe bij een goede traditie op te bouwen, wat zo noodzakelijk is, in het bijzonder onder jonge mensen. Verstandige ouders zullen ervoor zorgen dat hun kinderen van jongs af aan thuis de kans krijgen om dienstbaar te zijn. Wanneer zij met zo'n traditie opgroeien, zullen zij het later vanzelfsprekend vinden om in de maatschappij en de kerk dienstbaar te zijn. Zo'n patroon ontwikkelt een geest van spontane hulpverlening in een wereld waar de mensen gewoonlijk eerst vragen: 'Wat word ik daar wijzer van?' De Heer heeft ons voorgelicht: 'Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; (. . .)

'Voorwaar zeg Ik: De mensen dienen ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen' (LV 58:26-27).

Wanneer ik ringconferenties bezoek, doet

het me deugd te horen van de verschillende soorten dienstbetoonprojecten voor de jeugd, zoals het dopen voor de doden in de tempel, schoonmaakcampagnes in de omgeving en korte-termijnzendingen tijdens de vakantie. Op die manier zullen wij de aankomende generatie ervoor behoeden volslagen zelfzuchtig en genotzuchtig te worden. Wij zullen hen niet daarvoor behoeden door hen te voorzien van gezellige activiteiten die alleen maar op henzelf zijn gericht.

Ten derde stelt dienstbetoon ons in staat om zelfzucht en zonde te overwinnen. Hebt u er ooit bij stilgestaan dat alle zonde - of het nu gaat om liegen, bedriegen, stelen, onzedelijkheid, hebzucht of luiheid - zelfzuchtig is? Zonde is gericht op de eigen voldoening, niet op die van de ander - en zeker niet op die van de Heer. Dienstbaarheid daarentegen is onzelfzuchtig, met een positieve macht ten goede.

Jesaja uitte destijds de jammerklacht: 'Wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg' (Jesaja 53:6). Zoals we nu zouden zeggen, ze deden wat hun het beste uitkwam, zonder rekening te houden met eventuele nadelige gevolgen voor anderen. Zelfs velen van hen die beweren een goed begrip te hebben van keuzevrijheid, schakelen vrijheid gelijk met losbandigheid, zoals wij overal om ons heen kunnen zien.

Ten vierde zal dienstbetoon niet alleen zelfzucht en zonde overwinnen, het zal ook bijdragen tot vergoeding van zonde. De profet Ezechiël wees daarop toe hij zei: 'Geen van de zonden die hij bedreven heeft, zal hem meer worden toegerekend; hij heeft naar recht en gerechtigheid gehandeld (Ezechiël 33:16). En verder leerde Jacobus dat 'wie een zondaar van zijn dwaalweg terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden en tal van zonden bedekken' (Jakobus 5:20). Wij kunnen onze spijt betuigen en berouw hebben over verkeerde daden, maar *volliedige* bekeering behoort schadeloosstelling te omvatten in de vorm van dienstbetoon.

Ten vijfde voert dienstbaarheid tot liefde en waardering. Wij leren mensen kennen - hun omstandigheden, hun moeilijkheden, hun verwachtingen en hun verlangens - door hen te dienen. Mijn vrouw en ik zijn zo gelukkig een aantal zusters te mogen bezoeken - allen weduwe - met wie wij zeer bevriend zijn geraakt. Het is zo'n zegen voor ons om te horen van hun zendingen, hun tempelwerk en hun onzelfzuchtige dienstbetoon in het data-extractieprogramma, in weerwil van vele beproevingen en hartzere.

Ten zesde is dienstbetoon de belangrijkste manier waarop wij de Heiland onze dankbaarheid kunnen tonen. Wij moeten één en al dankbaarheid zijn voor zijn verlossende liefde, zijn oneindige zoenoffer en zijn gehoorzaamheid aan de wil van de Vader.

Naarmate wij één en al dankbaarheid worden, wordt dat omgezet in dienstbaarheid, waarvan Jezus heeft gezegd: 'In zoverre wij dit aan één van deze zijn minste broeders hebben gedaan, hebben wij het Hem gedaan' (naar Matteüs 25:40).

Ten zevende leidt dienstbetoon onze verlangens en krachten in rechtschapen banen. Iedere zoon en dochter van God is een centrale - in wezen een krachtcentrale - van verlangens en vitaliteit die ten goede of ten kwade kunnen worden toegepast. Deze grote krachtbron moet worden benut om anderen tot zegen te zijn. Ik moet denken aan een groep jonge mensen die een film zagen over de hongersnood in Afrika en een liefdadigheidsconcert organiseerden voor die mensen in nood. Ik moet denken aan tienduizenden kerkleden die reageerden op de oproep van het Eerste Presidium tot een bijzondere vasten. Er wordt verwacht dat de hongersnood en de nooddrift in Afrika dit jaar nog erger zullen zijn. Weer moeten we de juiste prioriteiten vaststellen voor het aanwenden van onze hulpmiddelen op de manier van de Heer - niet alleen in die verre landen, maar evenzeer voor de armen in onze eigen woonplaats.

Ten achtste draagt dienstbetoon bij tot onze reiniging, zuivering en heiliging. Als onvolmaakte mensen zijn we toch allemaal zondaars? Ja, wij hebben allemaal het verlossende zoenbloed van Christus nodig om ons te reinigen van onze zonden. Hoe wordt dat tot stand gebracht? Door anderen te dienen zoals Christus diende. Dit wordt tot uitdrukking gebracht in het gebed van Ignatius van Loyola, dat ik in mijn kinderjaren uit het hoofd heb geleerd:

*Geven en voorbijgaan aan de kosten;
Vechten en niet letten op de wonden; (...)
Werken en geen ander loon verlangen
Dan te weten dat wij doen Uto wil.*

Ten negende laat liefdevol dienstbetoon ons datgene doen wat de Heiland heeft gedaan, want bestond zijn hele bediening niet uit steunen en helpen, opbeuren en zegenen, liefhebben en verzorgen? Jezus zegt: 'Ik ben in uw midden als dienaar' (Lucas 22:27) en verder: 'Want Ik zal Mij een rein volk verwekken, dat Mij in gerechtigheid wil dienen' (LV 100:16). Er zijn overal goede mensen die anderen dienen. Toen wij eens een bezoek brachten aan onze zendingen en leden in Nigeria liet de auto ons in de steek op een volkomen verlaten weg. Na lang wachten kwam er een auto aan. Twee jonge Nigerianen stapten uit. 'De Heer zei dat we moesten stoppen en u helpen,' zeiden ze. En dat deden ze, want ze wisten wat de Heer van hen verlangde. Zo moet het ook zijn met ons.

Ten tiende draagt dienstbetoon ertoe bij

dat wij de Heiland leren kennen: 'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft geëind?' (Zie Mosiah 5:17.) Naarmate wij ons volkomen toewijden aan het dienen van anderen, ontdekken wij ons geestelijke ik en komen wij tot Hem. Mijn kennismaking enkele maanden geleden in het Zendingengebied Sacramento Californië met een jonge, blinde zendingeling heeft grote indruk op mij gemaakt. Hij had zich, ondanks zijn bijzondere behoeften, volledig toegewijd aan het zendingswerk en de uitstraling van zijn geest was zeer opvallend.

Rechtschapen dienstbetoon brengt ons en anderen op al deze manieren dichter bij Christus en verruimt ons geestelijk leven. Zulk dienstbetoon werkt eraan mee een volk voort te bereiden dat het waardig zal zijn - in de bestemde tijd van de Heer - Zion vrij te kopen.

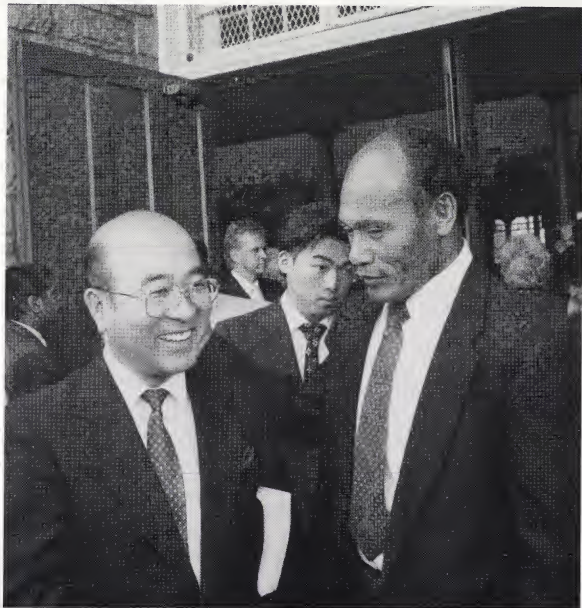
Zoals sommigen onder u misschien weten, werd er vlak na de vorige oktoberconferentie ontdekt dat mijn lichaam in zeer ernstige mate was aangetast door kanker. Ik wil graag mijn grote dankbaarheid uitspreken voor uw gebeden en goede wensen en bezorgdheid, waarmee er een wonder van genezing tot stand werd gebracht. Ik ben ie-

dere dag opnieuw dankbaar voor het leven en voor de mogelijkheden die ik heb gehad en nog zal hebben om te dienen.

Wat zo heerlijk is aan dienstbetoon is dat er nooit een eind aan komt. Zoals president Benson zegt: 'Laten wij elkander dus dienen met broederlijke liefde, nooit genoeg krijgen van de eisen die aan ons worden gesteld en altijd geduldig, volhardend en milddadig zijn' (*So Shall Ye Reap*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1960, blz. 173-174).

Ja, als wij anderen dienen zoals Christus dat gedaan heeft, zullen wij geestelijk groeien, de natuurlijke mens afleggen en een heilige worden (zie Mosiah 3:19), dat wil zeggen, iemand die er oprecht naar streeft de Heiland te volgen en te doen wat Hij ons wil laten doen. Het is een geweldig gevoel wanneer de Geest van de Heer overvloediger over ons wordt uitgestort naarmate wij elkanders lasten dragen en de noodlijdenden steunen en met hen treuren (zie Mosiah 18:8-10.) Het is mijn nederig gebed dat dat ons vreugdevolle lot zal zijn.

Ik geef u mijn getuigenis van de opgestane Heer Jezus Christus, van zijn herstelde kerk en van zijn hedendaagse profeet, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Yoshitiko Kikuchi, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Noordwest, praat met conferentieganger.

Gij hebt het Mij gedaan

Ouderling Richard P. Lindsay
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Daden uit medeleven en naastenliefde vragen niet om lof of beloning; de toegewijde dienstknechten van de Heer verrichten ze vaak binnen de muren van hun eigen huis en uit de genegenheid van hun hart.'

Het afgelopen jaar hebben de volgende woorden van de Heer in Matteüs een nieuwe dimensie voor mij gekregen:

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongrier gezien en hebben wij U gevoeld, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?'

'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?'

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?'

'En de koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:37-40).

Het afgelopen jaar heb ik ruim dertig ringen van Zion bezocht, en ik voel me gezegend en gesterkt door de christelijke liefde en de stille, ongeprezen dienstbaarheid die ik in talloze heiligen der laatste dagen heb gezien en gevoeld.

Deze naastenliefde, de zuivere liefde van Christus, is niet gebonden aan woonplaats, leeftijd, geslacht of omstandigheden. Daden uit medeleven en naastenliefde vragen niet

om lof of beloning; de toegewijde dienstknechten van de Heer verrichten ze vaak binnen de muren van hun eigen huis en uit de genegenheid van hun hart.

Laat mij u een paar voorbeelden geven uit het leven van ware volgelingen van Christus.

Bij een bezoek aan een ring hadden ouderling Paramore en ik het voorrecht om een lieve broeder te bezoeken die 31 jaar eerder, op 26 augustus 1958, van een koeltoren was afgevallen en elf meter lager met zijn hoofd op de grond was terechtgekomen. Sindsdien is hij aan beide armen en benen verlamd. Hij is een van de langst levende quadriplegiepatiënten in de medische geschiedenis. Hij kon de conferentie niet bijwonen, maar tijdens de zaterdagavondbijeenkomst werd een korte, passende videopresentatie over zijn leven en zijn getuigenis gegeven. In een speciaal ingericht vertrek krijgt hij de verzorging die hij nodig heeft - 24 uur per dag, 7 dagen per week, nu al 31 jaar lang.

Na de conferentie bezochten wij deze broeder, en hij was vol lof over zijn verpleegsters, zijn priesterschapsleiders, zijn huisonderwijzers, en vele anderen die hem al die jaren terzijde hadden gestaan en in zijn geestelijke en stoffelijke behoeften hadden voorzien. Een verstandige ringpresident had hem geroepen als correspondent voor de zendingen en militairen uit de ring. Ik heb veel inspiratie geput uit de brieven die hij aan jonge zendingen over de hele wereld heeft gestuurd om hun geloof te sterken.

Ik wil graag twee regels aanhalen uit een van die brieven: 'Christus is de enige weg naar de hemel, alle andere paden zijn omwegen naar de ondergang. Trouw aan Christus moet hand in hand gaan met trouw aan zijn kerk.'

In een andere ring, in het jeugdwerk dat tijdens de ringconferentie gehouden werd, ontmoette ik twee prachtige dochters van een jonge arts en zijn vrouw, beiden trouw lid van de kerk. Het oudste kind zat in een rolstoel, en het jongste kind liep erg moeilijk. Beide kinderen hadden een erfelijke,

steeds erger wordende ziekte die als ongeneeslijk beschouwd werd. Volgens de medische wetenschap zal hun tijd op deze aarde zeer kort zijn. Hun ogen waren mooi en helder - vol geloof en liefde voor hun Heiland, die door liefdevolle ouders en grootouders en toegewijde kerkleiders veel voor hen was gaan betekenen.

Uit een diep verlangen naar meer kinderen, hebben hun ouders twee kinderen uit een ander land geadopteerd. In plaats van God te vervloeken, zoals Job gezegd werd toen zijn geloof beproefd werd, opende dit echtpaar hun hart voor deze twee andere dochters, die nu voelen wat een zegen het is om op te groeien in een huisgezin des geloofs, met liefde van ouders uit wier hart en leven de reine liefde van Christus spreekt.

Na een andere ringconferentie mochten zuster Lindsay en ik nog een ander huisgezin des geloofs bezoeken, dat op het platteland in Idaho woont. De jonge vader in dit gezin was ernstig ziek. In mijn geheugen staat het beeld gegrift van een moeder en vijf prachtige kinderen, die samen met de quorumleiders rond het bed knielden en hun Hemelse Vader smeekten het leven van deze goede broeder te sparen. Toen werd hij, in die kring van geloof, gezalfd. Kort geleden ontmoetten wij dit jonge echtpaar weer, en hoorden uit hun mond het prachtige getuigenis van de uitstorting van de Heilige Geest en 's Heren zegen, wat leidde tot de genezing van deze jonge vader.

Na weer een andere ringconferentie getuigde een zuster in een rolstoel van de kracht die zij had geput uit de liefde van de Heer die zij had gevoeld door het Boek van Mormon te lezen. Daarvoor had haar toegewijde echtgenoot haar geholpen zich aan te passen aan de kreupelheid als gevolg van haar ziekte. Nu was hij aan bed gekluisterd, en ze uitte haar dankbaarheid voor de kracht die de Heer haar had gegeven om onafhankelijker te zijn en beter voor zichzelf te kunnen zorgen. Ze had zelfs kracht ontvangen om voor haar lieve metgezel te zorgen, die zo lang voor haar had gezorgd. Liefdevolle familieleden en vrienden uit de kerk hadden ook geholpen, zodat ze in hun eigen huis konden blijven met dierbare herinneringen aan hun vroegere gezinsleven.

President Kimball heeft gezegd: 'De Heer verhoort onze gebeden, maar het is meestal door middel van een ander mens dat Hij in onze behoeften voorziet.' Een voorval uit de laatste periode van president Kimball's bediening heeft mij deze boodschap beter laten begrijpen, en laten zien hoe hij een levend getuigenis daarvan was.

Ik was in die tijd ringpresident, en was op weg naar het ziekenhuis om een zuster te bezoeken die een dodelijke ziekte had. Meer dan veertig jaar daarvoor had ik met deze zuster en haar man op school gezeten; toen

al waren ze verliefd op elkaar. Maar ze hadden nooit kinderen gekregen, en hadden deze leegte opgevuld met zijn roeping als scoutleider – en zijn lieve vrouw als 'scoutmoeder' – van een hele generatie jongens.

Toen ik die dag naar het ziekenhuis ging, lag het toekomstbeeld voor dit fijne echtpaar zwaar op mijn hart. Al weken was de man dag en nacht bij zijn vrouw in het ziekenhuis geweest om haar te troosten en de last en pijn van haar lijden te verlichten.

Toen ik hun kamer binnen wilde lopen, kwam mijn vriend net de gang op. In tegenstelling tot mijn vorige bezoeken, toen het gewicht van de beproeving van zijn gezicht af te lezen was, straalde zijn hele gezicht. Voor ik iets kon zeggen, zei hij: 'U raadt nooit wat er gebeurd is. Net toen mijn vrouw en ik ons heel terneergeslagen voelden, stapte president Kimball onze kamer binnen' (die op dat moment ook in het ziekenhuis lag om van een operatie te herstellen). 'Hij bad met ons en zegende ons, en het was alsof de Heiland zelf gekomen was om onze last te verlichten.' Op die manier zijn er veel patiënten in dat ziekenhuis gezegend door hem die zelf zo goed wist wat pijn en lijden was.

Zelf heb ik vaak de liefde van de Heiland gevoeld door het medeleven en de goedheid van zijn dienstknechten. Met koning Benjamin erken ik dat al zouden wij de Heiland met onze hele ziel dienen, wij nog onnutte dienstknechten zouden zijn (zie Mosiah 2:21). En dat vanwege zijn grote liefde en zoenoffer voor elk van zijn kinderen.

Een paar maanden geleden werd een negentigjarige patriarch en goede vriend van mijn vader niet ver hier vandaan begraven. Mijn vader was in 1932 overleden, op het dieptepunt van de crisistijd. Tien dagen later overleed mijn oudste broer van veertien. In de 47 jaar dat mijn moeder weduwe was, bezocht deze lieve man vaak ons vaderloos gezin om wijze raad, aanmoediging en priesterschapszegens te geven. Zijn voorbeeld en zorgzaamheid, samen met de goedheid van veel andere priesterschapsleders en liefdevolle burens, hielpen mijn moeder en haar vijf overige kinderen om opgewassen te zijn tegen de problemen van de crisistijd, de oorlog, en de vele wereldse invloeden en beproevingen waarmee wij allen geconfronteerd worden. En zo heeft hij talloze anderen in soortgelijke omstandigheden bijgestaan.

Voor mij was hij de verpersoonlijking van de 'zuivere godsdienst' die in de zendbrief van Jakobus beschreven wordt: 'Omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren' (Jakobus 1:27).

In deze moeilijke tijden, broeders en zusters, is er zoveel behoefte aan zorg voor 'deze minste' kinderen van onze Hemelse

Vader (zie Matteüs 25:40). Hoezeer hebben wij de gave van onderscheid en wijsheid en liefde niet nodig om te weten hoe we onze hand moeten uitstrekken en onze broeders en zusters naar een hoger niveau tillen.

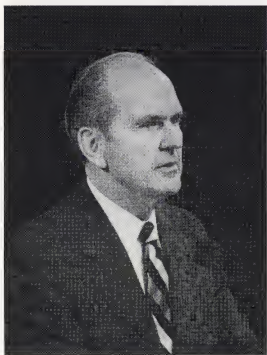
Ik bid dat wij er elke dag naar zullen streven om bezig te zijn met de dingen onzes Vaders (zie Lucas 2:49), om onze medemens lief te hebben en te dienen – de hongeringen

te voeden, de naakten te kleden, de treurende te troosten (zie Matteüs 25:37-39), de handen die slap hangen op te heffen, en de zwakke knieën te sterken (zie LV 81:5) – om de leer van de Heiland te geloven en na te leven, om Hem te volgen en de dingen van zijn koninkrijk op de eerste plaats te stellen. Daar bid ik nederig om, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

'Want aldus zal Mijn kerk (. . .) worden genoemd'

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Net zoals wij zijn heilige naam vereren, vereren wij ook de naam die Hij voor zijn kerk heeft ingesteld.'

Ik wil vandaag graag over een naam spreken. Wij vinden het altijd prettig wanneer onze naam goed wordt uitgesproken en geschreven. Soms wordt er een bijnaam in plaats van de echte naam gebruikt. Maar een bijnaam kan kwetsend zijn voor degene die hem draagt of voor de ouders die de naam gegeven hebben.

De naam waarover ik ga spreken, is geen persoonsnaam, maar toch zijn dezelfde beginsen van kracht. Ik bedoel een naam die door de Heer is gegeven:

'Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk "De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen"' (LV 115:4).

Let op de woordkeuze van de Heer. Hij heeft niet gezegd: 'Aldus zal de naam van mijn kerk zijn', maar 'aldus zal mijn kerk worden genoemd.' Een aantal jaren geleden ontvingen de leden de volgende waarschuwing van de presidentie broeders: 'Ons inziens is voor sommigen een te veelvuldig gebruik van de benaming "mormoonse kerk" misleidend.' (*Cursus 'Ieder lid een zending'*, *Gids voor de leerkracht*, blz. 2.) Voor dat welke andere naam dan ook wordt beschouwd als een gerechtmatigde vervan-

ging, zou de nadenkende mens eerbiedig de gevoelens kunnen overwegen van de hemelse Ouder die die naam geschonken heeft.

Omdat ieder woord dat de mond van de Heer verlaat kostbaar is, moet dus elk woord van deze naam belangrijk zijn en een goddelijke bedoeling hebben. Als wij de sleutelwoorden van die naam bestuderen, zullen wij de gehele betekenis ervan beter begrijpen.

Heiligen

Het achtste woord in de titel is *Heiligen*. Ik moet nog steeds glimlachen wanneer ik denk aan een opmerking die vlak na mijn roeping tot het Quorum der Twaalf Apostelen gemaakt werd. Een bevierende arts vertelde mij dat er op een vergadering van medici was gezegd dat 'Dr. Nelson zich niet meer bezighield met hartchirurgie omdat zijn kerk "een heilige" van hem had gemaakt.'

Een dergelijke opmerking was niet alleen grappig maar onthullend. Daaruit bleek onbekendheid met de taal van de Bijbel, waarin het woord *heilige* veel vaker voorkomt dan het woord *christen*.

Het woord *christen* verschijnt drie keer, de eerste keer om het historische feit te vermelden dat 'de discipelen het eerst te Antiochië "Christenen genoemd werden" (Handelingen 11:26); de tweede keer om een sarcastische, ongelovige koning Agrippa, aan te halen (Handelingen 26:28), en de derde keer om te vermelden dat een 'Christen' bereid moet zijn om te lijden (1 Petrus 4:16).

Het zelfstandige naamwoord *heilige* (of *heiligen*) komt echter 17 keer voor in het Oude Testament en 66 keer in het Nieuwe Testament.

Paulus schreef een brief 'aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn' (Efeziërs 1:1).

Tegen hen die daar pas bekeerd waren, zei hij: 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heil-

ligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19; zie ook 3:17-19).

In deze brief aan de Efeziërs gebruikt Paulus het woord *heiligen* minstens één keer in elk hoofdstuk!

Ondanks dat het woord ruim tachtig keer in de Bijbel voorkomt, wordt het nog steeds niet goed begrepen. Sommigen menen, ten onrechte, dat het diuidt op zaligverklaring of volmaaktheid. Dat is niet juist! Een heilige is iemand die in Christus gelooft en weet van zijn volmaakte liefde. De heilige die geeft, schenkt in de ware geest van die liefde, en de heilige die ontvangt, aanvaardt in de ware geest van dankbaarheid. Een heilige dient zijn medemensen, wetende dat hoe meer men dient, hoe groter de mogelijkheden voor de Geest om te heiligen en te reinigen.

Een heilige is verdraagzaam en gevoelig voor de smeebeden van zijn medemensen, niet alleen de uitgesproken maar ook de onuitgesproken smeebeden.

Een heilige is anders dan hij die, als er geholpen moet worden, met een 'wat gaat mij dat aan?' blijk geeft van zijn zelfzuchtige houding. Een ware heilige zegt: 'Wat? Dat gaat mij aan, en gaat tot actie over om voor zijn naaste te zorgen (zie 1 Korintiërs 12:25-27; 2 Korintiërs 7:12).

Een heilige 'vrijwaart zich voor ledigheid' (zie Alma 38:12) en zoekt kennis door studie alsmede door geloof. Ontwikkeling bevordert niet alleen onze communicatie met anderen, maar stelt ons in staat waarheid van dwaling te onderscheiden, in het bijzonder door de Schriften te bestuderen (zie LV 88:118).

Een heilige is eerlijk en vriendelijk. Een heilige voldoet stipt aan al zijn financiële verplichtingen en behandelt anderen zoals hij of zij graag zelf behandeld wil worden (zie Matteüs 7:12; 3 Nephi 14:2; LV 112:11).

Een heilige is een eerzaam burger die weet dat het land dat hem zoveel mogelijkheden en bescherming geeft zijn steun verdient, en inbegrip van eerlijke betaling van belasting en deelneming aan het wettelijke politieke leven (zie LV 134:5).

Een heilige vindt een eerlijke en vreedzame oplossing voor eventuele geschillen met anderen. Hij blijft altijd beleefd – zelfs achter het stuur in de spits.

Een heilige gaat alles wat onrein of verlaagd is uit de weg en mijdt overmaat, zelfs van hetgeen op zichzelf goed is.

Een heilige is misschien bovenal eerbiedig. Zijn eerbied voor de Heer, voor de aarde die Hij heeft geschapen, voor zijn leiders, voor andermans waardigheid, voor de wet, voor de heiligheid van het leven, voor kerkgebouwen en andere gebouwen, geeft blijk van een houding die kenmerkend is voor een heilige (zie Leviticus 19:30; Alma 47:22; LV 107:4; 134:7).

Een eerbiedige heilige heeft de Heer lief en

geeft de hoogste prioriteit aan het onderhouden van zijn geboden. Dagelijks bidden, regelmatig vasten en het betalen van tiende en offergaven zijn belangrijke voorrechten voor een getrouwe heilige.

Ten slotte is een heilige iemand die de gaven van de Geest ontvangt die God al zijn getrouwe zoons en dochters heeft beloofd (zie Joël 2:28-29; Handelingen 2:17-18).

Der Laatste Dagen

Het begrip *laatste dagen* [in het Engels 'Latter-day', vert.] levert vooral moeilijkheden op voor de vertalers. Sommige vertalingen zullen misschien de indruk geven dat het om de allerlaatste, of jongste, dag gaat.

In de Schriften staan inderdaad voorzeggingen van de laatste dagen van het vergankelijke bestaan van deze aarde als teelstiaal hemellichaam. Daarna zal de aarde worden vernieuwd en haar paradijsheerlijkheid, ofwel haar terestriale heerlijkheid ontvangen (zie Artikel des geloofs 10). Uiteindelijk zal de aarde een celestiaal hemellichaam worden (zie Openbaring 21:1; LV 77:1; 88:25-26). Maar aan die allerlaatste of jongste dag moeten de laatste dagen voorafgaan.

Wij leven in die laatste dagen, en ze zijn werkelijk heel bijzonder. De Geest van de Heer wordt op alle inwoners van de aarde uitgestort, precies zoals de profeet Joël destijds heeft voorgezegd. Zijn profetie was van zo'n grote betekenis dat de engel Moroni haar voor de profeet Joseph Smith herhaalde (zie Joël 2:28-32; Joseph Smith – Geschiedenis 41).

Duizenden jaren lang waren landbouwmethoden, vervoers- en communicatiemiddelen nagenoeg hetzelfde gebleven. Sinds de geboorte van Joseph Smith hebben er echter opzienbarende veranderingen plaatsgevonden.

Het was al heel lang bekend dat Joseph Smith Gods profeet zou zijn om het evangelie in de volheid der tijden te herstellen (zie 2 Nephi 3:7-15). De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd 25 jaar na zijn geboorte officieel gesticht.

Later in diezelfde eeuw kwam de telegraaf tot ontwikkeling, stak een stoomschip voor het eerst de Atlantische Oceaan over en werden de telefoon, de auto en de film uitgevonden.

De twintigste eeuw is nog opmerkelijker geweest. De landbouw is tegenwoordig gemechaniseerd.

De moderne vervoersmiddelen stellen ons in staat bijna elke bestemming op aarde binnen één à twee dagen te bereiken.

Er zijn computers ontwikkeld waarmee de kerk de levende leden van dienst kan zijn en alle gegevens kan organiseren in verband met hun voorouders die aan de andere kant

van de sluitert leven. Overal op aarde zijn mensen die vroeger weinig belangstelling hadden voor familiegeschiedenis bezig hun stamboom uit te vorsen met behulp van technische middelen die honderd jaar geleden onbekend waren.

Telefoon, telefax, radio, televisie en communicatie per satelliet zijn heel gewoon geworden. In deze laatste dagen kunnen wij het woord van de Heer vanuit de hoofdzetel van zijn kerk uitzenden naar de verste uithoeken van de wereld.

De goddelijke belofte – dit herstelde 'evangelie zal aan alle naties, geslachten, talen en volken worden gepredikt' (LV 133:37) – gaat nu in vervulling.

Er hebben zich in de afgelopen tijd politieke veranderingen voorgedaan in vele landen. Beperkingen inzake de persoonlijke vrijheid van hun burgers zijn opgeheven. Het omhulsel van de geestelijke gevangenschap is verbrijzeld. Aanzwellende vrijheidskretten vullen de lucht. De hand des Heren is duidelijk te zien. Hij heeft gezegd: 'Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen' (LV 88:73), en die tijd van bespoediging is nu.

Jezus Christus

Volgens opdracht uit de hemel omvat de naam van de kerk de heilige naam van Jezus Christus, wiens kerk dit is (zie LV 115:3-4). Die opdracht is al eens eerder gegeven. Bijna tweeduizend jaar geleden zei de Heer: 'Daarom zult gij de kerk bij Mijn naam noemen; (. . .)

'En hoe kan het Mijn kerk zijn, tenzij ze bij Mijn naam wordt genoemd?' (3 Nephi 27:7-8; cursivering toegevoegd).

Wij aanbidden God de Eeuwige Vader in de naam van zijn Zoon door de macht van de Heilige Geest. Wij weten dat Hij 'de voorstertelijke Jezus Jehova is, de God van het Oude Testament. Wij weten dat Hij 'de hoeksteen' is van het fundament waarop zijn kerk is gebouwd (zie Efeziërs 2:20). Wij weten dat Hij de rots is, de oorsprong van de openbaring die tot zijn bevoegde dienstknechten komt (zie 1 Korintiërs 10:4; Helaman 5:12) en tot allen die Hem oprecht zoeken (zie LV 88:63).

Wij weten dat Hij in de wereld is gekomen om de wil te doen van zijn Vader die Hem gezonden had (zie 3 Nephi 27:13). Zijn goddelijke zending was om de verzoening tot stand te brengen waardoor de banden van de dood verbroken konden worden en wij in staat zouden worden gesteld om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te ontvangen.

De goddelijke zending van de levende Heer wordt nu steeds voortgezet. Op zekere dag zullen wij voor Hem staan om te worden geoordeeld. Hij heeft over dat moment gesproken:

'En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen' (zie 3 Nephi 27:16).

Wij vereren de naam van Jezus Christus. Hij is onze opgestane Verlosser.

De Kerk

De eerste twee woorden van de naam die de Heer heeft bestemd voor zijn organisatie op aarde zijn *De Kerk*.

Merk op dat het lidwoord met een hoofdletter begint. Het is een belangrijk onderdeel van de naam, want de kerk is de officiële organisatie van gedoopte gelovigen die de naam van Christus op zich hebben genomen (zie LV 10:67-69; 18:20-25).

De grondslag van de kerk is het feit dat God onze Vader is en dat zijn Eniggeboren Zoon, Jezus Christus, de Heiland van de wereld is. Het getuigenis en de inspiratie van de Heilige Geest bevestigen die feiten.

De kerk is de manier waarop de Meester zijn werk tot stand brengt en zijn heerlijkheid verleent. De verordeningen en aanverwante verbonden van de kerk vormen de allesovertreffende beloningen voor ons lidmaatschap. Er zijn weliswaar vele organisaties die voorzien in omgang met gelijkgestemde en onderricht op niveau, maar alleen de kerk van Christus kan voorzien in de doop, bevestiging, ordening, het avondmaal, de patriarchale zegen en de verordeningen van de tempel, dit alles door middel van de bevoegde macht van het priesterchap. Die macht is bestemd om alle kinderen van onze Hemelse Vader tot zegen te zijn, ongeacht hun nationaliteit:

'De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einder der aarde' (LV 65:2; zie ook Daniël 2:37-45; LV 109:72).

Wij treden toe in zijn kerk door middel van de doop. Die heilige verordening is bestemd voor kinderen die tot de jaren van verantwoordelijkheid zijn gekomen en voor volwassenen die zich werkelijk hebben bekeerd, zich hebben voorbereid en deze schriftuurlijke toets kunnen doorstaan:

'Als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkaanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

'Ja, en gewillig zijt met de treuenden te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden. (. . .)

(. . .) wat hebt gij er dan op tegen om in de

naam des Heren te worden gedoopt, (. . .)?' (Mosiab 18:8-10).

Door de verordening van de doop nemen wij de naam van de Heer op ons en sluiten wij een verbond om heiligen te zijn in deze laatste dagen. Wij sluiten een verbond om te leven naar de leerstellingen van de kerk die in de oude Schriften staan en die geopenbaard zijn aan de profeten uit vroegere tijden en uit deze tijd.

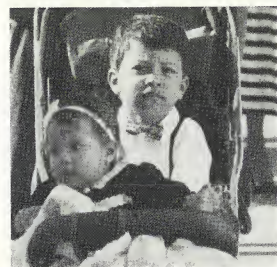
'Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren' (Artikel des geloofs 9).

Die openbaringen omvatten fundamentele waarheden die onmisbaar zijn voor onze eeuwige vreugde. Zij ontvouwen ons prioriteiten met eeuwig gevolgen, zoals de liefde voor God, de familie, de moeder, de vader, de kinderen en het gezin; zelfbeheersing; de zorg voor de armen en behoeftigen; dienstbetoon; en het rekening houden met anderen.

De kerk die in opdracht van de Almachtige God is gesticht, vervult beloften die in de tijd van de Bijbel zijn gedaan. Zij maakt deel uit van 'de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher' (Handelingen 3:21). Zij is hersteld en heeft haar naam van de Heer zelf ontvangen.

Hij gaf deze ernstige waarschuwing: 'Laten daarom alle mensen acht geven hoe zij Mijn naam op hun lippen nemen.' En hij voegde eraan toe: 'Bedenkt, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid (. . .) over moet spreken' (zie LV 63:61, 64). En dus, net zoals wij zijn heilige naam vereren, vereren wij ook de naam waartoe Hij heeft besloten voor zijn kerk.

Als leden van zijn kerk mogen wij deelhebben aan haar goddelijke bestemming. Dat wij op die manier Hem zullen eren die zei: 'Aldus zal Mijn kerk (. . .) worden genoemd, namelijk "De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen"', is mijn gebed in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Familietradities

Ouderling L. Tom Perry

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het bezitten van tradities om ons het grote erfdeel in herinnering te houden, moet elk gezin nastreven.'

De profeten hebben ons onderwezen dat er een raad in de hemel was, voordat de wereld bestond. President Brigham Young onderwees de heiligen:

'De raad (. . .) zei: "Er zij een aarde, en er zij een uitspannel erboven en eronder", en het was also. Zij zeiden: "Er zij koude en warmte", en het was also. Zij zeiden: "Er zij lente en zomer, herfst en winter", en het was also.

"Wie zal de aarde verlossen, wie zal gaan en het offer brengen voor de aarde en alles daarop?" De oudste Zoon zei: "Hier ben ik", en Hij voegde eraantoe: "Zend Mij." Maar de tweede, welke was "Lucifer, [een] zoon van de morgen", zei: "Heer, hier ben ik, zend mij, ik zal iedere zoon en dochter van Adam en Eva die op aarde leeft of ooit naar de aarde zal gaan, verlossen." "Maar", zei de Vader, "dat voldoet helemaal niet. Ik geef [aan] een ieder keuzevrijheid; ieder moet die gebruiken om zijn verhoging in mijn koninkrijk in te gaan; inzoverre zij keuzevrijheid hebben, moeten zij die vrijheid gebruiken. Zij zijn mijn kinderen; de eigenschappen die je in mij ziet, hebben mijn kinderen ook en zij moeten hun keuzevrijheid gebruiken. Als je ze allemaal wilt redden, moet je ze in ongerechtigheid en verderfelijheid redden." (Discourses of Brigham

Young, verzameld door John A. Widtsoe, Deseret Book Co., Salt Lake City 1941, blz. 53-54.)

De geesten die hun voorsterfelijke woning verlaten om naar de aarde te komen, verlangen er nog steeds naar hun keuzevrijheid te gebruiken. In fetze zijn zij bereid om voor die vrijheid te offeren. Wij zijn er in deze tijd getuige van dat er opmerkelijke gebeurtenissen in de wereld plaatsvinden: het bewijs van het sterke verlangen van de mens naar vrijheid. De geschiedenis van de mens lijkt aan te geven dat het verlangen naar vrijheid geestelijke wortels heeft.

Er is een aangeboren, overweldigend, dwingend verlangen naar vrijheid. Dit verlangen lijkt waardevoller te zijn dan het leven zelf.

Een ander verlangen dat we uit het voorsterfelijke bestaan hebben meegekregen, is te weten wie we zijn, waar we vandaan komen en wat onze mogelijkheden zijn in dit grote eeuwige plan. De antwoorden op deze vragen kunnen echter alleen gevonden worden in het evangelie van onze Heer en Heiland.

De roep om hulp van hen die sinds kort leven omgaan met hun pasverworven vrijheid, die proberen te begrijpen en te gebruiken, herinnert ons aan een ander volk, waarover wij in de Schriften kunnen lezen, dat door de Heer op de vrijheid werd voorbereid.

In de Schriften staat opgetekend dat Israël 430 jaar in het land Egypte had gewoond. Onder het bezielde leiderschap van Jozef was het hen voor de wind gegaan. We lezen:

'En Jozef stierf, benevens al zijn broeders en dat gehele geslacht.

'De Israëlieten nu waren vruchtbaar en breidden zich snel uit; zij vermenigvuldigden zich en werden uitermate talrijk, zodat het land met hen vervuld werd.

'Toen kwam er een nieuwe koning over Egypte, die Jozef niet gekend had.

'Deze nu zeide tot zijn volk: Zie, het volk der Israëlieten is groter en talrijker dan wij.

'Welnu, laten wij met beleid tegen hen optreden, opdat zij zich niet vermenigvuldigen en zich – als wij in oorlog komen – bij onze tegenstanders aansluiten, tegen ons strijden en uit het land wegtrekken' (Exodus 1:6-10).

Dan lezen wij hoe de Israëlieten slaven werden van de Egyptenaren. Mozes werd verwekt, opgeleid en kreeg de taak de Israëlieten uit de slavernij te bevrijden en naar het beloofde land te leiden. Het was een moeilijke taak, want Israël was twee eeuwen in slavernij geweest; het had vele afgodische gebruiken van de Egyptenaren overgenomen. Het zou voor Mozes onmogelijk zijn geweest om zijn volk zonder de leiding van de Heer voor te gaan.

Om hun hernieuwd geloof in te geven en hen te herinneren aan wie hun ware God was, ontving Mozes de opdracht om onder hen bepaalde beginselen en gebruiken ingang te doen vinden om hen te helpen tot de ware leer terug te keren. Ten eerste instrueerde de Heer hen om een tabernakel te bouwen, die zij op weg naar het beloofde land met zich meenamen. Dit moest een heiligdom zijn, waarin hun gewijde ceremoniën konden plaatsvinden. Hij was toegankelijk voor wie bereid was de wet des Heren na te leven.

Toen de kinderen Israëls ongehoorzaam waren, werd hun de zegeningen van de nabijheid van de tabernakel ontzegd.

We lezen:

'Mozes nu nam een tent en spande haar voor zich uit buiten de legerplaats, ver van de legerplaats, en noemde haar: tent der samenkomst. Ieder, die de Here zocht, ging uit naar de tent der samenkomst, die buiten de legerplaats was' (Exodus 33:7).

Toen de kinderen van Israël de genegenheid van de Heer weer gewonnen hadden, ging de tabernakel op hun tocht naar het beloofde land van plaats tot plaats met hen mee. Deze was hen overdag tot leiding en 's nachts tot bescherming.

Later, toen zij het beloofde land bereikten, bouwde koning Salomo een schitterende tempel op de berg Zion in Jeruzalem waar zij de Heer konden aanbidden in een heiligdom dat door Hem was aanvaard. Israël maakte 350 jaar gebruik van Salomo's tempel. Maar zij bleven niet trouw. Er kwam onenigheid onder de stammen. Daardoor raakte Israël zo verzwakt, dat Nebukadnessar, de koning van Babylon, tegen hen ten strijde trok en hen wist te verslaan. Hij plunderde en verwoestte de tempel. Niet alleen verloren de Israëlieten hun heiligdom, maar velen van hen ook hun huis, want Nebukadnessar voerde hen gevangelijk weg naar Babylon.

Behalve de tabernakel als heiligdom gaf de Heer hen zijn wet, geschreven op stenen tafels. Deze geboden werden door de vinger des Heren geschreven. Ze werden bewaard als richtsnoer. De tien geboden waren de basis van de Hebreeuwse wet. Vier van die geboden houden verband met onze houding tegenover God; de andere zes met onze houding tegenover onze medemens. Eerbied voor God was de grondslag van de tien ge-

boden. De Israëlieten hadden daarmee een fundament waarop zij een gezagsgetrouwe samenleving konden vestigen.

De Heer had nog een andere manier om de kinderen van Israël te herinneren aan de zegeningen die Hij hun gegeven had. Hij gaf hun godsdienstige gebruiken die deel gingen uitmaken van hun dagelijks leven, waarmee zij hun geloof in God tot uiting konden brengen. Israël weigerde die gebruiken los te laten, zelfs toen zij in ballingschap waren weggevoerd. Zij begrepen dat Gods heerschappij niet bekotend werd door landsgrenzen en politieke verschillen. Hoewel zij in een ver en vreemd land waren, wilden zij hun geloof niet opgeven. Beroofd van hun tempel, hadden zij nog steeds hun wet en de godsdienstige gebruiken om hun God te aanbidden.

De meesten van ons zullen niet geroepen worden om naties te leren omgaan met hun pasverworven vrijheid, maar wij kunnen er wel op toezien dat het vrijheidsvuur fel in onze ziel brandt. We kunnen erop letten dat wij door onze daden een voorbeeld zijn van hoe we met de vrijheid moeten omgaan.

Volgens hetzelfde patroon dat de Heer voor het oude Israël gebruikte, heeft Hij ons geboden heiligdommen te bouwen waar ons het evangelie kan worden geleerd. Als wij dat begrijpen, kunnen wij verbonden met Hem aangaan om zijn wil te gehoorzamen. Hij zegenet ons op zijn beurt, als we getrouw zijn, met de beloofde zegeningen. Wij hebben tempels - ze zijn over de hele wereld verspreid - die de goede leden binnen kunnen gaan om te aanbidden, zich te laten onderwerpen en verbonden te sluiten om God te dienen en zich aan zijn wet te houden.

Vanaf het allereerste begin van het mensdom is de mens onderwezen dat hij gehoorzaam aan de wetten moet zijn.

'Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.'

'En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond' (LV 130:20-21).

De profeten hebben ons door de eeuwen heen voorghouden om gehoorzaam te zijn aan de wet van de Heer, en deze wetten zijn de basis van ons bestaan en brengen orde in chaos.

President Wilford Woodruff heeft eens geleerd:

'De God van de hemel, die deze aarde heeft geschapen en daar zijn kinderen op heeft geplaatst, gaf hun een wet waardoor zij hun verhoging konden ingaan en gered konden worden in een koninkrijk van heerlijkheid. Want er is aan alle koninkrijken een wet gegeven, en alles in het heetland wordt bestuurd door wetten. Als iemand zich aan een wet houdt, wordt hij beschermd door

die wet en ontvangt hij de beloning die ze wet hem garandeert. Het is Gods wil dat al zijn kinderen gehoorzaam zijn aan de hoogste wet, opdat zij de hoogste heerlijkheid kunnen ontvangen die voor de mens is verordineerd. Maar God heeft al zijn kinderen keuzevrijheid gegeven, waarmee zij zelf kunnen kiezen aan welke wetten zij zich willen houden.' (The Discourses of Wilford Woodruff, verzameld door G. Homer Durham. Bookcraft, Salt Lake City 1946, blz. 10.)

De Heer heeft ons nu geen specifieke godsdienstige gebruiken gegeven zoals vieringen en feesten om ons te herinneren aan de zegeningen die wij van Hem ontvangen. Maar het bezitten van tradities om ons het grote erfdiel in herinnering te houden, moet elk gezin nastreven.

Wij behoren dagelijks in gezinsgebied naar te knielen en gezamenlijk de Schriften te bestuderen. Wekelijks behoren wij de sabbat te vieren door onze vergaderingen te bezoeken, in het bijzonder de avondmaalsdienst, en de dag in gepaste eerbied door te brengen. Ook moeten we wekelijks gezinsavond houden. Wellicht is het ook goed om elke week met onze vrouw uit te gaan, om ons ernaar te herinneren hoe zeer zij ons toe zegen is. Wij behoren maandelijks te vasten en onze tiende en bijdragen aan de Heer te betalen. En elk half jaar moeten wij er een traditie van maken dat wij naar de toespraken van de algemene conferentie luisteren. Ook behoren wij jaarlijks een familieunie te organiseren om ons evangelisch erfgoed levendig te houden.

Andere tradities die deel behoren uit te maken van ons leven zijn: het ontvangen van een vaderlijke zegen en een patriarchale zegen, de voorbereiding op een zending, de voorbereiding op de tempel, en waar mogelijk geregeld tempelbezoek. Ook kan men er een traditie van maken om bijeen te komen in het huis des Heren als er heilige verordeningen worden verricht voor een familieid.

Als we goede tradities in ons gezin instellen, kan het licht van het evangelie generatie op generatie feller gaan schijnen in het leven van onze kinderen. We kunnen uitkijken naar die heerlijke dag dat we verenigd worden als eeuwige familie om de vreugde te ontvangen die onze Hemelse Vader aan zijn rechtvaardige kinderen beloofd heeft.

Onze familie tradities en -activiteiten kunnen een baken zijn voor de rest van de wereld, als voorbeeld hoe we behoren te leven om zijn zegeningen waardig te zijn en in vrede en harmonie samen te leven tot de dag dat Hij terugkeert om ons te regeren.

Wij zijn betrokken bij het werk van de Heer. God leeft! Jezus is de Christus, de Heiland van de wereld. Dat is mijn plechtig getuigenis tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Op verzoek van president Benson en aangekondigd door president Hinckley zal ik nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen en als leden van deze raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de andere algemene autoriteiten van de kerk die nu werkzaam zijn en de volgende nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig steun te verlenen: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Clinton L. Cutler, Robert K. Dellenbach, Harold G. Hillam, Kenneth Johnson, Helvecio Martins, Lynn A. Mickelsen, J. Ballard Washburn en Durrell A. Woolsey.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Met hartelijke dank ontheffen wij broeder David M. Kennedy, die sinds 1974 als bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium heeft gefungeerd, en broeder Blaine C. Tueller als zijn assistent.

Zij die hun dank kenbaar willen maken, kunnen dit doen door het opsteken van de rechterhand.

Zuster Barbara W. Winder heeft de roeping aanvaard om haar man, Richard, te vergezellen op zijn zending als president van

het Zendingsgebied Praag Tsjecho-Slowakije. Het is daarom noodzakelijk om haar te ontheffen als algemeen presidente van de zustershulpvereniging. Wij ontheffen tevens haar raadgeefsters, Joy F. Evans en Johanne B. Doney en alle leden van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. Wij ontheffen ook zuster Elaine L. Jack als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen. Zij die hun dank kenbaar willen maken voor het geweldige werk dat deze zusters hebben verricht, kunnen dit doen door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor zuster Elaine Lowe Jack steun te verlenen als algemeen presidente van de zustershulpvereniging, met zuster Chieko N. Okazaki als eerste raadgeefster en zuster Aileen H. Clyde als tweede raadgeefster.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor zuster Janette C. Hales steun te verlenen als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor alle andere algemene functionarissen van de kerk die nu in functie zijn steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij nodigen alle nieuwe leden van de Zeventig en de algemene presidiums uit om op het podium plaats te nemen. □

President Ezra Taft Benson begroet ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf, en president Howard W. Hunter, president van dat quorum.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Ter vaststelling van de doelmatigheid van het beheer van de ontvangsten en uitgaven van de algemene middelen van de kerk en de door haar bestuurdde organisaties, hebben we het systeem doorgenomen van begroting, boekhouding en verificatie, en de daarmee verband houdende financiële overzichten van de kerk voor het jaar dat op 31 december 1989 eindigde, evenals de manier waarop de ontvangsten en uitgaven van de gelden werden beheerd.

Alle uitgaven van algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De algemene gelden van de kerk worden door de afdeling financiën en verslagen beheerd met gebruikmaking van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding en de verschillende activiteiten van de kerk.

De afdeling verificatie, die bestaat uit gediplomeerde accountants en verificateurs en onafhankelijk opereert van alle andere afdelingen, verricht financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden doorlopend plaats voor de afdelingen van de kerk en andere door de kerk geleide organisaties betrokken bij de wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, scholen, administratiekantoren en afdelingsactiviteiten.

De verificatie van de financiële administratie van ringen en wijken is in handen van ringverificateurs. De richtlijnen voor de verificatie zijn vastgesteld door de afdeling verificatie, terwijl deze afdeling ook de verificatierapporten doorneemt. De boekhouding van naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt, voor zover die niet door de af-

deling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk, te zamen met voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling financiën en verslagen en de afdeling verificatie, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan het doel en de behoeften van de kerk, en dat in alle materiële opzichten de algemene gelden van de kerk, in het jaar dat

op 31 december 1989 afliep, werden ontvangen, uitgegeven en verantwoord in overeenstemming met de hiervoor door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1989

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden, heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1989. (Voor onderstaande gegevens over het ledental is ook gebruik gemaakt van schattingen, gebaseerd op de rapporten over 1989 die vóór de conferentie beschikbaar waren.)

32 ringen en 747 wijken en gemeenten over 1989.)

Ledental
Ledental per 31 december 1989 . . . 7300000
Ingeschreven kinderen gedoopt . . . 75000
Bekeerlingen gedoopt 318940

Zendingen
Voltijdzendingen 39739

Vooranstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Theodore M. Burton, emeritus algemeen autoriteit; zuster Lois A. Kjar Brown, de vrouw van ouderling Victor L. Brown, emeritus algemeen autoriteit; Marianne Clark Sharp, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging.

Kerkelijke units

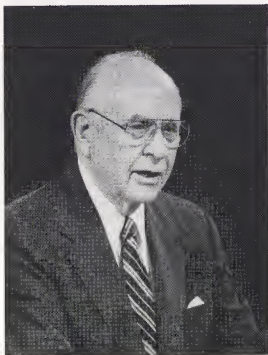
Ringen	1739
Districten	432
Zendingsgebieden	228
Wijken	11536
Gemeenten	5769
Soevereine staten en territoria met georganiseerde wijken of gemeenten	128

(Deze statistieken tonen een groei van

De ganse aarde vervullen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij verklaren plechtig dat de Heer nu de landen van de wereld erop voorbereidt om de waarheid te ontvangen die Hij hun wil geven.'

Wij hebben juist het voorrecht gehad om, met opgestoken hand en diepe geneegenheid, steun te verlenen aan Ezra Taft Benson als profeet van God, zijn geïnspireerde raadgevers, en de leden van de Raad der Twaalf Apostelen als profeet, ziener en openbaarder, en de overige algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En natuurlijk steunen wij de mutaties in de hulporganisaties. Uit het statistisch rapport dat is voorgelezen, blijkt hoezeer de kerk groeit en zich stabiliseert; een gevolg van haar geïnspireerde leerstellingen en beleid.

Onlangs las ik een artikel, geschreven door een niet-lid, waarin op verfrissende en zeer boeiende wijze deze kerk en haar sterke groei sinds de herstelling 160 jaar geleden, beschreven werd. De auteur noemde die groei 'een wonder' en een 'ongelofelijk zeldzaam verschijnsel'. (Rodney Stark, 'The Rise of a New World Faith', *Review of Religious Research*, deel 26, nummer 1, sept. 1984, blz. 18.)

In 1842 deed de profeet Joseph Smith, in antwoord op een vraag van een redacteur van een krant in Chicago, de profetische uitspraak dat 'Gods waarheid nobel (...) voorwaarts [zal] gaan, tot dat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht,

elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht. (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Wij hebben gezien hoe in tijd van maar enkele weken zich fenomenale veranderingen in de wereld hebben voltrokken, vooral in de Oostbloklanden; veranderingen die godvrezende mensen toeschrijven aan de hand van de Almachtige, die zijn heerlijke doeleinden verwezenlijkt om de aarde te vullen met de kennis des Heren. Muren zijn geslecht, poorten geopend, en miljoenen stemmen hebben het lied der vrijheid gezongen! Wij verheugen ons in het aanbreken van een nieuwe dag.

De media hebben de gebeurtenissen in Oost-Europa behandeld als een zuiver politieke revolutie, hoewel veel van de verdrukten die als een 'godsdienstige wedergeboorte' zien en de ontwikkelingen beschouwen als een gevolg van goddelijk ingrijpen. (*USA Today*, 16 maart 1990, blz. 13A.)

In een redactioneel artikel in een voorreeds staand tijdschrift zocht men naar redenen voor deze plotselinge, dramatische omwenteling. Het was 'de gedachte aan (...) democratie en de enorm geslaagde toepassing ervan in Amerika [en andere delen van de wereld].'

Aan het einde van het artikel staat: 'Amerika's bijdrage aan de wereld zal altijd op het terrein van ideeën en idealen liggen.' ('An American Vision for the 1990s', *Fortune*, 26 maart 1990, blz. 14.)

De mensen in Oost-Europa zijn langzaam maar effectief blootgesteld aan de idealen van waarheid en fundamentele rechten door boodschappen per satelliet, radio, drukwerk, zelfs programma's en opnamen van het Tabernakelkoor, mondeling doorgegeven informatie en hart-tot-hart-contact. Ook door het licht van Christus, dat zaadjes van waarheid in hun bewustzijn liet zinken - hier wat, daar wat - en toen de gelegenheid zich aandienende, grepen zij die met vertrouwen.

Dat de transformatie van een eens zo machtig menselijk imperium zo snel en voortvarend plaats kon vinden, heeft in

honderden miljoenen verdrukte mensen hoop doen opwelen. Waar er wanhoop was, schijnt nu het heldere licht van de vrijheid. Dit kon alleen op zo'n wonderbaarlijke wijze gebeuren door tussenkomst van de Almachtige! 'Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?' (Genesis 18:14.)

Kort nadat de Israëlieten bij Moab de Jordaan waren overgestoken naar Kanaän, gaf Jozua twaalf mannen, één uit elke stam, opdracht om een steen uit de droge rivierbedding te halen en een gedenkteken voor de Israëlieten op te richten. Ik parafreaser de woorden van Jozua: 'Als uw kinderen vragen wat die stenen betekenen, moet u hun vertellen dat Israël op het droge door de Jordaan getrokken is. Vertel hun dat de Heer uw God het water van de Jordaan heeft doen opdrogen totdat u overgestoken was, net zoals Hij met de Rode Zee gedaan heeft. Daarom zal iedereen op aarde weten hoe groot de macht van de Heer is, en u zult de Here uw God voor altijd eren' (zie Jozua 4:21-24).

De Bijbel staat vol aansporingen om te gedenken wat God ten behoeve van zijn volk heeft gedaan. Ook nu zijn wij er getuige van hoe Hij met machtige hand in het wereldgebeuren ingrijpt.

God is onze Vader. Hij geeft om het welzijn van zijn kinderen, waar ze ook zijn. Maar zelfs voor een geduldige, liefdevolle God is de maat van de goddeloosheid eens vol, zoals toen 'de Here zwavel en vuur op Sodom en Gomorra [uit de hemel liet] regenen' (Genesis 19:24).

Tijdens de strijd tussen de Amerikaanse staten voelde Julia Ward Howe zich gedrongen haar diepe gevoelens neer te schrijven over de behoefte aan goddelijke leiding. 's Nachts welden deze fraaie woorden in haar op:

*Mijn ogen hebben de heerlijke komst
des Heren aanschouwd;
Hij treedt de geestige druiven der granschap.
Hij heeft de vreselijke bliksem
van zijn zwaard ontkend;
Van zijn waarheid marcheert voorwaarts.
Hij heeft doen klinken de hoorn die nooit
de aftocht blaast;
Hij zijt het hart der mensen
voor zijn rechterstoel.
O, haast u, mijn ziel, Hem te antwoorden;
spring op van vreugd, o voeten!
Onze God marcheert voorwaarts.
('Battle Hymn of the Republic',
Hymns, nr. 60.)*

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'De Almachtige heeft [dit land] door de kracht van Zijn almachtige hand voortgebracht, opdat in de laatste dagen het koninkrijk Gods op aarde zou kunnen worden gevestigd.'

Hij heeft verder gezegd:

'Hij heeft zijn hand over dit volk uitgestrekt en het is zijn plan en bedoeling om het te vergroten (. . .) opdat zij die in slavernij en gevangenschap verkeren, kunnen worden gebracht tot het genot van de meest volledige gewetensvrijheid die een intelligent mens op aarde kan genieten.' (*Evangelieleer*, blz. 112.)

Door de godsdienstvrijheid die in Amerika werd gevestigd, konden de duidelijke en waardevolle waarheden uit het Boek van Mormon tevoorschijn komen, 'tot overtuiging van joden en andere volken dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natïën openbaart' (titelblad van het Boek van Mormon). Deze geschriften zijn tot de andere volken gekomen opdat zij de 'besluiten Gods' mogen weten en zich bekeeren (Ether 2:11).

Het is de plicht van de leden van de kerk die godsdienstvrijheid hebben om deze kennis en dit getuigenis te delen met de mensen in de wereld. Onderschat niet de versterkende invloed – politiek en sociaal – van de beslenselen van het herstelde evangelie op de hele mensheid.

'Onze zending is het redden van mensen', schrijft Joseph F. Smith. 'Wij hebben ons (. . .) ingespannen om de mensen tot kennis van het Evangelie van Jezus Christus te brengen, en tot bekering en gehoorzaamheid aan Gods geboden (. . .) de mensen van hun dwalingen terug te brengen, hen te overreden zich van het kwaad af te wenden en hun te leren het goede te doen.' (*Evangelieleer*, blz. 71.)

De kansen om anderen zinvol te dienen, stapelen zich snel op. Voor sommigen van ons liggen ze aan de andere kant van de straat; voor anderen aan de andere kant van de oceaan. Het lot van vele landen wordt nu beslist. Elke generatie is essentieel. We zijn dan wel niet verantwoordelijk voor eerdere generaties, maar we kunnen niet onder de verantwoordelijkheid voor deze generatie uit. Wij kunnen ons geen voorstelling maken van de miljarden zielen die van ons af-

hankelijk zijn voor deze heerlijke boodschap van het evangelie. Natuurlijk zal niet iedereen positief reageren, maar allen moeten de kans krijgen om te horen en, na onderwezen te zijn door de Geest van Christus, gehoor te geven.

Jaren geleden liep ouderling James E. Talmage een elektriciteitswinkel binnen. Hij zag daar een indrukwekkend arsenaal lampen, deurbellen en andere elektrische spullen. 'Toen hij een lamp zag die hij mooi vond, drukte hij op de schakelaar, maar er kwam geen licht. De winkelbediende zei dat de lampen niet aangesloten waren.'

'Ik drukte op een bel,' vertelt hij, 'maar er kwam geen geluid. En zo ging het met alle spullen in de winkel – mooi om te zien, sommige zelfs artistiek, alle de indruk wekkend zeer bruikbaar te zijn, maar in die toestand onbruikbaar, want ze waren niet aangesloten.'

Toen hij de winkel uitliep, bedacht ouderling Talmage zich dat 'een brandende kaars (. . .) bruikbaar is dan de prachtigste kroonluchters zonder elektriciteit.' Toen zag hij een overeenkomst met de 'beschrijving in de Schriften van hen wier verstand en ziel verduisterd en misleid zijn door uiterlijke schijn, en alle spiritualiteit ontberen: mensen die "met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben" (2 Timoteüs 3:5).' (*Handbook of the Restoration, Independence, Mo.: Zion's Printing and Publishing Co., 1944, blz. 389-90.*)

Een paar jaar geleden zag ik vanuit ons landende vliegtuig de hoogste torenspits van Reykjavik, de hoofdstad van IJsland. We kregen te horen dat dit hoge gebouw een kerk was, en nadat wij onze leden hadden ontmoet en het kerkgebouw dat ik zojuist inwijken hadden gezien, was ik erg benieuwd naar dit andere gebouw met die hoge torenspits, die we vanuit de lucht hadden gezien. Van een afstand leek het een indrukwekkend gebouw. Maar toen we ervoor stonden, bleek dat de voordeur van triplex was en met een kettingslot werd dichtgehouden. Op een bordje stond dat we via de achterdeur binnen konden komen. Het bleek dat deze grote kerk met die indrukwekkende voorgevel en hoge torenspits niet meer dan een buitenkant was. Hoewel men veertig jaar geleden aan de bouw van deze kerk was begonnen, stonden de door wind en regen verweerde steigers nog steeds tegen de muren; een herinnering aan ambitieuze, grootschalige plannen, die door gebrek aan geloof en visie niet voltooid waren.

Terug naar ouderling Talmage, die heeft gezegd: 'De mens (. . .) kan kerken bouwen – kleine kapelletjes of statige kathedralen – maar die zijn niet meer dan een mooie buitenkant als ze niet aangesloten zijn op die krachtbron van goddelijke wijsheid en autoriteit door de [stroom] van het heilige priesterschap (. . .) [en de] bezielende macht

van de Heilige Geest' (*Handbook of the Restoration*, blz. 390).

Naderhand, toen we in ons kleinere maar adequate gebouw in Reykjavik weer bij elkaar kwamen, voelde ik mij geborgen in de wetenschap dat dit niet slechts een buitenkant was, maar dat in dat kleine gebouwtje de bezielende macht en Geest van God heerste.

Wij verklaren plechtig dat de Heer nu de landen van de wereld erop voorbereidt om de waarheid te ontvangen die Hij hun wil geven. Maar voordat iemand de waarheid kan aanvaarden, moet hij zich erop voorbereiden door geloof te oefenen in de Heer en Heiland, Jezus Christus. Dergelijk geloof aanvaardt het bestaan van God, onze Vader, de leringen van Jezus over de manier waarop mensen met elkaar om moeten gaan, en de leringen over de vader-zoon-verhouding van God en Jezus Christus. Als iemand zich op de waarheid heeft voorbereid, wordt die in zijn hart geprent door de macht van de Heilige Geest, die van de waarheid getuigt. Dan rust op de ontvanger de plicht om zijn leven naar die waarheid te richten. Dit kan het nodig maken dat hij zijn leven ingrijpend verandert en zich bekeert van zijn zonden.

De macht des Heren is onder ons en duidelijk zichtbaar. Ware gelovigen zullen ongewone kansen krijgen om dienstbaar te zijn. Ik ben ervan overtuigd dat zij die zich onzelfzuchtig voor anderen inzetten, zonder bijgedachten aan een beloning, geestelijk en lichamelijk verkwikt en vernieuwd zullen worden. We moeten onszelf bewijzen, het verlangen hebben, en waardig bevonden worden om de Heer te helpen bij de verwezenlijking van zijn plannen met de mens.

Ik getuig dat de naam Jezus Christus de enige naam onder de hemel is waardoor de mens gered kan worden, en dat alle mensen, overal, dit onderwezen moeten krijgen, willen zij die grote, eeuwige verhoging ontvangen die een genadige en liefdevolle Vader voor hen bereid heeft.

In oktober 1831 sprak de Heer de volgende woorden tot zijn jonge profeet Joseph Smith: 'De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat deze de gansen aarde heeft vervuld' (LV 65:2).

Ik getuig dat wij getuige zijn van de vervulling van die belofte, en dat de taak die de Almachtige God aan zijn Zoon heeft gegeven om te verkondigen, te onderwijzen, en uiteindelijk om te oordelen, met eeuwige liefde zal worden uitgevoerd. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'Kiest dan heden'

Ouderling Hans B. Ringger
van het Eerste Quorum der Zeventig

'De Heer belooft ons dat als wij zijn manier kiezen, wij zegeningen zullen ontvangen die ons begrip te boven gaan en op manieren die niet te meten zijn.'

Na Christus' opstanding verkondigden de twaalf apostelen het evangelie in de stad Jeruzalem. Hun boodschap trof velen diep in het hart en toen zij hadden getuigd van de waarachtigheid van de opstanding werd hun de vraag gesteld: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders?' (Handelingen 2:37.)

Sindsdien hebben mensen over de hele wereld diezelfde vraag gesteld, mensen zoals u en ik. Wij komen dagelijks voor beslissingen te staan in verband met ons eigen lichamelijke, emotionele en geestelijke welzijn en dat van de mensen om ons heen. Wij nemen die beslissingen uitgaande van ons begrip van wat goed en juist voor ons is. Wij proberen valstrikken en fouten te vermijden. Wij hopen op geluk en verlangen naar troost.

In mijn eigen leven voert deze hoop, dit verlangen naar een gelukkiger en zinvoller leven, mij ertoe mijn dagelijkse beslissingen zorgvuldiger af te wegen. De behoefte aan een of ander richtsnoer is altijd het grootst wanneer ik aan een kruispunt kom, want zonder een aanwijzing voel ik mij niet in staat mijn koers gestadig te vervolgen.

Maar de weg te kennen en de weg te nemen zijn twee verschillende zaken. Sommi-

gen onder ons zullen worstelen om een richtsnoer te vinden, het een of andere fundament waarop we kunnen bouwen; anderen hebben weliswaar het volmaakte plan uitgestippeld, maar vinden nooit de drijfveer, de tijd of de moed om het uit te voeren. Hoe dan ook, wij worden lamgeslagen doordat wij niet beseffen dat waar geluk afhangt van de verwezenlijking van onze plannen, onze overtuigingen en onze hoop.

Mijn overtuiging is dat het evangelie van Jezus Christus en zijn boodschap aan de wereld bij al onze beslissingen ons fundament en lichtbaken is. De leringen van Christus moeten verankerend zijn in ons verlangen om het goede te kiezen en geluk te vinden. Zijn rechtschapen leven moet door onze handelingen weerspiegeld worden. De Heer leert niet alleen liefde. Hij is liefde. Hij predikte niet alleen het belang van geloof, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest. Hij leefde ernaar. Zijn leven weerspiegelde het evangelie dat Hij verkondigde. Er was en is volmaakte overeenstemming tussen zijn gedachten en zijn handelingen.

Ik geloof dat als wij ware christenen willen zijn, ons leven gefundeerd moet zijn op ware beginselen en dat onze handelingen daar een bewijs van moeten zijn. Ik geloof echter niet dat wij het voor het uitzoeken hebben welke beginselen ons het beste van pas komen. Vandaag wil ik echter de beginselen naar voren brengen die mij na aan het hart liggen en die mij geholpen hebben bij mijn inspanningen om de koers van Christus te volgen.

Toen iemand Christus vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven, antwoorde Hij: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben (. . .) en uw naaste als uzelf' (Lucas 10:27). Liefde is de essentie van het evangelie en het lichtbaken voor een leven als dat van Christus. Zij leert ons niet alleen omhoog te kijken, maar ook om in het rond te kijken. Ons hart, onze kracht en ons verstand moet de Heer en ook onze medemenssen – mannen, vrouwen en kinderen – toegewijd zijn. Maar wat betekent dat precies? Het betekent gehoor geven aan de oproep

van de tekst: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15). Het betekent het voorbeeld naleven van de barmhartige Samaritaan, die vrij was van vooroordelen en uitvluchten en dus zijn naaste oprecht liefhad. Hij ging de tweede mijl en gaf wat hij te geven had, ongeacht de gevolgen. Zijn leven was een en al dienstbetoon.

Daarentegen wijst de apostel Jakobus ons erop dat een innerlijk verdeeld man ongestadig is op al zijn wegen (zie Jakobus 1:8). Een oud Zwitsers rijmpje beschrijft zo'n verdeeldheid als volgt:

*Eén been eruit,
één been erin:
't Is niet buiten,
maar binnen evenmin.
Niet ja, niet nee;
niet koud of warm.
Hoe gans ontvrij,
hoe bitter arm
de mens die 't zo
in 't leven doet:
Hij weet niet hoe
het verder moet.*

De christelijke koers kent geen compromis.

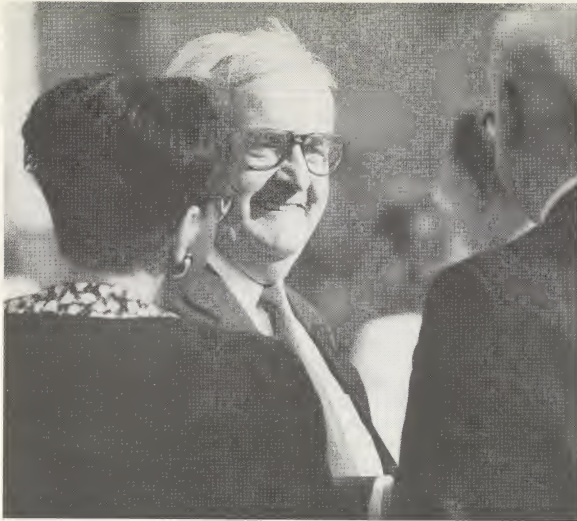
De Heer belooft ons dat als wij zijn manier kiezen, wij zegeningen zullen ontvangen die ons begrip te boven gaan en op manieren die niet te meten zijn.

Een christelijk leven vergt besluitvorming en toewijding. Een toewijding vrij van fanatisme maar vol begrip en liefde. Het is een toewijding die geen zelfzucht maar wel de eigen noden kent. Het is een toewijding die de hele mensheid behelst, maar toch het oog alleen op de Heer gericht houdt. Het is een toewijding die vreugde brengt maar zelden vrij is van ontbering, teleurstelling en ongemak.

Het is niet altijd gemakkelijk om de juiste beslissing te nemen en sommigen onder ons moeten een leven lang worstelen om de juiste koers te vinden. Denk eraan dat het niet aan ons is om te oordelen over hen die misschien in de war zijn of die niet de kracht hebben om te veranderen. Wat zij nodig hebben is begrip en steun.

Toen Jezus bij de kust van Judea kwam, vroeg een jongeling Hem: 'Dat alles heb ik in acht genomen; waarin schiet ik nog te kort?' (Matteüs 19:20.) Het antwoord dat Christus hem gaf was kort maar krachtig: 'Ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij' (Matteüs 19:21).

Christus spreekt tot ons allen, niet alleen tot de rijke jongeling die diepbedroefd hing. Hij gebiedt ons van onze rijkdom, waaruit die ook moge bestaan, mede te delen. Voor sommigen gaat het om materieel

Ouderling Hans B. Ringger van het *Eerste Quorum der Zeventig en president van het Gebied Europa*, praat met conferentiegangers.

bezit, voor anderen om tijd of een talent. Voor diegenen onder ons die wereldlijke rijkdommen bezitten, betekent het niet dat we niet mogen genieten van de gemakken van het leven waar wij voor werken. Het betekent wel dat we die rijkdom ten goede moeten gebruiken en moeten delen met de behoeftigen. Ons hart moet gesteld zijn op het steunen van de behoeftigen.

Maar louter geld verlicht de lasten van onze medemens niet. Velen van ons hebben het al krap. De wereld heeft behoefte aan tijd en als wij slechts één uur over hebben, zijn we rijk. Het vergt tijd om te luisteren en te troosten; het vergt tijd om te onderrichten en te bemoedigen en het vergt tijd om te voden en te kleden. Wij hebben allemaal de gave om elkaars lasten te verlichten en om iets voor een ander te betekenen.

De behoeftigen zijn overal om ons heen. Al te vaak echter zijn we blind voor die behoeften, of koesteren we angst voor hen in wier gezelschap wij ons minder prettig voelen. Ja, wij bewonderen allerlei mensen en organisaties voor de talrijke diensten die zij bewijzen; en ja, wij verheugen ons over de geweldige maatschappelijke veranderingen die er in vele landen hebben plaatsgevonden in de afgelopen paar maanden. Maar onze bewondering en belangstelling zijn niet voldoende. Mensen binnen en buiten onze grenzen hebben onze hulp nodig. Laten wij ons nu voornemen om dienstbaar te zijn,

ook al betekent dat dat we tijdelijk de gemakken van thuis moeten ontbernen.

Meestal hoeven we niet erg ver te gaan. Ook in onze eigen omgeving zijn er daklozen, ongeneeslijk zieken en eenzamen van alle leeftijden. Wij kunnen niet op een betere wereld hopen, op een volmaakte regering en samenleving, als wij niet bereid zijn ons aandeel te leveren.

Wij moeten om ons heen kijken, en als wij geen armoede, ziekte en wanhoop in onze eigen omgeving of wijk kunnen zien, dan moeten we kennelijk beter kijken. En denk eraan, wij mogen niet angstvallig binnen on-

ze eigen maatschappelijke of culturele kring blijven. Wij moeten ons ontdoen van vooroordelen op het gebied van godsdienst, ras of sociale groeperingen en de grenzen van ons dienstbetoon uitbreiden. Dienstbetoon mag nooit discrimineren en is bijna nooit gemakkelijk. Ging Jezus zelf niet om met hen die de zelfgenoegzame Farizeeën als ongeschikt hadden bestempeld? En waren dat niet de mensen die Hem het meest nodig hadden?

Ik begrijp heel goed dat de noden van deze wereld ons kunnen overweldigen, en dat de onrechtvaardigheid van het leven en het kwaad van de samenleving ons kan verlammen. Maar ik ben ervan overtuigd dat wij geen enkele goede zaak tevergeefs ondernemen en dat, ook als wij slechts één leven ten goede kunnen beïnvloeden, de wereld er beter van wordt. Kies vandaag hoe u gaat dienen en maak een wijze keus. Bereid u erop voor anderen tot steun te zijn. Er zijn vele goede zaken om u voor in te zetten, binnen en buiten de kerk. Er is behoefte aan vrijwilligers die hun tijd en talenten willen delen met hen die het minder hebben dan zij.

Anderen lief te hebben en te verzorgen berust op een beslissing. Het is een antwoord op de oproep van de Heer: 'Kom hier, en volg Mij.' Het is het antwoord dat de apostelen gaven aan hen die vroegen: 'Wat moeten wij doen?' Zeggen: 'Dat kan ik niet', is *nee* zeggen. Dat is een beslissing die ons juist zal beroven van het geluk dat wij zoeken. En het is bovenal een beslissing die industriest een leven zoals dat van Christus.

Ik getuig tot u dat wij alleen dan in de dienst van onze God kunnen zijn als wij in de dienst van onze naasten zijn (zie Mosiah 2:17). Ik hoop dat wij allemaal de wijsheid en de vastberadenheid zullen hebben om vandaag te kiezen wie wij willen dienen. En ik bid dat wij net als de profeet Jozua zullen besluiten: 'Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

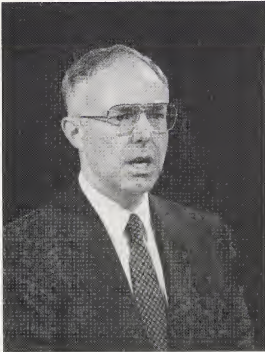

Een gecombineerd mannenkoor van de *Church Institutes of Religion* zingt tijdens de *priesterschapsbijeenkomst*.

Lessen uit de Schriften over leiderschap

Ouderling Spencer J. Condie
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Het is niet nodig dat omstandigheden altijd zo blijven zoals ze zijn. Leiders kunnen wel degelijk verschil uitmaken!'

Ik wil de nieuwe leden van de kerk hartelijk welkom heten, hen die 'geen vreemde delingen en bijwoners' meer zijn, maar 'medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19).

Omdat velen van u die pas gedoopt zijn, spoedig in allerlei leidersposities in de kerk geroepen zullen worden, zou ik graag een paar lessen over leiderschap uit de Schriften willen geven.

In de Parel van grote waarde leren we dat toen Mozes tot profeet geroepen werd, hij naar de top van een berg werd gebracht, waar hij een panoramisch zicht kreeg op alle wonderbaarlijke scheppingen van de Heer. Jehova gaf hem een visioen van zijn kortetermijndoel, dat was: 'Mijn volk uit de slavernij te verlossen' (Mozes 1:26).

Daarna legde God zijn lange-termijndoel uit: 'Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

In het Boek van Mormon lezen we over de jonge profeet Nephi, die ook een visioen zag boven op een berg (zie 1 Nephi 11:1). Toen hij eenmaal het beloofde land in een visioen had gezien, kon niets hem meer weerhouden een schip te bouwen dat hem daar naar

toe zou brengen (zie 1 Nephi 17-18). Als ouders maar eenmaal een visioen hebben van een zoon in een keurig kostuum om op zending te gaan, of van een dochter in het wit gekleed in de tempel, dan vallen gezinsavond, gezinsgebed en schriftstudie in elk gezin allemaal precies op hun juiste plaats. Van Mozes en Nephi leren we dat *een leider, een visioen moet hebben van het werk dat voor hem ligt*.

De kinderen Israëls werden na de grote uittocht uit Egypte gedurende een periode van meer dan drie eeuwen geregeerd door richters (van 1429 tot 1095 v. Chr.). Deze richters werden daarna opgevolgd door koningen, van wie Saul, die door de profeet Samuël werd gezalfd, de eerste was (zie 1 Samuël 8-10). Vele decennia droeg het volk Saul op de handen. Maar toen werd hij trots in zijn hart en luisterde niet naar de raad van de profeet des Heren. Op dat moment herinnerde Samuël hem aan de tijd toen Saul zichzelf nog als niets achtte (zie 1 Samuël 15-17) en hij onderwees hem die

eeuwige les: 'Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers' (vers 22). Uit het leven van Saul kunnen we het volgende leren: *Een leider moet nederig en gehoorzaam zijn*.

Koning David volgde Saul op. De veertigjarige regeringsperiode van David wordt door velen als de gouden eeuw van de Israëlitische geschiedenis beschouwd. Jeruzalem stond bekend als de stad van David. Ondanks zijn grote leiderscapaciteiten, werd hij ertoe verleid een zeer ernstige zonde te begaan en daar bovenop een nog grotere zonde. Uit het leven van koning David kunnen we leren dat zelfs koningen voorzichtig moeten zijn. *Leidersposities ontfangen ons niet volledig van verleiding*.

Na de dood van David beklom Salomo de troon. Toen hij net begon te regeren, bad Salomo diep nederig: 'En nu, Here, mijn God, (...) hoewel ik een jonge man ben (...) Geef dan uw knecht een opmerksaam hart, opdat hij uw volk richte.' En God gaf hem echt 'een wijs en verstandig hart' (1 Koningen 3:7-8, 12).

Salomo werd het werktuig in de handen van de Heer. Hij had de Geest des Heren bij zich en bouwde de heilige tempel waar Israël al zoveel generaties voor gebeden en op gehoopt had. Maar na verloop van tijd nam Salomo vrouwen van buiten Israël 'en zijn vrouwen verleidden zijn hart' en 'Salomo deed wat kwaad is in de ogen des Heren' (1 Koningen 11:3, 6). Van Salomo kunnen we leren dat *kennis en wijsheid alleen, mensen niet kwalificeren om leiding te geven*. Misschien heeft Jakob het wel het best omschreven: 'Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert' (2 Nephi 9:29). Nadat Salomo veertig jaar geregeerd had, ging zijn zoon Rechabeam naar Sichem om daar koning te worden. Hij vroeg de

Ouderling Adney Y. Komatsu van het Eerste Quorum der Zeventig en raadgever in het presidium van het Gebied Azië, begroet conferentiegangers.

De ouderlingen Horacio A. Tenorio, Angel Abrea en Carlos H. Amado van de quorums der zeventig worden begroet door ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf.

oudsten om raad over de wijze waarop hij zou moeten regeren. 'Zij zeiden tot hem: Indien gij heden een knecht van dit volk wilt zijn en hen dienen en in uw antwoord goede woorden tot hen spreekt, dan zullen zij voor altijd uw knechten zijn' (1 Koningen 12:7). De Heiland gaf zijn discipelen ook zulke raad toen Hij hun het volgende leerde: 'Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de alleraalste zijn en aller dienaar' (Markus 9:35). Binnen het koninkrijk van God betekent leiding geven, dienstbaar zijn.

Maar Rechabam wees de raad die hem werd gegeven, om nederig te zijn en anderen te dienen, van de hand. In plaats daarvan verkoos hij Israël te regeren met ijzeren hand. Dat veroorzaakte een afscheiding tussen het noordelijke koninkrijk Israël en het zuidelijke koninkrijk Juda (zie 1 Koningen 12:20).

In de volgende 220 jaar gooiden bijna alle Israëlieten hun heilige verbonden overboord en leefden naar de maatstaven van de wereld. Toen kwam er een jongman die Hizkia heette in Juda aan de macht. 'Hij deed wat recht was in de ogen des Heren, en Hij vertrouwde op de Here, de God van Israël' (2 Koningen 18:3, 5).

Hizkia bracht de priesterschapsdragers van die dagen bij elkaar en zei: 'Hoornt naar mij Levieten! Heiligt u thans, heiligt het huis van de Here, de God uwer vaders, brengt het onreine uit het heiligdom naar buiten' (2 Kronieken 29:5).

'Weest dan niet als uw vaders en als broeders, die ontrouw geweest zijn tegen de Here (...) geeft de Here uw hand (...) en dient de Here, uw God' (2 Kronieken 30:7-8).

Als gevolg van deze daadkrachtige en zelfbewuste leider die gesteund werd door de profeet Jesaja, gebeurde het volgende: 'En de Here verhoorde Jechizkia [izkia] en genas het volk' (2 Kronieken 30:20), 'want met getrouwheid wijdde zij zich aan het heilige' (2 Kronieken 31:18).

Zowel van koning Hizkia, als van koning Benjamin (zie Mosiah 2-5) kunnen we een zeer positieve les over leiderschap leren: Het is niet nodig dat omstandigheden altijd zo blijven zoals ze zijn. Leiders kunnen wel degelijk verschil uitmaken! *Geloof in de Heer en hoge verwachtingen kunnen een machtige verandering des harten teweegbrengen* onder een heel volk.

Een van de grote leraren en profeten in Israël was Ezra, die 'er zijn hart op had gezet om de wet des Heren te onderzoeken en haar te volbrengen, en om in Israël inzetting en verordening te onderwijzen' (Ezra 7:10). Als heiligen der laatste dagen zijn we dankbaar voor onze hedendaagse Ezra, onze geliefde profeet Ezra Taft Benson, die net als Ezra in vroeger dagen zichzelf heeft voorbereid om het woord des Heren te ontvangen en klaar is om de wil des Heren te doen. Ik geef u mijn getuigenis dat er nu in onze tijd een profet in Israël is.

Nog een groot leider die steeds de wil des Heren zocht, was de profeet Joseph Smith. Zijn hele leven was een voorbeeld van de vermaning van Paulus, dat we moeten leven, wat we prediken. Een grote kracht van de profeet was zijn vermogen om te delegeren en leiderschapsvaardigheden te ontwikkelen in de mensen om hem heen. De tocht van Zionskamp is slechts een voorbeeld van het leiderschap van Joseph, dat gebaseerd is

op het principe 'Kom hier, volg mij' (zie Lucas 18:22). Aan het einde van Zionskamp gaf de profeet nauwkeurige instructies aan de pas georganiseerde hoge raad over hun roeping en toen zei hij tegen hen: 'Als ik nu weggenomen zou worden, heb ik het grote werk dat de Heer me heeft opgedragen, uitgevoerd' (*History of the Church*, 2:124). Reeds lang voor hij de martelaarsdood stierf, trainde de profeet Joseph Smith ieverig degenen die het koninkrijk zouden leiden als hij er zelf niet meer zou zijn. Hier is nog een belangrijke les over leiderschap: *Het is de taak van leiders en hun plicht om anderen erop voor te bereiden te zijner tijd hun plaats in te nemen*. Broeders en zusters, de begraafplaatsen liggen vol met leiders die dachten dat ze onvervangbaar waren.

Een van de rechtvaardigste en effectiefste leiders die ooit op aarde is geweest, was Henoch, die onverschrokken probeerde elke ziel te redden.

'En de Heer noemde Zijn volk Sion, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid (...) en ziet, na verloop van tijd werd Sion ten hemel opgenomen' (Mozes 7:18, 21). Let op de aanwijzing 'na verloop van tijd.' Een groot leider moet hoge verwachtingen hebben, getemperd door geduld. In afdeling 107 in de Leer en Verbonden zien we dat Henoch 'vierhonderd en dertig jaar oud was, toen hij werd weggenomen' (vers 49). Broeders en zusters, hier laat ik het bij: *vervolmaking heeft heel, heel veel tijd nodig* Toch wordt ons geboden volmaakt te worden, zoals onze Vader in de hemel volmaakt is (zie Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48).

Van Jezus Christus leren we misschien wel de belangrijkste les, Hij die het beste voorbeeld voor ons allemaal was. Toen de Heiland het meest afschuwelijke lijden moest ondergaan in de hof van Getsemane, bad Hij dat die bittere drinkbeker misschien aan Hem voorbij mocht gaan, maar Hij voegde daar nederig en met ootmoedig hart aan toe: 'Doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42; cursivering toegevoegd). *Een leider in het koninkrijk van God moet zachtmoedig en nederig van hart zijn* (zie Alma 37:34).

Mogen wij, die allen bezig zijn in het werk des Heren, zijn werk uitvoeren op zijn manier, 'door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis (...)

'Intjds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende.' (Leer en Verbonden 121:41-43).

Dit bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De opstanding

Ouderling F. Melvin Hammond
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Dankzij Hem, onze Heiland, namelijk Jezus Christus, de Zoon van de levende God, zullen wij – niemand uitgezonderd – weer leven, bevrijd van de eeuwige banden van de dood.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben blij u vandaag de oprechte liefde over te brengen van de leden van de kerk in het gebied Zuid-Amerika Noord en van uw geweldige zoons en dochters die daar op zending zijn, jonge mensen en oudere mensen, die voortdurend tegen mij zeggen: 'Broeder Hammond, wanneer u onze geliefde profeet ziet, zeg hem dan alstublieft dat wij van hem houden. En wanneer u op een algemene conferentie van de kerk spreekt, zeg de heiligen dan alstublieft dat wij net als zij een hechte liefde voor de Heiland hebben.' Het zijn allemaal zulke fijne mensen. Ik wil maar al te graag aan hun liefdevolle verzoek voldoen.

Ik wil mij nu graag tot alle jonge mensen op aarde richten. Om de een of andere reden geloof ik dat zij een bijzonder vermogen hebben om belangrijke zaken te begrijpen. Mag ik dat met een verhaaltje toelichten?

Vele jaren geleden spraken wij in onze wettelijke gezinsavond over het beginsel opstanding. Terwijl ik mijn best deed om mijn uitleg zo eenvoudig mogelijk te houden, merkte ik dat onze kleine kinderen mij met een onzekere uitdrukking op hun snoetjes aankijken. Ik mompelde iets in de zin van: Het spijt me, zulke dingen zijn nu een-

maal heel moeilijk om te begrijpen, waarop onze Lezlee, die toen vijf was, kennelijk begaan met mijn verwarring, mij een liefdevol blik toewierp en zei: 'Het geeft niet, Papa; ik begrijp u heus wel.' En prompt begon ze haar nieuwe evangeliekennis te demonstren. Ze ging recht en stijf met uitgestrekte armen op de grond liggen, kwam langzaam overeind en zei: 'Helemaal niet moeilijk, je zakt gewoon omhoog.'

Ik wil dus tot jullie spreken over de opstanding van onze Heiland, Jezus Christus, omdat wij op Paaszonndag zijn opstanding uit de dood zullen vieren en alle mensen het heerlijke verhaal van die opmerkelijke gebeurtenis *behoren* te kennen.

Het was zondagochtend, heel vroeg. De heilige stad, Jeruzalem, was nog in diepe duisternis gehuld. Maria van Magdala kwam de tuin in en begaf zich naar het graf waar het lichaam van Jezus van Nazaret kort geleden ter ruste was gelegd.

Pas twee dagen eerder had de nederige Christus, hangend aan een houten kruis, de geest gegeven, waardoor er een eind was gekomen aan het sterfelijke leven van de Eniggeboren Zoon van God in het vlees.

Jozef van Arimatea, lid van het Sanhedrin, maar ook een liefhebbend discipel van Jezus, was naar Pontius Pilatus, de Romeinse stadhouder, gegaan om hem te vragen het lichaam van het kruis af te mogen nemen. Hij kreeg toestemming. Het lichaam werd van het kruis genomen en met de hulp van Nikodemus, die eerder 's nachts bij Jezus was gekomen om hem vragen te stellen, maakte Jozef het lichaam klaar voor de begrafenis volgens joodse traditie. De attente, liefdevolle mannen legden het lichaam van de overledene in een pas uitgehakt rotsgraf. Vervolgens werd er een grote steen voor de ingang van het graf gewenteld die door de Romeinen verzegeld werd, want 'anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden' (Matteüs 27:64).

En nu kwam Maria bij het graf, maar tot haar grote verbazing was de reusachtige steen weggewenteld. Het lichaam van haar

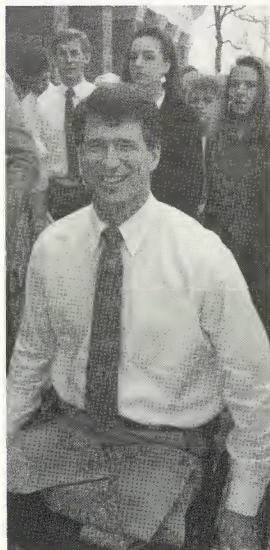
geliefde Jezus was verdwenen. Ze ging zo vlug mogelijk naar de apostelen om hen te vertellen over deze nieuwe ramp en zei: 'Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd' (Johannes 20:2).

Petrus, de hoofdapostel, en Johannes, de geliefde apostel, spoedden zich naar het graf, waar Maria's verhaal werd bevestigd: het graf was inderdaad leeg op de linnen windsels na die waren gebruikt om het lichaam in te wikkelen. Verdrietig gingen de twee apostelen terug naar huis.

Maar Maria, die Petrus en Johannes terug naar de tuin was gevolgd, 'stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf' (vers 11). Daar zaten twee in het wit geklede engelen die, toen zij haar grote verdriet zagen, vroegen: 'Vrouw, waarom weent gij?' Treurig antwoordde zij: 'Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik niet weet, waar zij Hem neergelegd hebben' (vers 13).

Toen Maria zich, nog steeds wenende, van het graf afwendde, zag zij door haar tranen heen iemand vlak bij haar staan. De persoon sprak haar als volgt aan: 'Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij?' In de veronderstelling dat het misschien de tuinman was, antwoordde zij: 'Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen' (vers 15).

Met een stem die een en al liefde en teder-

heid was, uitte Hij slechts één woord: 'Maria!' Die onmiskenbare stem! Het was Jezus Christus. Door een onbeschrijflijke ontroering aangegrepen, kon die lieve vrouw alleen maar zeggen 'Rabboeni!' wat Meester betekent.

Daar stond Hij – levend en wel! Opgestaan uit de doden! Om nooit meer te sterven! Zijn volmaakte lichaam voor eeuwig verenigd met zijn geest. De eeuwige Christus!

Het strekt alle liefdevolle vrouwen tot eer dat onze Verlosser als eerste sterfelijke getuige van zijn opstanding uit de dood een vrouw koos, Maria van Magdala.

Wanneer wij nadenken over de gebeurtenissen die tot de dood van Jezus Christus voerden, zijn wij geneigd treurend stil te staan bij zijn verschrikkelijke lijden veroorzaakt door goddeloze mannen: de vreselijke zweepslagen, de wrede nagels die in zijn handen en voeten werden gedreven, zijn aanhoudende foltering aan het kruis, en ten slotte zijn liefdevolle hart dat brak voor de zonden van alle mensen.

Maar wacht! Hij is niet dood! Hij is opgestaan! Hij is de eersteling van de opstanding. Zonder Hem zou het leven van alle mensen eindigen met de dood. Allen zouden aan het graf worden prijsgegeven, waar hun lichaam voor altijd tot stof zou vergaan. Maar dankzij Hem, onze Heiland, namelijk Jezus Christus, de Zoon van de levende God, zullen wij – niemand uitgezonderd – weer leven, bevrijd van de eeuwige banden van de dood.

Tot de lieve ouders die het sterfelijke lichaam van een beminde zoon of dochter in het graf hebben gelegd, of tot allen die moeder of vader, man of vrouw aan de onverbidelijke dood hebben moeten afstaan, zeg ik: heb hoop. Want als wij zelf getrouw blijven tot het einde toe, zullen wij hen slechts voor een korte tijd moeten missen. En hoe heerlijk zal dan het weerzien zijn, want de barmhartigheid van de Heer zal hen zegevierend uit het graf doen voortkomen.

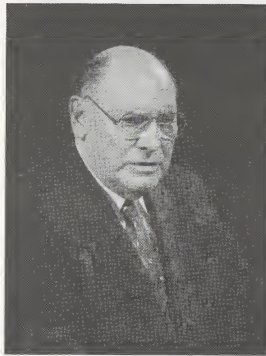
Zullen jullie dus, lieve jonge mensen overall, bij de aanstaande paasviering denken aan het verhaal van Jezus die als volmaakt, verheerlijkt mens uit het graf te voorschijn kwam? Zullen jullie eraan denken dat Hij het voor ons allemaal mogelijk maakte om eens op te staan en terug te keren om voor alle eeuwigheid samen met Hem in het koninkrijk van God te wonen? Als jullie dat doen, zullen jullie zijn liefde voor ons allemaal begrijpen, terwijl jullie liefde voor Hem voor eeuwig zal groeien.

Dit is mijn nederige getuigenis van de heerlijke opstanding van de Heer Jezus Christus, die ik jullie verkondig samen met mijn grote liefde voor Hem en voor ieder van jullie. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Integriteit

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De beloningen voor integriteit zijn onmetelijk. Een daarvan is de onbeschrijflijke gemoedsrust en vrede die het gevolg zijn van weten dat wat we doen goed is; een andere beloning is de vrijwaring voor het schuldgevoel en de benauwdheid die met zonde gepaard gaan.'

De Heer heeft eens in een openbaring gezegd: 'Gezegend is Mijn dienstknecht Hyrum Smith; want ik, de Here, heb hem lief wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is' (Leer en Verbonden 124:15). Ik kan me niet indenken dat iemand grotere lof kan ontvangen.

Ik had het gevoel vandaag te moeten spreken over de behoefte aan integriteit – ouderwetse persoonlijke onkreukbaarheid. Voor mij houdt integriteit in altijd het goede te doen, ongeacht de onmiddellijke gevolgen. Het houdt in door en door rechtschapen te zijn, niet alleen in daden, maar – en dat is veel belangrijker – in gedachten, in hart en ziel. Een integer persoon is zo betrouwbaar en onkreukbaar dat hij niet in staat is een vertrouwen te beschamen of een verbond te verbreken.

Wij allen zijn in staat het goede te herkennen. De profeet Mormon sprak over de 'vreedzame volgingen van Christus' (zie Moroni 7:3) toen hij zei:

'Want ziet, het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even-

duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.

'Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

'Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen' (Moroni 7:15-17).

Daar wij de Geest van Christus hebben ontvangen om het goede van het kwade te onderscheiden, moeten we altijd het goede kiezen. Ook al lijken opplichterij, misleiding, bedriegelij en onbetrouwbaarheid aanvaardbaar in deze wereld – wij hoeven niet misleid te worden. Liegen, stelen en bedriegen zijn heel gewoon. Integriteit, oftewel het standvastig naleven van de hoogste morele en ethische normen, is onmisbaar om als een ware heilige der laatste dagen te leven.

Net als Job vanouds, moeten ook wij zeggen: '... totdat ik de geest geef, zal ik mijn onschuld niet prijsgeven' (Job 27:5). Hoewel hij bijna alles kwijt was wat belangrijk voor hem was – zijn gezin, zijn vrienden, zijn gezondheid en zijn rijkdom – weigerde hij zijn integriteit prijs te geven. Een schril contrast hiermee vormen de velen die tegenwoordig hun integriteit tegen een bescheiden prijs laten afkopen. Iemand die in een winkel snoep, make-up of sieraden steelt, vervult integriteit, die van onschatbare waarde is, tegen een magere winst. Iemand die fiscale fraude pleegt door in een belastingaangifte inkomsten niet op te geven of die ten onrechte

De ouderlingen Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott en Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf.

afrekposten opvoert, vervuult kostbare integriteit voor een beetje onbetaalde inkomstenbelasting. Iemand die niet tijdig rekeningen voor ontvangen goederen of diensten betaalt, vervuult kostbare integriteit voor een tijdelijk schijnbaar voordeel. Een echtgenoot of echtgenote die zijn of haar partner ontrouw is, vervuult kostbare integriteit voor een tijdelijk genoeg. Integriteit is zo kostbaar dat er geen prijskaartje aan te hangen is; zij is van onschatbare waarde.

Jozef, de zoon van Jakob, was een toonbeeld van integriteit. Velen onder u zijn ongetwijfeld onlangs in een zondagsschoolles aan hem herinnerd. Door zijn integriteit werd hij een van de grootsten onder de zonen van onze Hemelse Vader. Hij deed altijd het goede; hij was betrouwbaar en onkreukbaar, en had voldoende zelfbeheersing om nooit een vertrouwen te beschamen.

Door zijn integriteit en rechtschapenheid was de Heer Jozef gunstig gezind en zegende Hij hem in alles. Zijn leven is het bewijs dat 'alle dingen (...) ten goede [werken] voor hen, die God liefhebben' (zie Romeinen 8:28). Zijn voorbeeld is vooral van betekenis voor ons omdat de meeste leden van de kerk van hem afstammen.

Zijn vader, Jakob, had altijd al veel van Jozef gehouden. De Heer openbaarde toekomstige gebeurtenissen aan Jozef in zijn dromen. Maar zijn broers haatten hem en smeedden een complot om hem te vermoorden. Ze verkochten hem als slaaf. Toen hij in gevangenschap naar Egypte werd gevoerd,

was de Heer hem ook daar nabij. Jozef werd gesteld over het huis van Potifar, de overste van de lijfwacht van de farao. Toen Potifars vrouw Jozef een oneerbaar voorstel deed, vluchtte hij omdat hij integriteit was en het vertrouwen van Potifar in hem niet wilde beschamen.

Door die weigering en de beschuldigingen die daardoor uitgelokt werden, werd Jozef gevangengezet. En weer was de Heer hem nabij. Jozef werd overziener van de gevangenis. De Heer stelde hem in staat de dromen van de schenker en de bakker van de farao uit te leggen, en later de dromen die de farao had over de zeven vette en de zeven magere koeien, en de zeven dikke en de zeven dunne aren. Vervolgens werd Jozef onderkoning van Egypte, met in gezag alleen nog de farao boven zich. Hij gaf leiding aan de opslag van voedsel tijdens de jaren van overvloed en aan de distributie ervan tijdens de jaren van hongersnood.

Tijdens die hongersnood kwamen Jozefs broers, die hem 22 jaar daarvoor als slaaf verkocht hadden, naar Egypte om voedsel te halen. Ze herkenden hem niet en vanwege zijn hoge ambt bogen ze zich voor hem neer.

In een ontroerend tafereel maakte Jozef zich bekend aan zijn broers en vergaf hij hen. Ik stel me voor dat hij zich op hen had kunnen wreken vanwege de slechte behandeling die ze hem hadden gegeven door hen tot slaven te maken, gevangen te laten zetten of zelfs ter dood te laten brengen. Maar hij deed het goede. Hij zei:

'Ik ben uw broeder Jozef, die gij naar Egypte verkocht hebt.

'Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt. (...) God heeft mij voor u uit gezonden om u een voortbestaan te verzekeren (...) en om voor u een groot aantal gezonden in het leven te behouden.

'Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden hebt, maar God' (Genesis 45:4-5, 7-8).

Door Jozef hield de Heer de kinderen Israëls in leven en verschafte hij hen in Egypte een plaats waar zij konden gedijen en talrijk worden.

Dit is weliswaar een bekend verhaal, maar ik spoor u aan om het nogmaals te lezen, en u daarbij te concentreren op Jozefs integriteit en de zegeningen die daaruit voortvloeiden. In het huis van Israël werd hij de zoon met het geboorterecht en die een erfgoed in Amerika ontving (zie Ether 13:8). De Heer stond hem toe om aangaande Mozes te profiteren die de kinderen Israëls uit Egypte zou verlossen (zie Joseph Smith Translation, Genesis 50:27-29) en aangaande Joseph Smith, de profet van de evangelieherstelling in de laatste dagen (zie Joseph Smith Translation, Genesis 50:30-33; zie ook 2 Nephi 3:6-21).

En hedendaags toonbeeld van integriteit is George Washington, de eerste president van de Verenigde Staten van Amerika. Het was eerder zijn integer karakter dan zijn briljantheid waardoor hij door zijn landgenoten als hun leider gekozen werd. Hoewel hij erg hield van de rust en vrede die heerste op zijn landgoed Mount Vernon, gaf hij er gehoor aan toen zijn plicht hem riep tot de beroeringen van het openbare leven. Hij weigerde een inkomen en verwachtte van de regering uitstel van de rust en onkosten zou betalen, die hij nauwkeurig bijhield. Hij diende zijn land 45 jaar lang. (Zie *Secrets of a Happy Life*, David O. McKay, Salt Lake City: Bookcraft, 1967, blz. 142-144.) Toen ik twee weken geleden de Ring Mount Vernon bezocht, voelde ik de geest van George Washington, de vader van zijn land. Ik moest denken aan de edele daden van die geweldige man.

De profet Joseph Smith is een ander groot voorbeeld van integriteit. Hij aarzelde niet om te doen wat de Heer hem opdroeg, zelfs al liep zijn terug daardoor gevaar. Hij 'schrok niet levend voor het leven, noch probeerde hij de ervaringen ervan te mijden (...)

'Hij marcheerde, bouwde, zaagde, hakte, ploegde en plantte samen met de anderen. Zijn gespierde lichaam was het resultaat van lichamelijke inspanning. Zijn geest was het ideale voorbeeld van onafgebroken vorsen' (Joseph Smith: *Prophet of the Restoration*, Leon R. Hartshorn; Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970, blz. 67). 'Zijn groothed vond zijn

oorzaak niet uitsluitend in profeteren, (. . .) spreken of schrijven, maar in de persoon die hij was' (Ibid., blz. 38).

President Ezra Taft Benson, onze profet, ziener en openbaarder, is ook een groot voorbeeld van integriteit. Uit de opdracht die hij na de Tweede Wereldoorlog voor het Eerste Presidium in Europa uitvoerde om het lijden van de heiligen daar te verlichten, blijkt zijn edel karakter.

'Iemands ware grootheid ligt niet in wat hij beweert te zijn, of in wat anderen beweren dat hij is, maar in wat hij werkelijk is.' Wat wij in werkelijkheid zijn, wordt bepaald door onze integriteit.

De Heer verwacht van ons dat wij een integer leven leiden en zijn geboden gehoorzamen. Hij heeft gezegd: 'Wat noemt gij mij Here, Here, en doet niet wat ik zeg?' (Lucas 6:46). Bij een andere gelegenheid heeft Hij gezegd: 'Niet een ieder, die tegen Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is' (Matteüs 7:21).

Een beetje liegen, bedriegen of op oneerlijke wijze enig voordeel behalen, is onaantvaardbaar voor de Heer (zie 2 Nephi 28:8). In de Schriften wordt gewaarschuwd dat dat Satans manieren zijn om hen 'bedachtzaam' naar hun vernietiging te voeren (zie vers 2A).

De Heiland heeft tegen de heiligen van de herstelling gezegd: 'Want van hem, aan wie veel is gegeven, wordt veel vereist' (Leer en Verbonden 82:3). De kerkleden is veel gegeven: het evangelie van Jezus Christus. Maar die zegening brengt een risico met zich mee. Wij zijn als volgt gewaarschuwd: 'Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde' (Jakobus 4:17).

De wereld heeft dringend integere mannen en vrouwen nodig. We horen bijna dagelijks over oplichting, misbruik van financiële middelen, misleidende reclame, of andere pogingen om door bedrog of misleiding voordeel te behalen. De Heer heeft een hekel aan zulke praktijken. In Spreuken staat: 'Een bedrijglijke weegschaal is de Here en een zuiver, maar een zuivere weegsteen is Hem welgevallig' (Spreuken 11:1). De Heer heeft gezegd: 'Indien gij (. . .) leent, moet gij teruggeven, hetgeen gij hebt geleend' (Leer en Verbonden 136:25). Hij gebod de Israëlieten vanouds:

'Gij zult niet stelen, gij zult niet liegen en gij zult elkander niet bedriegen. (. . .)

'Gij zult uw naaste niet afpersen en gij zult niet roven. (. . .)

'Gij zult geen onrecht doen bij het rechtspreken, bij lengtemaat, gewicht of inhoudsmaat.

'Een zuivere weegschaal, zuivere gewichten (. . .) zult gij gebruiken' (zie Leviticus 19:11, 13, 35-36).

De Heer gebod de Israëlieten meer dan eerlijk te zijn. Als ze een verdwaalde op ste-

genkwamen, moesten ze de eigenaar opsporen om het dier terug te geven. Onze bedoeelingen en daden moeten in deze tijd even rein en goed zijn in de ogen van de Heer. We moeten eerlijk zijn tegenover leveranciers, klanten en werknemers; we moeten ons aan onze financiële verplichtingen en afspraken houden; en we moeten niet misleiden door feiten over een investering of zakelijke onderneming achter te houden. Als ons zelfzuchtige 'hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet' (Leer en Verbonden 121:35), kunnen we gemakkelijk onze integriteit verliezen. We moeten eraan denken dat 'wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen' (zie Geloofsartikel 13).

Ouderling Neal A. Maxwell heeft verklaard: 'O, wat verlangen wij naar meer eerlijkheid en minder verdorvenheid, meer goedheid in plaats van zoveel sluwheid, en meer wijsheid in plaats van losgeslagen briljantheid.'

Wij moeten bij het betalen van onze tiende eerlijk zijn tegenover de Heer. Trouwe heiligen hebben ondervonden dat Hij dan ' . . . de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed (. . .) uitgieten' (Maleachi 3:10). Het betalen van tiende heeft minder met geld en meer met geloof te maken. Laten wij een tiende deel van ons inkomen teruggeven aan de Heer (zie Leer en Verbonden 119:4) en ons nooit schuldig maken aan het beroven van de Heer door onze tiende niet te betalen. En laten we dan meteen denken aan de behoeftigen en een gulle vastengave bijdragen om hen bij te staan.

Wij geven blijk van integriteit door te geven om anderen en hen te dienen. Ik wil u een voorbeeld geven waarin familieleden, een bisschop die Christus navolgde, huisonderwijzers, huisbezoeksters en wijkleiden dat in praktijk brachten.

Een jonge moeder met acht kinderen had geen echtgenoot meer. Het oudste kind was twaalf, de jongste nog maar nauwelijks één, en een van de dochters zat in een rolstoel. Die moeder verhuisde naar een wijk in de buurt van haar familie en vrienden. Omdat ze gescheiden was, vreesde ze gemeden te zullen worden. Maar tijdens de verhuizing, stroomden de wijkleiden toe om haar te verwelkomen, voedsel te brengen en te helpen. Ze kreeg nauwelijks de tijd om aanwijzingen te geven aan de mensen die de verhuiswagen aan het uitladen waren.

Toen ze eenmaal geïnstalleerd was, kregen zij en haar gezin talloze betuigingen van liefde en werden hun vele diensten betaald. Haar huisonderwijzers repareerden haar huishoudelijke apparaten en andere voorwerpen. Haar huisbezoeksters onderhielden nauw contact en zorgden ervoor dat ze nooit alleen een kerkactiviteit hoefde te

bezoeken. Met Kerstmis vond ze geld dat anoniem bij de deur was achtergelaten, en kreeg ze door deze en gene geld in de hand gedrukt. Ze kreeg honderden dollars om te helpen met de aankoop van een rolstoelkuffert voor haar auto. Toen ze heel even de stad uit was geweest, ontdekte ze bij thuiskomst dat de wijkleiden haar keuken hadden gerenoveerd.

Haar ouders, broer en zusters gaven haar financiële en emotionele steun. Zij hielpen de kinderen te verzorgen en verzegelden haar naar het ziekenhuis toen een dochter ernstig ziek was. Ze bouwden een oprit naar de deur voor de rolstoel, maakten planken voor een voedselvoorraad en hielpen de tuin onderhouden.

Door al die vriendendiensten werd ze opgebeurd en kreeg ze de moed om de dagelijkse beprovingen en ontberingen te doorstaan. Zij die voor deze jonge moeder zorgden, beoefenden 'zuivere godsdiensten' (zie Jakobus 1:27), omdat zij integer waren. Laten wij heengaan en 'evenzo' doen (zie Lucas 10:37), zoals de Heiland onderrichte in de gelijkens van de barmhartige Samaritaan.

De beloning voor integriteit zijn onmetelijk. Een daarvan is de onbeschrijflijke goedmoedrust en vrede die het gewijs zijn van weten dat wat we doen goed is; een andere beloning is de vrijwarung voor het schuldgevoel en de benauwdheid die met zonde gepaard gaan.

Nog een beloning voor integriteit is het vertrouwen dat wij kunnen krijgen in het benaderen van God. Wanneer deugd onze gedachten onophoudelijk versiert, zal ons vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk zijn (zie Leer en Verbonden 121:45). Wanneer we het goede doen, zullen we ons niet beschroomd voelen of arzeelen om God om leiding te vragen. Wij zullen weten dat de Heer onze geboden zal beantwoorden en ons zal helpen wanneer het nodig is.

De grootste beloning voor integriteit is de voortdurende leiding van de Heilige Geest (zie Leer en Verbonden 121:46). De Heilige Geest begeleidt ons niet wanneer wij het kwade doen. Maar wanneer we het goede doen, kan Hij bij ons blijven en ons leiden in alles wat wij doen.

Broeders en zusters, laten wij leven overeenkomstig het vertrouwen dat de Heer in ons heeft. Laat ons in alles ernaar streven integer te zijn, zelfs in de schijnbaar onbetekende en wereldse aangelegenheden. Tenslotte geven alle kleine dingen samen ons leven richting.

Ik getuig dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en dat Hij onze Heer en Heiland is. Dit is zijn kerk. Joseph Smith is een waar profet van God, net als president Ezra Taft Benson. Dit getuigenis geef ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Verdraag het goed'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Echte volharding is niet alleen een reis door de tijd, maar ook een reis van de ziel.'

Graag wil ik ook een welkomstwoord richten tot de broeders en zusters die vandaag gesteed zijn.

Bij een van de zeldzame gelegenheden dat zijn stem gehoord werd, getuigde de Vader: 'Ja, de woorden Mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden' (2 Nephi 31:15). Uit alles wat de Vader had kunnen zeggen, verkoos Hij enkele woorden over volharding te zeggen. Waarom?

Ten eerste, omdat God herhaaldelijk heeft gezegd dat Hij van de sterfelijkheid een proeftijd zou maken (zie Abraham 3:25; Mosiah 23:31). Broeders en zusters, Hij heeft zijn woord gehouden en zijn goddelijk voor-nemen uitgevoerd. Daarom hoeft de vuur-gloed die tot beproefing dient, zoals Petrus zegt, ons niet te bevreemden (zie 1 Petrus 4:12). En zo wordt volharding essentieel, en worden zij die tot het laatste toe volhouden, de eersten, geestelijk gesproken!

Door Jezus' juk op ons te nemen en te volharderen, leren wij het meest van Hem, vooral hoe wij als Hem kunnen zijn (zie Mattheüs 11:29). Hoewel onze ervaringen gering zijn vergeleken bij de zijne, is het proces gelijk.

Er zijn zoveel dingen die volharding nodig maken: ziekte, onrechtvaardigheid, tact-loosheid, armoede, eenzaamheid, en een verkeerd daglicht gesteld worden, verkeer-

degrepen worden, en soms zelfs vijanden. Paulus herinnert ons eraan dat de zachtmoedige en nederige Jezus, hoewel Hij de Heer van het universum was, 'tegenspraak van zondaren tegen Zich heeft verdragen' (Hebreeën 12:3). Zijn discipelen zullen mildere variaties van dergelijke tegenspraak of vijandigheden aan den lijve ondervinden.

Vaak kijken we alleen naar onze eigen volharding, maar het is Gods geduldige verdraagzaamheid die ons in staat stelt om ons te verbeteren, en ons die zo broodnodige ruimte of tijd geeft om ons te ontwikkelen (zie Alma 42:4-5).

Paulus heeft gezegd: 'Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid' (Hebreeën 12:11). Deze 'vreedzame vrucht' verschijnt alleen in het bestemde seizoen, na de bloesem en de knop.

Anders, als bepaalde ervaringen hier op aarde vroegtijdig zouden worden onderbroken, zou dat hetzelfde zijn als het uittrekken van een bloem om te kijken hoe het met de wortels gaat. Of met andere woorden, als uit nieuwsgierigheid de ovendeur te vaak wordt opengemaakt, zal de cake inzakken in plaats van rijzen. Daar komt bij dat gedwongen verandering vaak niet blijvend is, terwijl produktieve volharding de verandering diep doet wortelen.

Geduldige volharding is iets anders dan gewoen ondergaan. Volharding is meer dan ijsweren in de cel van onze omstandigheden; zij is niet alleen een aanvaarding van wat ons toebedeeld wordt (Alma 29:3, 6), maar een vrijwillige verheerlijking daarvan.

Als wij, bijvoorbeeld, voortdurend onze temperatuur opnemen om te kijken of we wel gelukkig zijn, zullen we dat niet worden. Als we steeds maar vergelijken om te zien of alles wel eerlijk is, zijn we niet alleen onrealistisch, maar zelfs oneerlijk met ons-zelf.

Daarom is echte volharding niet alleen een reis door de tijd, maar ook een reis van de ziel – en niet alleen van A naar B, maar soms van A helemaal naar Z. In geloof volharderen en Gods wil doen (zie LV 63:20; 101:35) is

daarom veel meer dan een situatie dulden.

Echt volharderen doen wij niet schouderophalend, maar zielbevend. Jezus bloedde niet uit enkele poriën, maar 'uit iedere porie' (LV 19:18).

Soms vereist geestelijke gehoorzaamheid van ons dat wij liefdevol 'vasthouden', bijvoorbeeld een opstandig kind, terwijl anderen roepen: 'Loslaten!' Maar volharding kan ook betekenen dat wij 'loslaten' terwijl alles in ons wil 'vasthouden', bijvoorbeeld een dierbare die 'is aangewezen om te sterven' (LV 42:48).

Door geduldige volharding kunnen wij ons vastklampen aan ons geloof in de Heer en zijn timing, terwijl we heen en weer geslingerd worden op de golven van onze onstandigheden. Zelfs als het lijkt dat we vallen en worden meegesleurd door een onderstroom, worden we voorwaarts gedragen, zij het met builen en schrammen.

Volharderen terwijl we verleid worden, is een van de grootste uitdagingen. Jezus werd verleid maar gaf er niet aan toe (zie Mosiah 15:5). Christus hield stand, want Hij 'schonk er geen aandacht aan' (LV 20:22). U en ik hebben soms de neiging om met verleidingen te flirten, te spelen, te evenen om ons heen te houden, ook al sluiten we te uiteindelijk buiten. Maar wie verleiding ook maar de minste aandacht schenkt, effent het pad voor overtreding.

De op maat gesneden problemen zijn vaak de moeilijkste en de meest ironische. Koning Mosiah, bijvoorbeeld, werd geëerd door zijn volk, maar ironisch genoeg werden zijn zoons een tijdlang schadelijke vijanden van de kerk. Toch zag het volk hier doorheen en bleven zij Mosiah respecteren.

Zullen wij ook zo'n tolerante bril dragen als anderen door wrede ironie gefolterd worden? Als wij even niet aan een bepaald kruis hangen, moeten we aan de voet van die van een ander staan – en vol medeleven zijn geestelijke dorst lessen. Op het smalle, enge pad dat naar ons kleine Golgota voert, zal men geen enkele serieuze reiziger horen roepen: 'Kijk eens, zonder handen!' (Zie 1 Korintiërs 10:13). Volharding omvat dus een gewilligheid om 'voorwaarts te streven', ook al zijn we door en door moe en zouden we liever even langs de kant van de weg gaan zitten (zie 2 Nephi 31:20). Daarom werd één profeet vooral door de Heer geprezen vanwege zijn onvermoebaarheid (zie Helaman 10:4; zie ook 15:6).

Paulus heeft geschreven dat trouwe discipelen, zelfs nadat zij 'de wil van God' gedaan hadden, volharding nodig hadden (Hebreeën 10:36). Hoe vaak hebben goede mensen niet in eerste instantie het goede gedaan, om daarna onder druk te bezwijken? Het is heel prijzenswaardig om zich, onder hoge druk, een moeilijk moment lang goed te houden, maar het is niet zo loffelijk om

bestand te zijn tegen aanhoudende druk die onder schijnbaar alledaagse omstandigheden subtiel aanwezig is. Hoe dan ook, wij moeten 'de wedloop lopen, die vóór ons ligt' (Hebreeën 12:1), en het is een maraton, geen sprint.

Als u en ik al te ongeduldig zijn, zeggen we daarmee dat we ons tijdschema beter vinden dan die van de Heer. En dus, hoewel de schriftuurlijke zinsnede 'na verloop van tijd' uiteindelijk 'betekent, duidt die ook op een zuiver geestelijk proces:

'De Heere [toonde] Henoch alle inwoners der aarde (. . .), en hij zag, en ziet, na verloop van tijd werd Sion ten hemel opgenomen.' (Mozes 7:21; zie ook LV 38:13; Genesis 4:3; 38:12; Exodus 2:23; Richteren 11:4; 2 Kronieken 21:19.)

Door het verstrijken van de tijd zal er niet automatisch vooruitgang optreden. Maar, net als de verloren zoon, hebben ook wij vaak een 'verloop van tijd' nodig om tot bezinning te komen (Lucas 15:17). Een klassiek voorbeeld is de ontroerende hereniging van Jakob en Esau in de woestijn, jaren na hun broedertwist. Vrijgevigheid kan in de plaats komen van vijandigheid. Door overpeinzing komt inzicht. Maar overpeinzing en zelfonderzoek kosten tijd. Veel geestelijke oplossingen vereisen de vermenging van verlossende waarheid met tijd, waaruit het elixer van de ervaring gevormd wordt, dat probate middel tegen zoveel dingen.

Het blijkt dat ervaring een rijke geestelijke oogst oplevert (zie LV 122:7). Laban, bijvoorbeeld, wilde niet dat Jakob wegging, omdat Laban in de loop der jaren gemerkt had dat Jakobs aanwezigheid hem tot zegen was (zie Genesis 30:27). Zelfs nu nog heeft de kerk de opdracht om 'een korte tijd [te] wachten' met de opbouw van het centrale Zion. Waarom? Zodat we 'voorbereid mogen zijn (. . .) en ondervinding opdoen' (LV 105:9-10). Door specifieke ervaringen krijgen wij kennis, maar wel in kleine porties (Alma 32:34). Vandaar die gestadigheid in de loop der dingen, en hopelijk zal het ons vergeven worden als we ons afvragen: 'Is er geen andere manier?' Geestelijk evenwicht ontstaat alleen in iemand door de vormende werking van aanhoudende gehoorzaamheid. Twijfels worden in de juiste richting gebogen, niet geknakt.

Zonder geduldige en zachtmoedige volharding zullen we minder leren, minder zien, minder voelen, en minder horen. Als wij egocentrisch of ongeduldig zijn, schakelen we zoveel van onze ontvangstmogelijkheden uit.

Hoe dan ook, broeders en zusters, hoe kan er louterend vuur zijn zonder hitte? Of meer geduld zonder leerzaam wachten? Of meer empathie zonder het dragen van andermans lasten - niet alleen zodat andermans lasten lichter worden, maar zodat wij verlicht wor-

den door meer empathie? Hoe kan er straks weerherlijking zijn zonder wat ontbering nu?

De verruiming van de ziel vereist niet alleen verbouwing, maar ook uitgraving. Huchelarij, bedrog en andere ingekapselde trekjes komen er niet graag of gemakkelijk uit, maar als we het 'goed verdragen' (zie LV 121:8), zullen wij niet lichtgeraakt worden als beproeving ons raakt.

Ook zullen we dan zien dat verdriet 'plaats inruimt' in de geest en het hart, ja, ruimte scheidt voor toekomstige vreugde.

Volharding is dus een van de hoofddeugden; en zij kan niet tot ontwikkeling komen zonder het verstrijken van tijd in deze tweede staat, dit aardse laboratorium. Zelfs de beste verhandelingen over de theorie van volharding zijn niet genoeg. Alle andere hoofddeugden - liefde, getuld, nederigheid, zuiverheid, onderworpenheid, rechtvaardigheid - komen alleen door volharding tot rijpheid.

Verwarring is vaak de knop op de deur van het inzicht. Die knop moet stevig worden vastgepakt en doelbewust, met geloof, worden omgedraaid. Een omgewoelde ziel kan als geploegde grond zijn, waarbij de opbrengst wordt verhoogd door alles ondersteboven te gooien.

Mozes maakte zo'n verandering door die z'n hele leven op z'n kop zette. Iemand van minder aliooi had het niet kunnen verdragen om de schatten en voorrechten van Egypte achter te laten, om dan gezocht en later als profeet gehaat te worden aan het hof waar hij ongetwijfeld eerder was geweest, maar dan als gewenst persoon. Toch lezen we dat Mozes door geloof volhardde (zie Hebreeën 11:24-29).

George Macdonald heeft gezegd dat God makkelijk blij te maken is, maar moeilijk te vreden te stellen. Als onze Vader is God heel blij met onze eerste en volgende stappen, maar Hij weet hoe eng, hoe smal en hoe lang het hele pad is. Nogmaals: volharding is zo essentieel!

De Heer heeft ons een leerzame sterfelijkeheid beloofd, maar gelukkig heeft Hij ons ook heerlijke dingen beloofd!

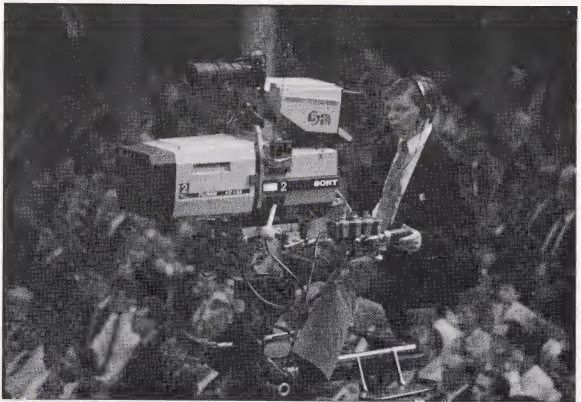
'En allen, die (. . .) in geloof volharden, zullen deelhebben aan al deze heerlijkheid' (LV 101:35).

Broeders en zusters, het eeuwige leven brengt ons de volledige vervulling van alle concrete beloften die gedaan worden in verband met de tempelverordeningen. Johannes heeft gezegd dat 'de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen' alle dingen zullen beërven (zie Openbaring 21:7, 17:14). In de hedendaagse Schriften wordt bevestigd dat deze bijzondere zielen uiteindelijk 'alles, wat [de] Vader heeft' zullen ontvangen (LV 84:38). 'Alles'! U en ik kunnen ons zulke rijke zegeningen niet eens voorstellen.

Ondertussen kan er met geestelijke volharding gelukzaligheid zijn temidden van armoede, dankbaarheid zonder overvloed. Er kan zelfs zachtmoedigheid zijn temidden van onrechtvaardigheid. In de volhardende zachtmoedigen ziet men nooit de 'bittere wortel opschieten' (Hebreeën 12:15).

Als wij temidden van dit alles wijs zijn, net als Job, dan zullen wij God niets ongerijmds toeschrijven (zie Job 1:22).

Net als met elke deugd is Jezus ons Voorbeeld. Met Christus' juk op de schouders kunnen ook wij 'volgens het aardse lichaam (. . .) weten hoe [elkaar] hulp te verlenen' (Alma 7:12).

De conferentiebijeenkomsten werden op televisie en via satelliet naar vele delen van de wereld uitgezonden.

Evenzo kunnen wij, door op onze eigen kleine schaal de ervaringen van het leven tot het einde toe te doorstaan, uiteindelijk zeggen, net als Jezus aan het kruis: 'Het is volbracht!' (Johannes 19:30.) Ook wij kunnen dan 'onze voorbereidingen voleindigd' hebben, en het werk gedaan hebben dat God ons gegeven heeft (LV 19:19; zie ook Johannes 17:4). Maar onze kleine beker kan ook niet van ons weggenomen worden. Daarom zijn wij op aarde gekomen (zie Johannes 12:27).

Op bescheiden maar adequate wijze zullen wij ervaren wat het is om 'lichamelijk en geestelijk' te lijden (zie LV 19:18). Sommige beproevingen zijn lichamenlijk, sommige mentaal, of beginnen zo. Vaak zijn ze interactief en produceren zo een bijzondere soort pijn.

Daarom hangt een van de krachtigste en indringendste vragen die ons ooit gesteld is, in tijd en ruimte voor ons: 'De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?' Jezus zonk beneden alle diepten en steeg uit boven alle hoogten, zodat Hij alles zou kunnen begrijpen. Daarom is Jezus niet alleen een volledig verzoenende, maar ook een volledig begrijpende Heiland!

Jezus' paar woorden over zijn kwellingen bij de verzoening geven aan dat Hij wilde dat Hij 'de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' (LV 19:18). Maar Christus herinnert ons eraan dat Hij zowel 'dronk' als 'voleindigde' (zie LV 19:19). Beide handelingen waren zo essentieel! Geen wonder dat Paulus Jezus de 'vol-einder des geloofs' noemt.

Na zijn beschrijving van de kwellingen bij de verzoening, spoort Jezus ons aan: 'Wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mijn zult gij vrede hebben' (LV 19:23). Broeders en zusters, dat is de enige manier waarop wij ons ervan kunnen weerhouden om terug te deinzen, en waarop wij die vrede kunnen verkrijgen 'die alle verstand te boven gaat' (Filippenzen 4:7).

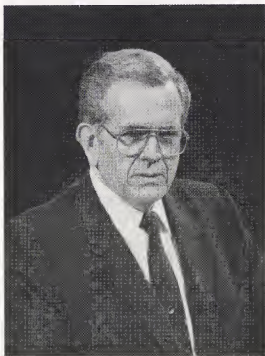
U en ik zien in hen die 'het goed verdragen' een kalme, vredige majesteit, een stilzittend, innerlijk bewustzijn dat, net als Paulus, zij 'het geloof behouden' hebben. En zij weten het zelf ook, hoewel ze er niet over weten.

Onze taak is, zoals dit heerlijke jeugdwerk voor nu zal zingen, om 'als Jezus te worden' en 'te denken aan wat Hij gezegd heeft' ('I Am Trying to Be Like Jesus', *Children's Songbook*, blz. 78.) Openlijk betuig ik mijn dankbaarheid voor de welsprekendheid, de verfijndheid, de elegantie van Christus' eeuwige voorbeeld van volharding, en mijn diepe dankbaarheid jegens de Vader voor zijn geschenk in de vorm van zijn Zoon, en ik doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De bibliotheek van de Heer

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf

'Onderzoek de Schriften, want (. . .) deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39.)

De nieuwe uitgaven van de Schriften

In het begin van de tachtiger jaren werd de HLD-editie van de King-Jamesbijbel uitgegeven. Dit gebeurde nadat werkelijk een heel leger van vrijwilligers er tien jaar lang heel hard aan had gewerkt. Hierna kwamen er nieuwe uitgaven van het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. We hadden zeer oude manuscripten in ons bezit gekregen die het ons mogelijk maakten veel drukfouten te corrigeren.

Aan het Boek van Mormon werd de onder-titel 'Een getuige van Jezus Christus' toegevoegd. Aan de Leer en Verbonden werden twee openbaringen toegevoegd. Dat boek zal nooit eindigen.

De tekst van de King-Jamesbijbel werd niet veranderd. Er werd wel een nieuw systeem van verwijzingen in aangebracht, dat verwijst naar alle standaardwerken en tienduizenden voetnoten bevat, die honderduizenden mogelijke combinaties, wat betreft informatie, mogelijk maken.

Daarbij werd ook gevoegd het trefwoordenregister (topical guide) met een concordantie en een index, een woordenboek van de Bijbel en landkaarten. Alle hoofdstukken kregen een nieuwe samenvatting aan het begin.

Het trefwoord 'Jezus Christus' in het trefwoordenregister omvat 18 fijnbedrukte bladzijden, alleen maar om de verwijzingen aan te geven. Het is de meest uitgebreide verzameling informatie over de zending en leringen van de Heer Jezus Christus die ooit in de geschiedenis van de wereld is samengesteld.

Aan de 'Triple combination' (Alleen in Engels verkrijgbaar: alle standaardwerken in één band, m.u.v. de Bijbel) werd een index van vierhonderd bladzijden toegevoegd, dit samen met landkaarten over de kerkelijke geschiedenis. Het was voor het eerst in bijna honderd jaar dat er aanzienlijke moeite werd gedaan om de inhoud van de Schriften

Broeders, het is een zeer grote verantwoordelijkheid om tot jullie jongemannen te mogen spreken. Jullie die het Aäronisch, of voorbereidend priesterschap dragen. En ook tot u broeders die het hogere priesterschap dragen – het Melchizedeks priesterschap, het priesterschap naar de heiligste orde Gods, ofwel het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God, zoals de Schriften het omschrijven. Ik wil graag uw aandacht vestigen op een paar dingen die we als vanzelfsprekend beschouwen – een paar zaken van heilige aard.

We hebben de neiging om onze vooruitgang af te meten aan dingen die we kunnen tellen: aantal bekeerlingen, aantal zendelingen, wijken en ringen, kerkgebouwen. Deze zaken zouden we eigenlijk kunnen vergelijken met het lichaam van de kerk. Maar er zijn andere maatstaven die eigenlijk meer de geest van de kerk symboliseren – zaken die niet zo makkelijk te zien of te tellen zijn. Laat me u iets vertellen over een paar van deze zaken.

meer toegankelijk te maken voor de leden van de kerk.

De openbaring over het priesterschap kwam juist op tijd om ook meegenomen te kunnen worden in de nieuwe uitgaven van de Schriften. Dit is een bewijs dat dit alles geleid wordt van achter de sluier.

Alles bij elkaar werden er 1268 bladzijden vol aanwijzingen toegevoegd aan de Schriften. De Schriften – die 86 boeken bevatten, 138 afdelingen, 2 verklaringen, 2540 bladzijden en meer dan 42000 verzen – zijn de bibliotheek van de Heer.

Op dit moment worden de Schriften ten behoeve van gehoorgestoorden vertaald in de Amerikaanse gebarentaal. Een nieuwe uitgave van het Boek van Mormon in brailleschrift is nu klaar, alsook een nieuwe uitgave van de Leer en Verbonden. De Parel van grote waarde zal binnenkort klaar zijn. We werken nu aan de voetnoten voor deze braille-uitgaven.

We hebben nu een drukpers die brailleschrift aan beide zijden van een bladzijde kan drukken. Dat halveert het boek in omvang. Door controle via de computer kunnen we precies naar behoefte drukken.

Dit gebeurt allemaal in het Engels.

Vertaling van de Schriften

Vanaf het allereerste begin van de kerk in 1830 tot en met 1988 zijn de standaardwerken vertaald in 35 verschillende talen. Op dit moment worden ze in nog zeven andere talen vertaald. Vorig jaar is er toestemming gegeven en zijn ook gelden toegewezen om de standaardwerken in nog eens 51 talen te vertalen en uit te geven.

Jaren van moeizame arbeid liggen voor ons, want elke vertaling moet gedaan worden of het de belangrijkste is.

Als dat klaar is, zullen nog eens 2.254.000.000 mensen, de helft van de wereldbevolking, de Schriften in hun eigen taal kunnen lezen. Daarna zullen nog andere vertalingen volgen.

Een prototype van een concordantie en trefwoordenregister voor de Schriften, met voetnoten, verwijzingen en andere hulpmiddelen is intussen ontwikkeld voor andere talen. De drie-in-één in het Spaans is bijna klaar en zal ook in andere talen verschijnen.

Cassettebanden van de Schriften

Opnamen op tape van de standaardwerken zijn in het Engels te verkrijgen. We kunnen naar de Schriften luisteren terwijl we thuis aan het werk zijn, of ergens heen rijden in de auto.

Computer software

Mont F. Shelley en James S. Rosenvall, beiden professor aan de Brigham Young University, slaagden er een paar jaar geleden in een manier te vinden om de Schriften in een data-programma te zetten en het zo te programmeren dat elk woord of combinatie van woorden onmiddellijk opgeroepen kan worden.

Een logische reactie op zo iets had kunnen zijn: 'Laten we maar voorzichtig zijn, je weet maar nooit wat er van zo'n analyse van de Schriften komt. Misschien maken we wel een doos van Pandora open die we nooit meer kunnen sluiten. Doe het maar niet'.

Dat gebeurde echter *niet*. We twijfelen niet aan de Schriften. Deze broeders werden aangemoedigd om toch vooral door te gaan. Het resultaat is computersoftware van de Schriften. Het is makkelijk te hanteren en maakt het mogelijk op een oneindig aantal manieren de bibliotheek van de Heer te doorzoeken, te analyseren en te vergelijken. Hierdoor ging er helemaal geen doos van Pandora open. Het heeft ons in staat gesteld de Schriften te analyseren ver boven de mogelijkheden die we ons tot nog toe konden voorstellen.

U kunt bijvoorbeeld het woord *geloof* intoetsen. U ziet dan onmiddellijk dat dat woord 696 keer in de standaardwerken voorkomt. Druk op een toets en de verwijzing van de verzen, waarin dat woord voorkomt verschijnen op het scherm.

Voeg daar dan het woord *hoop* aan toe en u zult zien dat dat 46 keer voorkomt. Voeg daar dan het woord *naastenliefde* aan toe. Dat komt 75 keer voor. Druk een toets in en u zult zien dat *hoop*, *geloof* en *naastenliefde* 19 keer gezamenlijk in eenzelfde vers voorkomen. Deze hele procedure neemt niet meer dan drieënhalfve seconde in beslag.

Kies een bepaald vers uit en het verschijnt in de context van het hoofdstuk. U kunt heen en weer 'scrollen' (de tekst over uw beeldscherm heen en weer laten rollen, not vert). Vanaf Genesis tot aan het laatste vers in de Parel van grote waarde en met een druk op een toets kunt u dit allemaal af laten drukken.

Dit vervangt niet de bladzijden in druk. Wellicht heeft niet elk lid behoefte aan dit programma, maar het is een zeer belangrijk programma om onderzoek te kunnen plegen.

En we zijn ver gevorderd om deze software ook beschikbaar te stellen in het Spaans, Duits en andere talen.

Het kerkelijk leerplan gericht op de Schriften

Samen met deze projecten werd het hele leerplan van de kerk anders opgezet. Al het

studiemateriaal werd herzien zodat de grootste aandacht werd gegeven aan de Schriften, aan Jezus Christus. Weer was een heel leger vrijwilligers meer dan twintig jaar aan het werk om dit af te maken.

Nu zijn de Schriften de tekst en met uitstekende studiegidsen kan het evangelie beter onderwezen worden in de quorums van de priesterschap, in de hulporganisaties, en in de zondagsschool en beter worden gepredikt tijdens avondmaalsdiensten en conferenties.

Het programma van de lerarenopleiding

Goed onderwijs is een sleutel tot deze bibliotheek van de Heer. Onderwijsvaardigheden kunnen aangeleerd worden. Er is een uitstekende cursus lerarenopleiding gemaakt die de wijken ter beschikking staat. Maar er wordt niet voldoende gebruik van gemaakt. De lerarenopleiding dient niet verwaarloosd te worden.

In het seminarie- en instituutprogramma zijn er werkelijk prachtige gidsen gemaakt voor de onderwijskrachten. Ze kunnen zowel voor thuisstudie als voor studie in de klas gebruikt worden. Ze maken de Schriften voor onze jonge mensen toegankelijk.

We leven in een nieuwe tijd, waarin een kind die op school in groep 5 zit aan zijn vader en opa kan laten zien hoe een computer werkt. Onze jonge mensen kunnen ook laten zien hoe handig zij met de Schriften omgaan, dankzij hulpmiddelen die wij nooit eerder hebben gehad. Dit is een ware maatstaf van onze vooruitgang.

In meer dan 90 landen staan nu 270.000 seminarie-cursisten ingeschreven. Instituten voor godsdienstonderwijs zijn aan 1711 middelbare scholen en universiteiten over de hele wereld verbonden en er staan nu 126.000 studenten ingeschreven.

Laat me u vertellen wat u leert als u het seminarie volgt.

Het Oude Testament

In de cursus over het Oude Testament leert u over de schepping en de val van de mens, het fundament voor de begiftiging in de tempel. U leert wat een profeet is. U raakt vertrouwd met woorden als: *gehoorzaamheid*, *opoffering*, *verbond*, *Aäronisch*, *Melchizedek*, en *priesterschap*.

Het hele fundament voor de Joods-Christelijke wet, en ook de Islam wordt u onderwezen.

Het 'waarom' van tiende en offeranden wordt uitgelegd. U leest profetieën over de komst van de Messias en over de herstelling van het evangelie. U ziet hoe Elia de verze-gelmacht ten toon spreidt en u hoort Mela-chi profeteren dat Elia gestuurd zal worden met de sleutels van de verze-gelmacht.

In het seminarie leert u het Oude Testament kennen. De christelijke wereld aanvaardt het bijna niet meer, maar voor ons blijft het een getuigenis van Jezus Christus.

Het Nieuwe Testament

In de cursus over het Nieuwe Testament leert u over de geboorte en de bediening van Jezus de Christus en dat Hij Gods zoon is. U leert over verordeningen, over de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.

U leest over het roepen van de Twaalf en volgt hen in hun bediening. U leert dat God onze Vader is. U leert over de Heilige Geest, de Trooster en over persoonlijke openbaring.

U ziet de dagen van verraad en de kruisiging weer voor u, en u leert geweldige waarheden over de verzoening en de opstanding. U leert over de liefde en de wet, en waarom er een Verlosser moet zijn.

Vanaf de vier Evangelieën tot aan het boek Openbaringen worden de leringen van de Meester en zijn apostelen – het evangelie van de Heer Jezus Christus – aan u ontvouwd.

De Leer en Verbonden en kerkgeschiedenis

In de cursus over de Leer en Verbonden en de kerkgeschiedenis ziet u de grote afval en bent u getuige van de herstelling van het evangelie. In volgorde gaat u vanaf het heilige bos naar de kerk zoals die tegenwoordig bestaat. Daarbij neemt u elke afdeling van de Leer en Verbonden in zijn historische context door.

U leert over vertalen door de gave en macht van God. U leert over de sleutels van het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap. U leert ook over de sleutels van de verzegelmacht die hersteld zijn ter vervulling van de profetie van Maleachi.

U leert over tegenwerking, afval en martelaarschap. U leert over roepingen en onthefingen. U leert over de tempel en de verlossing van de doden, u leert over zendingswerk en over de vervolmaking van de heiligen.

Het Boek van Mormon

In de volgende cursus wordt u zorgvuldig door het Boek van Mormon geleid, een getuige van Jezus Christus. Het geeft een bevestiging van zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Hier worden ons meer details gepresenteerd over de leringen der zaligheid die uit de Bijbel verloren zijn gegaan.

In dit boek worden barmhartigheid en gerechtigheid uitgelegd, de val en de verzoening, de sterfelijke en de geestelijke dood. U

leert over de zwakheden en de grootst mogelijke goetheid van mensen en volkeren.

U wordt geleerd over de stille zachte stem van persoonlijke openbaring. U leest hoe de Heer aan zijn andere schapen verschijnt. U krijgt de belofte dat Hij 'de waarheid er van (dit heilige boek) aan u bekend zal maken' (Moroni 10:4).

Al deze cursussen worden door uitstekende onderwijskrachten op scholen en universiteiten onderwezen. Maar seminarie bestaat niet alleen maar uit studeren. Er zijn ook leuke dingen om te doen. Het programma tekstenbeheersing wordt soms de tekstenjacht genoemd. Op die leeftijd beginnen ook de jongens en de meisjes jacht op elkaar te maken.

Kerkelijke instellingen voor hoger onderwijs

Aan het instituut voor godsdienstonderwijs en aan de kerkelijke instellingen voor hoger onderwijs worden dezelfde cursussen over de Schriften onderwezen op een wat hoger niveau. Dit wordt gedaan in samenhang met de leringen van de huidige profeten, voorbereiding op een zending, wereldgodsdiensten, priesterschap en kerkbestuur, en vele andere cursussen. Er worden studentenwijken, -gemeenten en -ringen georganiseerd zodat jullie de kans krijgen om dienstbaar te zijn.

Er zijn ook in het instituut leuke dingen om te doen. Ook is er een cursus over hoe je als man en vrouw elkaar het hof kunt maken en over het huwelijk. Nu wordt de jacht pas echt spannend want de jongens en de meisjes beginnen elkaar echt te vangen! Het percentage tempelhuwelijken onder afgestudeerden van het seminarie en instituut is *twee keer zo hoog* als het gemiddelde in de kerk. Dat wil ik nog eens herhalen: Het percentage tempelhuwelijken onder afgestudeerden van het seminarie en instituut is *twee keer zo hoog* als het gemiddelde in de kerk. Heeft u nog meer bewijs nodig?

Al deze cursussen op het seminarie, instituut en de scholen van de kerk worden door toegewijde onderwijskrachten gegeven. Zij hebben recht op ons respect, we moeten hen zeer dankbaar zijn en hen volledig ondersteunen. Elke ouder en elke leider in de kerk zou heel actief bezig moeten zijn om studenten ingeschreven te krijgen op het seminarie en instituut. Ouders en priesterschapsleiders, let goed op uw studenten op de hogeschool of de universiteit. Zorg dat ze naar het instituut gaan.

Toen ik jaren geleden eens samen met onderling Kimball in Arizona was, ondersteunde hij op zeer krachtige wijze het belang van seminarie en instituut voor de mensen van de ring waar hij zelf vandaan kwam. Na die toespraak zei ik tegen hem:

'Ik zal wat u hier gezegd heeft overal in de kerk aanhalen.' Hij antwoordde: 'Prima, en als je nog iets beters kunt bedenken over dit onderwerp, zeg het dan ook en doe maar net of het ook van mij komt'.

Paulus profeteerde dat er in de laatste dagen zware tijden zouden komen. Hij profeteerde dat de mensen 'onheilig, liefdeloos' zouden zijn, (...) 'afkerig van het goede, (...) met meer liefde voor genot dan voor God' (2 Timoteüs 3:1-7).

Hij zei: 'Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger komen; zij verleiden en worden verleid' (vers 13).

Maar dan geeft hij de oplossing voor dit alles:

'Blijf gij echter bij wat u geleerd en toevertrouwd is, wèl bewust van wie gij het hebt geleerd, en dat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus.'

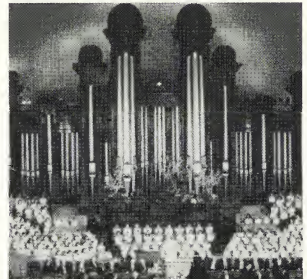
Paulus vervolgt dan: 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid' (2 Timoteüs 3:14-16, cursivering toegevoegd).

De Heer zei dat als we elkaar de openbaringen voorlezen, we door die macht 'kunnen getuigen dat gij Mijn stem hebt gehoord en Mijn woorden kent' (LV 18:35-36).

Deze zaken zijn een werkelijke maatstaf van onze vooruitgang. Veel belangrijker dan de dingen die we kunnen tellen en zien zijn de geestelijke zaken die we kunnen voelen.

De Heer heeft ons gezegd: 'Onderzoek de Schriften want (...) die zijn het; die van Mij getuigen' (Statenvertaling, Johannes 5:39).

Ik dank de Heer eerbiedig voor de openbaringen, de Schriften, de standaardwerken, die Hij ons in onze tijd heeft gegeven. Zij zijn het handboek voor de priesterschap. Ik getuigt tot jullie jongemannen in de Aäronische priesterschap en u broeders in de Melchizedekse priesterschap, dat Hij leeft en dat de Schriften van Hem getuigen. En ik getuig van Hem in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Aäronisch priesterschap: keer eervol terug

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

'Julie die het Aäronisch priesterschap dragen, wees gehoorzaam en gebruik je keuzevrijheid goed. Wees je priesterschap waardig en vervul je roeping.'

Geliefde broeders, ik vind het fijn dat ik u vanavond als bisschop kan toespreken. Ik wil het graag over het Aäronisch priesterschap hebben. Eerst wil ik aangeven wat het niet is. Het is geen activiteit; en het is geen priesterschap waarin we verhoogd worden op grond van leeftijd. We worden verhoogd in het priesterschap omdat we dat waardig zijn.

Wat is het Aäronisch priesterschap dan wel?

In de jaren dat wij het Aäronisch priesterschap dragen, bereiden we ons voor op een eervolle terugkeer naar onze Hemelse Vader.

We kunnen het ons niet herinneren dat we bij onze Hemelse Vader en Jezus Christus gewoond hebben, en dat we in een vagedering hebben gezeten die veel op deze leek en waar het plan van onze Hemelse Vader werd uitgelegd. We weten niet meer dat Lucifer, een zoon van God de Vader, een broer van Jezus Christus, in opstand kwam tegen Gods plan en in zijn opstandigheid beloofde ons allemaal terug te brengen. Maar Lucifer zou ons onze keuzevrijheid hebben ontnomen, de vrijheid om zelf te kiezen. We weten

niet meer dat we zijn plan verwierpen; zonder keuzevrijheid zou ons aarde bestaan zinloos zijn. We zouden niet de kans hebben gehad om ons te bekeren. We zouden geen gehoorzaamheid geleerd hebben.

Dus kozen wij niet voor Lucifer, want als we dat wel hadden gedaan, dan hadden we op aarde nooit vooruitgang kunnen maken met als doel de terugkeer naar onze Hemelse Vader.

Allemaal zoals we hier op deze aarde zijn, zijn we een kampioen; want wij kozen ervoor om naar deze aarde te komen. Alma noemt ons verblijf op deze aarde een 'proefstaat' (zie Alma 12:24, 26; 34:32; 42:10, 13).

Als we deze beginselen begrijpen, zullen we bij belangrijke beslissingen het eeuwige perspectief voor ogen kunnen houden.

Ik ben vroeger straaljagerpilot geweest bij de Amerikaanse luchtmacht. Elk onderdeel van ons eskader had een moreel steuntje in de vorm van een motto. Ons motto (dat op de zijkant van onze toestellen stond) was 'Keer eervol terug'. Dit motto herinnerde ons er steeds aan dat we pas naar de basis zouden terugkeren als we al het mogelijke hadden gedaan om elk aspect van onze opdracht succesvol uit te voeren.

Ditzelfde motto, 'Keer eervol terug', is in het eeuwige plan van vooruitgang ook op ons van toepassing. Wij hebben bij onze Hemelse Vader geleefd en zijn naar deze aarde gekomen, en nu moeten wij vastbesloten zijn om eervol naar ons hemels thuis terug te keren.

Hoe keren we eervol naar onze Hemelse Vader terug?

Net zo goed als een piloot zich aan bepaalde regels moet houden om een ramp te voorkomen, moeten wij, om het eeuwige leven te bereiken, in dit leven - onze proefstaat - bepaalde wetten, verordeningen en verboden begrijpen en gehoorzamen.

Het voorbereidende evangelie is dat belangrijke stuk van het evangelieplan dat ons de kans geeft om ons voor te bereiden op

groter dienstbetoon, op de verordeningen van de tempel, en op het eeuwige leven.

In het vierde geloofsartikel staan de fundamentele beginselen en verordeningen van het evangelie. Het zijn:

'Ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.'

Ouderling Bruce R. McConkie, een man met een groot geloof, heeft gezegd: 'Geloof is een geschenk van God, dat gegeven wordt als beloning voor een rechtvaardige levenswandel. (...) Hoe meer men gehoorzaam is aan Gods wet, hoe meer geloof [geschonken wordt].' (Mormon Doctrine, tweede editie, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 264; cursivering in origineel.)

Met andere woorden, gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie is essentieel voor het verkrijgen van geloof in de Heer Jezus Christus.

In de Leer en Verbonden wordt dit belangrijke punt in eenvoudige woorden benadrukt:

'Onderhoud voortdurend Mijn geboden (...) En tenzij gij dit doet, kunt gij niet komen, waar Ik ben' (LV 25:15).

De Heer zegt duidelijk: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15).

Tijdens onze pilootopleiding brachten we vele uren door in de simulator, een oefenstoel waarin het vliegen werd nageboost. Daar werd ons geleerd welke noodgevallen zich konden voordoen als een straaljager met de geluidssnelheid vloog. Voor elk noodgeval werd ons geleerd wat we moesten doen om een ramp te voorkomen. We oefenden die procedures keer op keer, zodat we in geval van echte nood automatisch goed zouden handelen. We zouden precies weten wat we moesten doen als er brand was en het waarschuwingsslamplampje ging branden, of als het instrumentenpaneel een ander technisch mankement in het vliegtuig aangaf. We stelden zelfs vast op welke hoogte we eruit zouden springen als het vliegtuig in brand stond of onbestuurbaar was.

Deze training kan vergeleken worden met de lessen die we thuis en in de quorums van de Aäronische priesterschap leren - de voorbereidende periode van ons leven.

Vanavond, op deze priesterschapsbijeenkomst, leren we dingen die we nodig hebben om sterke, toegewijde priesterschapsdragers te worden. Wij bereiden ons voor op hogere wetten en verbonden, zoals gehoorzaamheid, offerande, dienstbetoon, reinheid en toewijding van onze tijd en talenten. Waarom doen wij dat? We moeten deze dingen leren voordat we naar de tempel gaan, broeders, want dan zullen wij een moedige

zending kunnen zijn, een zorgzame eeuwige metgezel, en een toegewijde vader. Wij bereiden ons voor op een eervolle terugkeer naar onze Hemelse Vader, samen met ons hele gezin.

Hier volgt een voorbeeld van wat er kan gebeuren als we deze voorbereidingstijd niet goed gebruiken.

Ik heb een goede vriend gehad die American football speelde. Zijn team kwalificeerde zich voor een belangrijke bekerwedstrijd. Voor 100.000 toeschouwers en een groot televisiepubliek werd zijn team met een gigantisch puntenverschil van het veld gevoegd. Het bleek dat hij en zijn teamgenoten zich niet aan het trainingsprogramma hadden gehouden dat hun coach had voorgeschreven. Ze betaalden een hoge prijs. Ze moesten leven met de wetenschap dat ze niet klaar waren geweest voor deze wedstrijd; en ze moesten leven met die zeer vernederende score.

Jaren gingen voorbij. Twee leden van dit footballteam volgden dezelfde pilootopleiding als ik. Een was een voorbeeldige, gedisciplineerde leerling – een uitstekende piloot die door de bekerwedstrijd zijn lesje had geleerd.

Maar de andere vriend had niet geleerd om te luisteren naar mensen met meer kennis en ervaring. Toen het zijn beurt was voor de noodproceduretraining en om zijn mentale en fysieke reactievermogen te traineren en te conditioneren zodat hij automatisch en direct zou kunnen handelen, sloeg deze jonge zijn arm om de instructeur heen en zei: 'Schrijf voor mij maar drie uur noodproceduretraining.' En dan, in plaats van die training, ging hij naar het zwembad, de schietbaan of de golfbaan. Later, toen zijn instructeur hem vroeg: 'Wat als je in geval van nood niet weet wat je moet doen?' was zijn antwoord: 'Ik zal er nooit uit hoeven springen; mij zal niks gebeuren.' Hij leerde nooit de noodprocedures die hij tijdens zijn opleiding had moeten leren.

Een paar maanden later, tijdens een avondvlucht, vloog zijn toestel boven een verlaten gebied van Texas in brand. Het waarschuwingsslampje ging branden. Toen het vliegtuig in vlammen tot onder de 2000 meter was gedaald, zei de jonge co-piloot: 'We moeten er uit!' En tegen de centrifugale kracht in wist de jongen die z'n opleiding serieus had genomen uit het vliegtuig te klimmen. Zijn parachute ging meteen open. Hij kwam hard op de grond terecht en liep daarbij ernstige verwondingen op, maar hij overleefde het.

Mijn vriend die het niet nodig had gevonden om te trainen, bleef in het vliegtuig en kwam om. Zijn onwil om te leren hoefde hij zich moest redden, bekocht hij met de dood.

Als er in ons leven waarschuwingsslampjes gaan branden en wij slaan er geen acht op,

dan kan onze eeuwige vooruitgang geblokkeerd worden. Als we de waarschuwingsslampjes in ons leven negeren, kan het gebeuren dat wij niet eervol terugkeren.

Persoonlijke waarschuwingsslampjes kunnen om veel redenen gaan branden. Zo'n lampje moet bijvoorbeeld gaan branden bij het gebruik van alcohol, tabak of drugs, want als wij die stoffen tot ons nemen, worden we een slaaf; onze keuzevrijheid wordt beperkt. Automatisch moeten we ze weigeren – ze zijn schadelijk en ontnemen ons het recht om door de Geest geleid te worden, en het vermogen om eervol naar onze Hemelse Vader terug te keren.

Soms is het moeilijk om goede vrienden te kiezen, maar de belangrijke keuzen die we in het leven doen, worden beïnvloed door onze vrienden. We kunnen ons gedrag niet rechtvaardigen door naar vrienden te wijzen, of naar de druk die zij op ons uitoefenen.

Weet u hoe u een echte vriend kunt herkennen? Een echte vriend houdt van ons en beschermt ons. Die vriendschap moet twee belangrijke elementen hebben:

1. Een echte vriend maakt het ons door zijn aanwezigheid gemakkelijker om het evangelie na te leven.
2. Een echte vriend zal ons niet dwingen om te kiezen tussen hem en de Heer. Een echte vriend zal ons helpen om eervol terug te keren.

Door bij het kiezen van vrienden deze twee fundamentele beginselen voor ogen te houden, kunnen we bepalen wie we als vriend willen en wat voor vriend we willen zijn.

Wat voor vrienden zijn wij als drager van het Aäronisch priesterschap? Zijn wij het soort vriend dat anderen het gevoel geeft dat als ze bij ons zijn, het gemakkelijker voor ze is om de beginselen van het evangelie na te leven, zoals het woord van wijsheid of de wet van kuisheid? Weten onze vrienden dat ze voor ons nooit hoeven te kiezen tussen wat wij willen en wat de Heer wil?

Niets is verdrietiger voor een bisschop of ouder dan een jonge vrouw te horen zeggen dat de jongeman van wie ze hield en die ze vertrouwde, gezegd had dat als ze echt van hem hield, ze dat zou bewijzen door samen met hem de wet van kuisheid te overtreden. Laten we ons vanavond voorstellen dat als er zo'n waarschuwingsslampje in ons leven gaat branden, wij al besloten zullen hebben om het goede te doen – om te bedenken wie we zijn en daarnaar te handelen.

Goed leren wat je taken als Aäronisch-priesterschapsdrager zijn, is te vergelijken met een leerling-piloot die in de simulator oefent. Een Aäronisch-priesterschapsdrager moet geleerd hebben om automatisch de evangeliebeginselen vast te houden. Hij weet hoe hij zal reageren, en de tegenstan-

der zal hem niet klein krijgen, want hij heeft geleerd om automatisch de geboden te onderhouden, ook als hij onder druk staat.

Ik hoop dat de dragers van het Aäronisch priesterschap zullen beseffen hoe belangrijk het is om het avondmaal klaar te zetten, te zegenen, en aan de leden van de kerk rond te dienen. Het is zo belangrijk dat we dat met reine handen en een zuiver hart doen. Het is zo belangrijk dat de jongemannen met wie wij in het Aäronisch priesterschap dienen, weten dat zij dat voorrecht waardig zijn, en dat elk lid naar de avondmaalstafel kan kijken en erop kan vertrouwen dat de dragers van het priesterschap waardig zijn om de verordeningen van de Heer te verrichten.

Elke zondag als wij aan het avondmaal deelnemen en een priester het brood en het water zegent, beloven we drie dingen. In dat gebod spreekt de priester namens alle aanwezigen, zodat ieder zijn verbond kan hernieuwen.

Ten eerste beloven wij dat wij altijd onze Heiland, Jezus Christus, en zijn zoenoffers voor ons, indachtig zullen zijn.

Ten tweede nemen wij opnieuw de naam van Jezus Christus op ons, waardoor wij ons doopverbond hernieuwen.

Ten derde beloven wij dat wij zijn geboden zullen onderhouden, waardoor wij onze beloften om gehoorzaam te zijn, hernieuwen (zie LV 20:77-79).

Als we deze drie beloften nakomen, ontvangen wij een van de grootste zegeningen die ons verleend kan worden: wij zullen zijn Geest altijd met ons hebben, dat wil zeggen dat de Heilige Geest ons elke dag zal leiden en beschermen.

De reden waarom wij elke week naar de avondmaalsdienst komen, is het hernieuwen van deze verbonden, zodat wij zijn Geest met ons kunnen houden en op het enge en smalle pad blijven dat naar het eeuwige leven leidt – zodat wij eervol terug kunnen keren (zie 2 Nephi 31:17-21).

Ik heb gezegd hoe belangrijk het is om gehoorzaam te zijn. Maar belangrijk of niet, soms worden mensen misleid en zijn ze 'selectief gehoorzaam'. Een jongeman weet dan wel dat hij gehoorzaam moet zijn, maar gehoorzaam dan alleen aan een deel van wat hem geboden is.

In 2 Nephi zegt de Heer ons het volgende: 'Ja, en er zullen velen zijn, die zullen zeggen: Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wél met ons zijn.'

'En er zullen ook velen zijn, die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk; vreesst nochtans God – Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; ligt dus een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste, daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij. En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met

weinig slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods' (2 Nephi 28:7-8).

Broeders, dit is een leugen, zoals de Heer ons heeft gezegd. Goddeloosheid – zelfs niet een klein beetje goddeloosheid – bracht nimmer geluk (zie Alma 41:10), en zal ook nooit geluk brengen. Goddeloosheid weerhoudt ons ervan eervol naar onze Hemelse Vader terug te keren.

Bedenk dat de Heer gezegd heeft: 'Onderhoud voortdurend Mijn geboden (. . .) En tenzij gij dit doet, kunt gij niet komen, waar Ik ben' (LV 25:15).

Vele jongemannen brengen grote offers om op zending te kunnen gaan. Ze zetten hun plannen op het gebied van sport, kunst, opleiding en carrière even opzij. Het gezin moet soms grote financiële offers brengen. Misschien hebben de jongens een lief meisje achtergelaten van wie ze veel houden en die ze misschien kwijtraken aan iemand anders die eerder van zending terugkomt.

Maar wat een persoon of gezin ook opoffert voor een zending of iets anders, tenzij de zending ervoor kiest gehoorzaam te zijn, en op zending al zijn tijd, talenten en middelen aan de Heer toewijdt, zal hij niet alle zegeningen kunnen ontvangen die de Heer voor hem klaar heeft liggen. En hoeveel beter zal het niet zijn als de zending voor zijn zending al heeft geleerd om gehoorzaam te zijn?

Om eervol terug te kunnen keren, hebben wij elke dag de Heilige Geest nodig. Jullie die het Aäronisch priesterschap dragen, wees gehoorzaam en gebruik je keuzevermogen goed. Wees je priesterschap waardig en vervul je roeping.

Toen mijn zoons op zending gingen, heb ik mijn armen om hen heen geslagen en in hun oor gefluisterd: 'Keer eervol terug.' Ik kan me voorstellen dat onze Hemelse Vader z'n armen om elk van ons heen geslagen heeft toen we zijn tegenwoordigheid verlieten, en dat Hij ons toegefluisterd heeft: 'Keer eervol terug.'

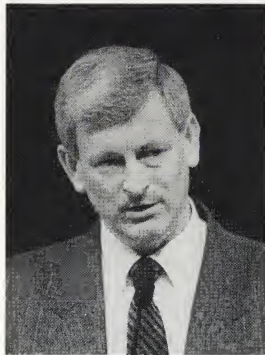
Dat wij zullen bedenken wie we zijn, en gehoorzaam zullen zijn aan de geboden van onze Hemelse Vader, en eervol met ons gezin terug zullen keren naar onze Hemelse Vader, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De rit op de motor

Ouderling Kenneth Johnson
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Ik besloot die dag dat ik nooit meer zou toestaan dat iemand anders controle zou hebben over mijn leven.'

Op een prachtige dag in de zomer zei hij tegen me: 'Ga je mee en eindje rijden op mijn motor?' Dat leek me een prima idee. In die tijd droegen we helemaal geen beschermende kleding, dus ik ging heel licht gekleed mee. We laaverden door de straten van Norwich en kwamen bij een lange rechte weg. Hij leunde achterover en zei: 'Heb je wel eens 160 kilometer per uur gereden?'

Ik zei: 'Nee.'

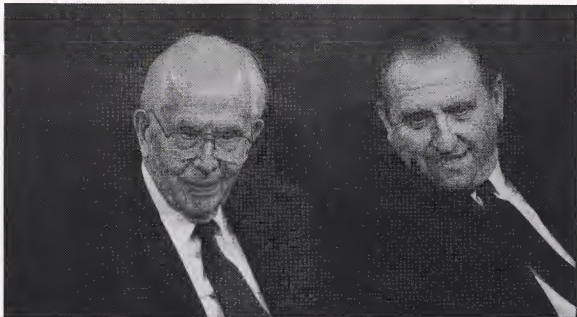
Hij zei: 'Dat ga je dan nu meemaken.'

Ik zei: 'Dat hoeft helemaal niet, hoor.'

Hij begon gas te geven en de motor schoot vooruit. De huid op mijn gezicht werd helemaal strak getrokken en mijn kleren wapperden in de wind toen we opklommen naar 160 kilometer per uur. Ik besloot die dag dat ik nooit meer zou toestaan dat iemand anders controle zou hebben over mijn leven.

Jongemannen, vergewis je ervan dat elke uitnodiging die van jouw uitgaat en elke uitnodiging die je ontvangt, een uitnodiging is om tot Christus te komen.

In 1959 kreeg ik zo'n uitnodiging. Ik wist niet eens van het bestaan van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op een dansavond ontmoette ik een jongedame die in de kerk was opgegroeid. Ik vond haar leuk. Ze zei tegen me: 'Weet je, ik zou er zelfs niet over kunnen piekeren om met je te trouwen, tenzij dat in de tempel zou gebeuren.' Ik nam die uitnodiging aan

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson.

en het evangelie werd me onderwezen. Zij is nu mijn eeuwige metgezellin. Voor de uitnodiging die zij me overhandigde ben ik eeuwig dankbaar, want die heeft mijn leven volkomen veranderd.

We hebben één kind, een zoon. We kregen de eerste keer zo'n goeie dat het er bij bleef. Ik heb hem zien opgroeien in de verbonden van de Heer. Ik ben met hem meegegaan naar de tempel. Ik heb gezien hoe hij op zending ging. Ik kijk uit naar juli, wanneer hij met zijn uitverkorene naar de tempel zal gaan. Zijn manier van leven heeft ervoor gezorgd dat ik tot Christus ben gekomen.

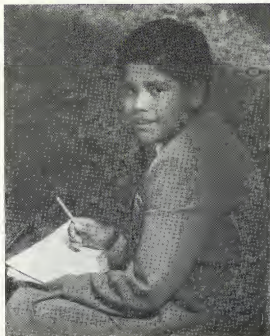
Jongemannen, jullie bezitten een grote macht in je om dat teweeg te brengen. Laat me het volgende tegen jullie zeggen. Nog heiliger voor mij dan deze roeping – en ik kan niet volledig uitdrukken hoe heilig die is – zijn voor mij de verbonden die eraan vooraf zijn gegaan en erna nog steeds zullen bestaan, want ze verzegelen aan mij alles wat in mijn leven kostbaar en heilig is.

De Britse eilanden zijn vol jongemannen en jonge vrouwen die een belangrijke rol zullen spelen in het bevorderen van dit grotere werk. Zij zullen dat doen op een manier zoals geen anderen dat zouden kunnen doen. Ik weet dat het hen zal lukken als ze ingaan op de uitnodiging om tot Christus te komen.

Zoals Jacob vanouds die ook zijn opdracht van de Heer had ontvangen, zal ik mijn ambt voor Hem hooghouden, de verantwoordelijkheid aanvaarden, de zonden van het volk op me nemen als ik hun niet het woord Gods in alle ijver onderwijs (zie Jakob 1:19).

Ik weet dat Jezus leeft, dat Hij de Christus is en dat Hij deze kerk leidt. Van deze dingen ben ik overtuigd geraakt omdat er zoveel goede mensen in mijn leven zijn geweest die me uitgenodigd hebben tot Hem te komen en dat heb ik geprobeerd te doen.'

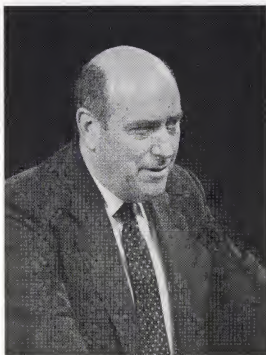
Deze gevoelens laat ik bij u achter in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De grootste vreugde

Ouderling Clinton L. Cutler
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Mijn gedachten gaan in grote dankbaarheid uit naar die liefdevolle Vader, ons aller Vader, die met uitgestrekte armen ons aanspoort en vraagt naar huis te komen, naar Hem en naar zijn geliefde Zoon, onze Heiland.'

Mijn geliefde broeders, de afgelopen dagen heb ik een paar herinneringen opgehaald. Ik moest er aan denken hoe ik 47 jaar geleden als diaken, samen met mijn quorum, met de rode bus uit Midvale kwam om hier in dit heilige gebouw de algemene conferentie bij te wonen. In die tijd – de Tweede Wereldoorlog was aan de gang – konden we hier tien minuten voor het begin van de conferentie aankomen en nog steeds een plaats krijgen. Ik herinner me de gevoelens die ik toen had: de algemene autoriteiten kwamen destijds niet via de achterkant van het podium binnen, maar gewoon via de gangpaden. Ik weet nog hoe er op een zondag dat we buiten stonden te wachten, een grote, lange broeder Temple Square betrad via het poortje in de oostmuur. Het was president George Albert Smith, die toen het Quorum der Twaalf presideerde. Hij kwam naar ons toe, maakte een praatje en klopte ons op de schouder. Het gevoel dat mij overspoelde toen een apostel van de Heer de tijd nam om met vier diakenen van het platteland te praten is mij altijd bijgebleven.

Ik heb mijn gedachten over al die tussenliggende jaren laten gaan en over de vele

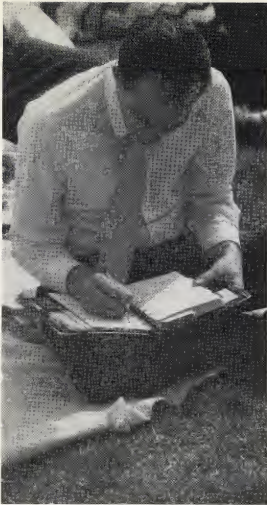
wonderen die in mijn leven hebben plaatsgevonden en die ik heb meegemaakt. Mijn gedachten gaan in grote dankbaarheid uit naar die liefdevolle Vader, ons aller Vader, die met uitgestrekte armen ons aanspoort en vraagt naar huis te komen, naar Hem en naar zijn geliefde Zoon, onze Heiland.

Ik moet denken aan al die geweldige mensen: mijn moeder, die met haar 81 jaar nog steeds de gangmaakster in onze familie is en haar kinderen voorgaat; leerkrachten; adviseurs; en vele dierbare medewerkers in de loop van die vele jaren.

Het is mij nu duidelijker dan ooit dat, zoals Alma lang geleden heeft gezegd, het woord van de Heer en de verkondiging ervan zeer doelmatig is om mensen ertoe te bewegen rechtvaardig te handelen. Het heeft grotere invloed dan het zwaard of iets anders (zie Alma 31:5). Ik heb dat gezien in het leven van de fijne zendelingen met wie ik het voorrecht heb gehad te mogen samenwerken in de afgelopen drie jaar – zoons en dochters die aan onze familiekring zijn toegevoegd, zoons en dochters die zuster Cutler en mij zeer lief zijn. Ik heb dat wonder keer op keer zien gebeuren wanneer het woord van de Heer wordt geleerd aan zijn kinderen, en aan diegenen van zijn kudde die zijn stem horen, en die een verandering van hart ondervinden en tot Hem komen.

Het evangelie van Jezus Christus is waar. Het is de grootste vreugde, de enige zuivere vreugde, die wij in dit leven hebben. Naarmate wij het omhelzen, en alles wat ons lief is – gezin en geliefden – wordt al het andere omvat in dat heerlijke liefdespakket van een Vader in de hemel die van ons houdt.

Ik wil eindigen met een getuigenis dat ik de afgelopen week te horen kreeg van drie nieuwe leden van de kerk, een getuigenis dat zij met tranen in hun ogen gaven, zo dankbaar waren zij voor de kennis die zij in slechts enkele maanden hadden verkregen. Zij getuigden dat onze Hemelse Vader inderdaad leeft, dat Hij om ons geeft, dat Jezus de Christus is en dat zij nu een wegenkaart hebben, een patroon, dat vervat is in het

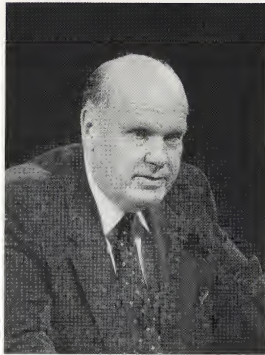
Boek van Mormon: een blauwdruk die gegeven is om hen veilig thuis te brengen. Zij getuigden dat Joseph Smith de profeet van deze bedeling is en dat president Ezra Taft Benson de spreekbuis van de Heer is in deze tijd. Ik schaar mij achter hun getuigenis, want ik weet met heel mijn hart dat het waar is, en wel door het leven en de zegeningen die mij zijn vergund. Ik laat dat getuigenis bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wie is een ware vriend?

Ouderling Malcolm S. Jeppens
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Gebruik wijsheid bij de keuze van je vrienden. Zij zullen het fundament van geestkracht verschaffen dat je in staat zal stellen de moeilijke, uiterst belangrijke beslissingen waarmee je in het leven wordt geconfronteerd, op de juiste wijze te nemen.'

Toen ik een jaar geleden als zeventig geroepen werd, stelde een van mijn patiënten, die geen lid is van de kerk, mij een interessante vraag. Ze wilde graag weten of een zeventig in de mormoonse kerk hoger of lager was dan een bisschop. Toen ik haar vroeg hoe zij op die vraag kwam, antwoordde zij graag te willen weten waar ik mij precies mee bezig zou houden, omdat ze had begrepen dat iedere roeping in de mormoonse kerk van bisschop af naar beneden een en al werken betekende, en iedere roeping boven bisschop een en al praten. Dat zou best de reden kunnen zijn dat ik vanavond met jullie, de broeders van het Aäronisch priesterschap, wil praten.

Velen van jullie zullen weleens een huisdier hebben gehad dat misschien onverwachts gestorven is en waar jullie verdriet van hebben gehad. Toen wij een paar jaar geleden als gezin op vakantie waren, kwamen wij aan een tamelijk ongewoon huisdier, een klein, vriendelijk, niet al te lang waterslangetje dat wij gevonden hadden op een van de stranden van Puget Sound. Mijn kinderen noemden het Sneaky, een afkorting van Sneaky Snake [slinkeke slang].

Op een vroege ochtend, toen het gezin een

wandeling maakte in de buurt van het motel, wist Sneaky uit zijn kartonnen doos te ontsnappen. Toen het kamermeisje in onze afwezigheid kwam opruimen, zag Sneaky zijn kans schoon en zette koers naar de open deur. Het doodsbang kamermeisje sloeg de deur dicht en Sneaky, die net naar buiten wilde glippen, zat ertussen.

Dat was het eind van Sneaky, het begin van een zenuwinzinking van het kamermeisje en een heleboel tranen en teleurstelling voor onze kinderen.

Wij kunnen hier een les uit leren. Het kamermeisje had Sneaky helaas niet als vriendje herkend.

We hebben bisschop Hales vanavond horen spreken over ware vrienden. Mag ik daar een paar gedachten aan toevoegen? Wij hebben ons allemaal weleens afgevraagd wie nu precies onze ware vrienden zijn. Ik wil jullie graag een voorbeeld geven in verband met het woord van wijsheid.

Een paar jaar geleden kreeg ik een jongeman bij mij op het spreekuur die ongeveer van jullie leeftijd was. Toen ik hem onderzocht, kwamen er raadselachtige symptomen aan het licht.

Na een aantal laboratoriumonderzoeken en röntgenfoto's, stond ik versteld van de diagnose: met al zijn jonge jaren bleek hij verslaafd te zijn aan de alcohol.

Hij vertelde dat hij al op zeer jonge leeftijd met drinken was begonnen, aangemoedigd door zijn zogenaamde vrienden.

De vraag kwam bij me op: zijn vrienden die ons aanmoedigen om het woord van wijsheid te overtreden, werkelijk onze vrienden?

Argumenten zoals 'probeer het eens één keertje' of 'iedereen doet 't toch' of 'er komt geen mens achter' worden maar al te vaak gebruikt. Als het ware vrienden waren, zouden ze ons dan op die manier onder druk zetten?

Ja, het kan in het leven weleens moeilijk zijn om te bepalen wie precies onze ware vrienden zijn. Waren de vrienden van mijn jonge patiënt vrienden die hij beter rijk of

kwijt kon zijn? Het kamermeisje zag Sneaky als een mogelijke vijand, hoewel het tegendeel waar was.

Een ware vriend van jullie en van mij heeft ons het woord van wijsheid gegeven bij monde van zijn profeet, Joseph Smith.

Onderzoeken tonen aan dat het merendeel van de jonge mensen die beginnen met drinken of roken dat doen op aansporing van hun vrienden.

De Heer heeft ons gezegd dat sterke drank en tabak niet voor inwardig gebruik zijn en niet goed zijn voor de mens.

Jonge vrienden, ik wil graag duidelijke taal tegen jullie spreken. Als arts die 40 jaar lang uit de eerste hand de waarheid van die woorden uit het woord van wijsheid heeft geconstateerd, getuig ik dat ze inderdaad waar zijn.

De aantrekkelijke beelden in de tijdschriften geven geen juiste voorstelling van het eindresultaat van het roken. De reclame in die tijdschriften en kranten is zeer misleidend. De gevolgen zijn allerminst plezierig. Het draait uit op een zuurstofmasker, een infuus en urenlang pijn, ellende en snakken naar adem.

Bedenk dat er in de Verenigde Staten dagelijks ongeveer 5000 mensen ophouden met roken en dat er 1000 – iedere dag opnieuw – aan de gevolgen van het roken sterven, ofwel iedere 90 seconden een sterfgeval. Dat wil zeggen dat er iedere dag 6000 mensen of de pijp (de sigaret) opgeven of de pijp uitgaan. Geen wonder dat sigarettenfabrikanten miljarden dollars besteden om ervoor te zorgen dat hun onwetende klanten hun doelelfte waar blijven kopen.

Ik heb mijn eigen reclame laten drukken en op alle sigarettenreclame laten plakken in de tijdschriften die bij mij in de wachtkamer liggen. Die luidt:

‘Veel reclame in dit tijdschrift is misleidend, onwaar en afzetterij. Roken, bijvoorbeeld, maakt ons niet aantrekkelijk, macho of atletisch. Het maakt ons ziek, arm en dood!

En dat is maar al te waar.

Het roken wordt inderdaad steeds minder populair naarmate de zware rokers één voor één het loodje leggen. Als iedereen in de hele Salt Lake Valley zou sterven ten gevolge van een industriële ramp, zou het hele land ontzet zijn. Maar dat is wel hoeveel mensen er ieder jaar sterven ten gevolge van de tabaksramp. Eén op de zes sterfgevallen in de Verenigde Staten is te wijten aan het roken.

De gebruikers van hard drugs beginnen haast altijd met drank of sigaretten, die op zich ook zeer verslavend zijn.

Daarnaast zijn die stoffen gewoonlijk nog schadelijker voor ons geestelijke leven dan voor ons lichaam. Wat denken jullie, zou een ware vriend je overhalen om zulke stoffen te gebruiken? Ik weet zeker van niet.

Bekijk je vrienden eens goed. Zorg dat je goede vrienden krijgt. Ze zijn zo waardevol. Bedenk dat de Heiland zijn vrienden zozeer op prijs stelde dat Hij bereid was zijn leven voor hen te geven. Dit is wat Hij te zeggen had over vrienden:

‘Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden’ (Johannes 15:13). En Hij ging als volgt verder:

‘Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied.

‘Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt’ (vers 14 en 15).

Vriendschap is een zeer belangrijk facet van jullie leven. Iemand heeft eens gezegd dat een ware vriend het je makkelijker maakt om het evangelie van Jezus Christus na te leven.

Jongemannen, velen van jullie zullen vroeger of later door een of meer van jullie ‘vrienden’ worden aangezet om iets te doen wat, zoals jullie weten, niet goed is. Het kan iets zijn waarvan jullie heel diep van binnen weten dat het jullie ouders of jullie Hemelse Vader verdriet zal doen. Het kan gaan om een schending van het woord van wijsheid of een overtreding van de wet van kuisheid, wat de Heer zo erg vindt.

‘Geen mens komt er ooit achter’, zullen je zogenaamde vrienden zeggen. ‘En trouwens, wat maakt het uit?’

Beste jonge vrienden, je hoeft je vrienden die op het verkeerde pad zijn niet af te wijzen; misschien is het niet eens nodig de vriendschap te verbreken. Je kunt hun ware vriend zijn, die klaar staat om hen te helpen zodra zij bereid zijn je hulp te aanvaarden. Je kunt met ze praten, ze aanmoedigen en hun je getuigenis geven. Wees een goed voorbeeld voor hen.

Maar laat je er nooit toe brengen je Vader in de hemel verdriet te doen door vrienden die dat als een voorwaarde van hun vriend-

schap stellen en willen dat je kiest tussen hen en de Heer.

Kies dan altijd voor de Heer en ga op zoek naar nieuwe vrienden.

Vrienden zijn vooral belangrijk in tijd van nood, wanneer wij ons eenzaam of wanhopig voelen. Ware vrienden zullen ons dan bijstaan. Toen de profeet Joseph Smith werd opgesloten in die verschrikkelijke gevangenis van Liberty, zei de Heer tegen hem:

‘Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten.

‘Gij zijt nog niet als Job; uw vrienden strijden niet tegen u, noch beschuldigen zij u van overtreding, zoals Jobs vrienden deden’ (LV 121:9-10).

Te weten dat zijn vrienden hem zouden bijstaan, was een grote troost voor Joseph in die moeilijke tijd.

Onder de beste en liefste vrienden die je hier op aarde ooit zult hebben, zijn je ouders en familie. Het kan zijn dat je pas later, wanneer je zelf kinderen hebt, ten volle de liefdesband tussen ouders en kinderen zult waarderen.

Je zult op je weg naar volwassenheid merken dat raad van je ouders met betrekking tot wie wel of niet je ware vrienden behoren te zijn, zeer betrouwbaar en waardevol is.

Kweek bovenal de vriendschap aan van onze Heiland en Verlosser Jezus Christus. Zijn vriend zijn zal steeds je blik omhoog richten en je troost, leiding en goedmoedigheid geven, en ook de omgang met andere ware vrienden.

Ik heb enige ervaring met zijn liefde, zijn medeleven, zijn barmhartigheid en de hulp die wij kunnen krijgen van Hem en van de Heilige Geest. Hij heeft beloofd dat wij door gehoorzaamheid aan zijn woord ‘wijsheid en grote schatten aan kennis [zullen] vinden, ja, verborgen schatten’ (LV 89:19).

Stel je eens voor! Met Jezus als je vriend kun je meer kracht en een groter getuigenis ontvangen, waardoor je bestand zult zijn tegen verleidingen wanneer die zich voordoen.

Gebruik wijsheid bij de keuze van je vrienden. Zij zullen het fundament van geestkracht verschaffen dat je in staat zal stellen de moeilijke, uiterst belangrijke beslissingen waarmee je in het leven wordt geconfronteerd, op de juiste wijze te nemen.

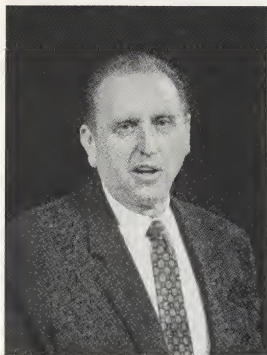
Wees bovenal zelf een vriend voor de Heiland. Jongemannen, jullie zijn de bevoorrechte dragers van het koninklijk priesterschap. Als je het nog niet eerder hebt gedaan, is nu het moment om Hem te laten weten dat je Hem als je ware vriend beschouwt en dat je een ware vriend voor Hem wilt zijn.

Dat wij er allemaal voor in aanmerking zullen komen om zijn discipelen en vrienden te zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Mijn broeders hoeder

President Thomas S. Monson
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

'Ons dienstbetoon aan anderen is dan misschien niet zo (. . .) opzienbarend, maar wij kunnen wel degelijk een menselijke geest versterken, een koud lichaam kleden, iemand die honger heeft voeden, zij die lijden troosten en kostbare zielen naar nieuwe hoogten brengen.'

De Bijbel inspireert me. Dit heilige boek heeft de geest van de mensen geïnspireerd en de lezers aangespoord de geboden van God na te leven en elkaar lief te hebben. Van geen enkel ander boek zijn er zoveel exemplaren gedrukt; geen enkel ander boek is in zoveel talen vertaald; geen enkel ander boek heeft zoveel mensenharten beroerd.

Ik vind het verslag in het boek Genesis over de schepping van de aarde erg mooi. Denkt u eens diep na over die verklaring die een absoluut hoogtepunt beschrijft: 'En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen' (Genesis 1:27-28).

Vreugde verandert in verdriet als we lezen over de tragische dood van Abel door de hand van zijn broeder Kain. In één enkel vers vinden we hoofdstukken vol raad, en aanwijzingen van God, lessen voor ons leven als Hij zegt: 'Waar is uw broeder Abel?' En hij zeide: Ik weet het niet; ben ik mijn broeders hoeder?' (Genesis 4:9.)

Deze twee zeer belangrijke vragen worden in de Schriften steeds gesteld en beantwoord en in bepaalde thema's onderzocht.

Een voorbeeld daarvan kunnen we in het leven van Jozef en zijn broeders vinden. We kunnen ons herinneren dat Jakob zijn zoon Jozef bovenal lief had en dat dit jaloezie en verbittering bij zijn broers teweegbracht. Toen volgde de samenzwering om hem te doden.

Jozef belandde daardoor in een kuil zonder voedsel en water om zichzelf in leven te kunnen houden. Toen er een karavaan kooplieden langskwam, besloten Jozefs broers om hem te verkopen in plaats van hem te laten omkomen. Twintig zilverlingen zorgden ervoor dat Jozef uit de kuil kon komen en waren er uiteindelijk de oorzaak van dat hij in het huis van Potifar in Egypte terecht kwam. Daar ging het Jozef voorspoedig, want 'de Heer was met Jozef' (Genesis 39:2).

Na de jaren van overvloed, kwamen de jaren van hongersnood. In het midden van die latere periode, toen Jozefs broers naar Egypte kwamen om graan te kopen, werden zij gezegend door deze vooraanstaande man in Egypte – ja, hun eigen broeder.

Jozef had zijn broeders heel hardvochtig kunnen behandelen voor de harteloze, wrede behandeling die hij eerder van hen had moeten verdragen. Hij stelde zich echter vriendelijk en voorkomend op en won hun steun en gunst door deze woorden en handelingen:

'Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden (. . .)

'Daarom heeft God mij voor u uit gezonden om u een voortbestaan te verzekeren op aarde, en om voor u een groot aantal geredden in het leven te behouden.

'Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden hebt, maar God; (. . .)

'En hij [Jozef] kuste al zijn broeders hartelijk en weende, hen omhelzende. Daarna eerst spraken zijn broeders met hem' (Genesis 45:5, 7-8, 15).

Zij hadden hun broeder weer gevonden.

Jozef was echt in elk opzicht zijn broeders hoeder.

In het aangrijpende verslag van de barmhartige Samaritaan leert Jezus ons heel duidelijk de uitleg van de les: 'Gij zult uw naasten liefhebben als uzelf' (Matteüs 19:19). Hier wordt op zeer afdoende wijze de beklemmende vraag beantwoord: 'Ben ik mijn broeders hoeder?'

Er wordt een heel scala van mogelijkheden voor ons ontvouwd als we gaan nadenken over de vermaning van koning Benjamin die staat opgetekend in het Boek van Mormon: 'Dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17).

Vorige week werden het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf in de gelegenheid gesteld om de nieuwe tentoonstelling kerkgeschiedenis te bezichtigen in het museum dat even ten westen van Temple Square ligt. Ik vond de nagebootste ingang van de Wijk 4 – een van de eerste wijken in de vallei, prachtig. Ik heb met zeer veel belangstelling gekeken naar de verlichte kaart met de trek van de pioniers vanaf Nauvoo. Mijn hart werd echter zeer geraakt toen ik een echte handkar zag, die op een ereplaats stond opgesteld. Die handkar vertelde mij een stil maar wesprekend verhaal over de lange en bijzondere reis die hij gemaakt had.

Laten we ons voor een moment in gedachten voegen bij kapitein Edward Martin en de groep pioniers met handkarren die hij leidde. Als we dat doen, zullen we niet de krampen van de honger voelen die zij wel voelden, noch zullen we de bittere kou voelen die door hun uitgeputte lichamen trok. Toch zullen we na ons bezoek veel meer bewondering voelen voor de manier waarop zij hun ontberingen doorstonden, de moed die zij toonden en hun geloof dat vervuld werd. Met tranen in onze ogen zullen we getuigen zijn van de bijzondere wijze waarop de vraag 'Ben ik mijn broeders hoeder?', hier beantwoord werd.

'De groep met de handkarren ging op 3 november weer verder en kwam bij de rivier, die vol drijfijss was. Om die over te steken zou meer moed en kracht vereisen dan menselijkervijns mogelijk was. De vrouwen deinsden terug en de mannen hulden. Sommigen gingen toch door, maar anderen waren niet tegen deze beproeving opgewassen. Drie 18-jarige jongemannen, die bij de reddingsgroep hoorden, kwamen te hulp. Tot de verbazing van alle aanwezigen, droegen deze drie alle leden van dat noodlottige handkargezelschap naar de overkant. De ontberingen die ze daardoor moesten lijden waren zo groot dat de jongens jaren later allemaal aan de gevolgen ervan overleden. Toen president Brigham Young later over deze heldhaftige daad hoorde, hulde hij als een kind en verklaarde later in het openbaar:

President Ezra Taft Benson en zijn tweede raadgever, president Thomas S. Monson, tonen waardering voor het koor.

“Deze daad alleen al zal er voor zorgen dat C. Allen Huntington, George W. Grant en David P. Kimball een eeuwige zaligheid zullen verwerven in het celestiale koninkrijk Gods, werelden zonder einde.”

(LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcarters to Zion*, Glendale, California: The Arthur H. Clark Company, 1960, blz. 132-133.)

Ons dienstbetoon aan anderen is dan misschien niet zo (...) opzienbarend, maar wij kunnen wel degelijk een menselijke geest versterken, een koud lichaam kleden, iemand die honger heeft voeden, zij die lijden troosten en kostbare zielen naar nieuw hoogten brengen.

Junius Burt uit Salt Lake City die heel lang bij de reinigingsdienst van die stad heeft gewerkt, vertelde het volgende aangevrijpende en inspirerende verhaal. Op een koude winterochtend was de ploeg waar hij in werkte bezig grote stukken ijs te verwijderen van trottoirdeksels in de straten. De vaste ploeg werd bijgestaan door tijdelijke hulpkrachten die het werk hard nodig hadden. Een van die tijdelijke krachten droeg slechts een dunne trui en had erg van de kou te lijden. Een slanke man met een goed bijgehouden baard bleef bij de ploeg staan en vroeg aan de losse werker: 'Waar is je jas? Je hebt wel wat meer nodig dan die trui op een ochtend als deze.' Toen de man antwoordde dat hij helemaal geen jas had, trok de bezoeker zijn eigen jas uit, gaf hem aan de man en zei: 'Deze jas is van u. Hij is van goede wol gemaakt en zal u warm houden. Ik werk hier toch vlak tegenover.' De straat heette South Temple Street. De barmhartige Samaritaan die zonder jas

naar zijn werk in het hoofdkantoor van de kerk ging, was president George Albert Smith van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze onzelfzuchtige, edelmoedige daad toonde zijn milde hart. Hij was zeer zeker zijn broeders hoeder.

In december 1989 werd de langverwachte en prachtige Las Vegas-tempel ingewijd. Dit gebeurde tijdens inspirerende zittingen, die drie dagen voortduurden. De boodschappen en de muziek van die inwijdingsdiensten deden elk hart hemelwaarts richten. Zij spoorden de luisteraars aan de geboden van de Heer na te leven en het voorbeeld van een rechtvaardig leven, zoals Jezus van Nazareth ons heeft gegeven, na te volgen. Zelfzucht maakt plaats voor voorkomende. Eén toespraak legde de nadruk op de aansporing van de Heer, zoals die staat opgetekend in Matteüs:

'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matteüs 6:19-21).

Na de zitting waarin deze specifieke tekst was aangehaald, werd mij een enveloppe overhandigd door een zaalwachter. In de enveloppe zat een handgeschreven brief, zorgvuldig gevouwen. Ik wil u graag iets vertellen over de roerende inhoud van die brief:

'Geliefde President Monson,

Mijn man en ik ervaren de voltooiing en inwijding van deze prachtige Las Vegas-

tempel als het mooiste cadeau dat we in deze kersttijd hadden kunnen krijgen. De tempels zijn zo'n groot geschenk voor de hele wereld. Toen u over de rechtvaardige heiligen sprak die het waardig zijn om de zegeningen van het Huis des Heren te ontvangen, maar het aan financiële middelen ontbreekt, werd ons hart geraakt.

President Monson, er moet vast wel ergens een gezin zijn dat nodig naar de tempel moet. Mijn lieve partner en ik zijn zo blij in deze kersttijd en we hebben er met elkaar over gesproken dat elk cadeau, dat we in de winkel kunnen kopen, zou verbleken naast hetgeen we in deze inwijdingsdiensten ontvangen hebben. In plaats van het begrote geld voor kerstcadeaus bij de plaatselijke middenstand te besteden, willen we graag deze \$500,- aan u geven ter ondersteuning van een gezin dat erop wacht hun begiftiging te ontvangen en voor alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld wil worden. We stellen het zeer op prijs indien u ons dit jaar wilt helpen met onze kerstcadeaus.'

De brief was niet ondertekend. De gevers blijven anoniem. Misschien kijkt deze broeder vandaag naar deze bijeenkomst van de algemene conferentie. Als dat zo is, zal het hem een genoegdoening doen als hij hoort dat deze gift bij een waardig gezin, uit het District Villa Real van het Zendingengebied Porto Portugal, is terechtgekomen om naar de tempel te gaan en daar hun kostbare tempelzegeningen te ontvangen. Ik wil de anonieme gevers van deze kostbare gave hartelijk danken omdat zij hun broeders hoeder zijn geweest. Ik heb het gevoel in mijn binnenste dat in een kersttijd heeft gehad die heel blij en vreedzaam was.

Wij weten nooit van te voren wanneer wij de kans krijgen om een helpende hand te reiken. De weg naar Jericho, die we allemaal bewandelen, heeft geen naam. En de vermoede reiziger die onze hulp nodig heeft, is misschien ook naamloos. Het komt maar al te vaak voor dat degene aan wie een vriendelijke daad bewezen wordt, zijn gevoelens daarover niet uit. Daardoor wordt ons een stukje grootsheid en wat tederheid onthouden, dat ons aanspoort om heen te gaan en ook zo handelen. In de volgende brief die wij pas geleden op het hoofdkantoor van de kerk ontvingen, uitte de schrijver wel zijn oprechte dankbaarheid. Er stond geen afzender op, maar het poststempel was van Portland:

'Aan het kantoor van het Eerste Presidium,

'In Salt Lake City werd mij eens christelijke naastenliefde getoond toen ik nog aan het rondzwerfen was in mijn leven.

'Ik reisde met de bus dwars door Amerika naar Californië. Ik stapte uit bij het busstation van Salt Lake City. Ik voelde me ziek omdat ik al heel lang niet had geslapen. Dat

kwam omdat ik de noodzakelijke medicijnen niet geslikt had. Ik was weggevlucht voor een hoop ellende in Boston en was mijn pillen helemaal vergeten.

In het restaurant van het Temple Square Hotel zat ik er terneergeslagen bij, mijn hoofd op mijn handen gesteund en staarde naar een kop koffie waar ik eigenlijk helemaal geen trek in had. Uit mijn ooghoeken zag ik een echtpaar naar mijn tafeltje toekomen. De vrouw vroeg: 'Voel je je wel goed, jongen?' Ik stond op en vertelde half huilend mijn verhaal over de moeilijke situatie waarin ik verzeild was geraakt. Ze luisterden aandachtig en geduldig naar mijn bijna onsamenvattend gepraat en toen gingen ze aan de slag. Het moeten vooraanstaande burgers zijn geweest. Ze spraken met de bedrijfsleider van het restaurant en zeiden dat in de volgende vijf dagen alles mocht eten wat ik maar wilde in dat restaurant. Toen namen ze me mee naar de receptie van het hotel en naast en zorgden voor een kamer waar ik vijf dagen mocht blijven. Vervolgens reden ze me naar een ziekenhuis en zorgden ervoor dat ik de benodigde medicijnen kreeg - hetgeen werkelijk mijn geestelijke en lichamelijke redding betekende.

'Terwijl ik op krachten kwam, ging ik elke dag naar de uitvoering van het tabernakelorgel. De hemelse stem van dat instrument vanaf de zachtste intonatie tot aan het machtige volle orgelgeluid is de meest verheven klank die ik ken. Ik heb albums en tapes van het orgel en het koor gekocht. Ik kan er altijd op vertrouwen dat ze mij uit de put halen als dat nodig is.

'Op mijn laatste dag in het hotel, voor ik mijn reis weer hervatte, ging ik mijn sleutel terugbrengen bij de receptie. Er lag een boodschap van het echtpaar: "Je kunt ons terugbetalen door iemand anders die in moeilijkheden zit te helpen". Dat deed ik altijd al, maar ik besloot om nog attent te zijn op mensen die hulp nodig hebben.

'Ik wens u het allerbeste toe. Ik weet niet of dit inderdaad 'de laatste dagen' zijn waarover in de Schriften wordt gesproken. Wat ik wel weet, is dat twee leden van uw kerk voor mij persoonlijk heiligen waren toen ik helemaal aan de grond zat en geen kant meer op kon. Ik dacht dat het goed zou zijn als u dit wist.'

Wat een ontroerend verhaal. Ik moet denken aan een ervaring die Jezus had toen de melansen gereinigd werden.

'En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten (...)

'En Hij zeide tot hem: 'Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden' (Lucas 17:15-16, 19).

Dat verlangen om te helpen, dat zoeken naar het verloren schaap heeft niet altijd on-

middelrijk succes. Vaak is de voortgang langzaam, zelfs onmerkbaar. Zo'n ervaring had mijn goede vriend Gil Warner. Hij was pas geroepen als bisschop toen 'Douglas', een lid van zijn wijk, een overtredding beging en geen lid meer kon zijn van de kerk. Zijn vader was verdrietig. Zijn moeder was volkomen van de kaart. Douglas verhuisde niet lang daarna naar een plaats buiten de staat. De jaren vlogen voorbij, maar bisschop Warner, die intussen lid van een hoge raad was geworden, bleef zich afvragen hoe het met Douglas ging.

In 1975 bezocht ik de ringconferentie in Parley. Zondagochtend vroeg werd er een priesterschapsleidersvergadering gehouden waar ik bij aanwezig was. Ik sprak over het systeem van disciplinaire raden in de kerk. Ik legde uit hoe noodzakelijk het is oprecht en liefdevol te werken aan hen en met hen die afgedwaald zijn om hen te redden. Gil Warner vroeg het woord en vertelde ons de geschiedenis van Douglas. Hij eindigde met de volgende vraag: 'Bij wie ligt de verantwoordelijkheid om aan Douglas te werken en hem weer terug te brengen als lid van de kerk?' Later zei Gil tegen me dat mijn antwoord snel en zonder enige aarzeling kwam: 'Het is jouw verantwoordelijkheid, want jij was zijn bisschop, en hij wist dat jij om hem gaf.'

Gil Warner wist het niet, maar de week daarvoor had de moeder van Douglas gevast en gebeden dat iemand naar voren zou komen om haar zoon te redden. Gil kwam daar achter toen hij haar opbelde en vertelde dat hij voelde dat hij moest bellen om haar te vertellen dat hij besloten had om te helpen.

Gil begon zijn speurtocht van verlossing. Hij zocht Douglas weer op. Samen dachten ze terug aan vroegere tijden, aan gelukkige tijden. Getuigenissen werden uitgewisseld.

Liefde werd overgedragen en vertrouwen werd opgebouwd. Het ging allemaal ontzettend langzaam. Heel vaak was het ontmoedigend, maar stapje voor stapje kwam Douglas vooruit. Eindelijk werden gebieden verhoord, werd hard werk beloonde en de overwinning behaald. Douglas kreeg toestemming voor zijn herdoop.

De doopdatum werd vastgesteld, de familie kwam bij elkaar en de vroegere bisschop, Gil Warner, vloog voor de gelegenheid naar Seattle. Kunnen wij ons die opperste vreugde voorstellen die bisschop Warner gevoeld moet hebben, toen hij in het wit, tot zijn middel in het water, samen met Douglas in het water stond? En toen hij met zijn rechterarm in een rechte hoek omhoog die heilige woorden sprak: 'Van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes' (LV 20:73).

Hij die verloren was, was weer teruggevonden. Een zending van liefde en vasthoudendheid, die 26 jaar geduurd had, was met succes afgesloten. Gil Warner zei tegen me: 'Dit was een van de mooiste dagen uit mijn hele leven. Ik ken die vreugde die de Heer beloofde toen Hij zei: 'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden (...), en slechts één ziel tot mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!' (LV 18:15.)

Als de Heer Gil Warner vandaag vroeg, zoals hij lang geleden Adams zoon vroeg: 'Waar is Douglas, uw broeder?', zou bisschop Warner kunnen antwoorden: 'Ik ben mijn broeders hoeder, Heer, zie hier uw zoon Douglas.'

Dat wij allen die het priesterschap van God dragen, zullen laten blijken dat we onze broeders hoeders zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

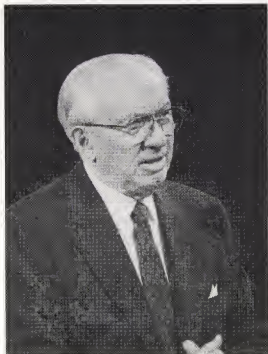

De ouderlingen L. Tom Perry en James E. Faust van het Quorum der Twaalf praten na een conferentiebijeenkomst met elkaar.

De tempel niet ontwijden

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De tempel binnegaan is een voorrecht dat verdiend moet worden, en geen recht dat automatisch aan het lidmaatschap in de kerk gekoppeld is.'

Broeders, ik beveel de woorden die wij vanavond gehoord hebben, van harte bij u aan. We hebben veel raad en inspiratie ontvangen, die van toepassing is op zowel mannen als jongens.

In de afgelopen jaren heb ik mij in deze priesterschapsbijeenkomsten verschillende keren tot de Aäronische priesterschap gericht. Met hun goedkeuring zal ik mij vanavond tot de oudere broeders richten, in de hoop dat de jongemannen er ook hun voordeel mee zullen doen.

Ik heb hier twee creditcards. De meesten van u weten hoe dergelijke pasjes gebruikt worden.

Het eerste pasje is de creditcard van een bank. Met dit pasje kan ik op krediet kopen, waarna dan verschillende aankopen in één keer van mijn rekening worden afgeschreven. Het is een belangrijk pasje en ik bewaar het zorgvuldig. Als het gestolen en misbruikt wordt, kan ik veel geld verliezen en mogelijk behoorlijk in verlegenheid worden gebracht. Toen ik het in ontvangst nam, ondertekende ik een overeenkomst met de bank en aanvaardde ik bepaalde verplichtingen en regels. Door het pasje in ontvangst te nemen, ging ik accoord met de voorwaarden waaronder het werd afgegeven.

Het pasje is een jaar geldig; als ik er ge-

bruik van wil blijven maken, moet het hernieuwd worden. Eigenlijk is het pasje helemaal niet van mij, maar van de bank. Als ik mij niet aan de overeenkomst houd, kan de bank mijn rekening blokkeren en het pasje innemen.

Het andere pasje dat ik hier heb, is wat wij een tempelaanbeveling noemen. Het is een soort creditcard van de Heer, waardoor veel van zijn grootste zegeningen binnen mijn bereik komen. Het bankpasje is voor de wereldse dingen, de aanbeveling voor de dingen Gods.

Om een tempelaanbeveling te krijgen, moet de aanvrager kunnen aantonen dat hij ervoor in aanmerking komt; of hij in aanmerking komt, hangt af van de mate waarin hij het evangelie naleeft. Het is geen permanente aanbeveling, maar moet elk jaar hernieuwd worden. Bovendien wordt de aanbeveling ingetrokken als de bezitter iets doet wat in strijd is met de voorwaarden voor de aanbeveling.

Of we in aanmerking komen voor een tempelaanbeveling hangt niet af van ons banksaldo; dat heeft er niets mee te maken. Het hangt af van ons gedrag, van de manier waarop wij leven. Het heeft niets met geld te maken, maar met de dingen van de eeuwigheid.

Het bankpasje opent de deur van financieel krediet. De tempelaanbeveling opent de deur van het huis des Heren. Het verleent toegang tot heilige plaatsen om heilig en goddelijk werk te doen.

Ik ben bang dat sommige mensen een tempelaanbeveling krijgen voordat zij er echt klaar voor zijn. Soms krijg ik het idee dat we mensen teveel opjagen om naar de tempel te gaan. Bekeerlingen en leden die net weer actief geworden zijn, moeten eerst een tijdlang 'rijpen' in de kerk. De verheven beginselen van het eeuwige evangelie moeten in hen bezinken. Ze moeten een tijdlang hebben laten zien dat ze hun leven zo kunnen sturen dat ze het waardig zijn om het huis des Heren binnen te gaan, want de verplichtingen die daar worden aangegaan zijn eeuwig. Daarom heeft het Eerste Presidium al jaren geleden bepaald dat een bekeerling moet

wachten tot een jaar na zijn doop voordat hij naar het huis des Heren mag. Verwacht wordt dat tijdens dat jaar hij of zij meer gaat begrijpen, en door zijn levenswandel laat zien dat hij een aanbeveling waardig is. In 1833 heeft de Heer het volgende aan de profet Joseph Smith geopenbaard:

'Voorwaar zeg Ik tot u, dat het Mij wil is, dat er voor Mij (. . .) een huis moet worden gebouwd, (. . .) voor het welzijn van Zion (. . .)

'En voor zoverre Mij volk een huis voor Mij bouwt in de naam des Heren, en niets onreins er in toelaat, opdat het niet worde verontreinigd, zal Mij heerlijkheid er op rusten;

'Ja, en Mijn aanwezigheid zal daar zijn, want Ik zal het binnegaan, en alle reinen van harte, die het zullen binnegaan, zullen God zien.

'Doch indien het wordt verontreinigd, zal Ik het niet binnegaan, en zal Mij heerlijkheid er niet zijn, want Ik wil geen onheilige tempelen binnegaan' (LV 97:10-17).

Dat vind ik beeldende, duidelijke en krachtige taal van de Heer over zijn huis.

Op de voorgevel van elke tempel staat: 'De Here gewijd', waaraan ik het gebod zou willen toevoegen: 'Ontwijd zijn huis niet!'

Ik vind dat iedere man die het Melchizedeks priesterschap draagt de plicht heeft om erop toe te zien dat het huis des Heren heilig blijft en niet ontwijd wordt. Deze verplichting rust in eerste instantie en onverdelijk op de bisschoppen en de ringpresidenten. Als een rechter beoordeelt zij of iemand al dan niet waardig is om te tempel binnen te gaan. Daarnaast rust er op ons allen een tweeledige verplichting: in de eerste plaats ten aanzien van onze eigen waardigheid om de tempel binnen te gaan, en in de tweede plaats die van anderen die wij aansporen of helpen om naar het huis des Heren te gaan.

Vroeger tilden de presidenten van de kerk zo zwaar aan deze zaak, dat zij zelf elke aanbeveling ondertekenden. Door de groei van de kerk werd dat onmogelijk. Ik lees u een rondschrijven voor, gedateerd 10 november 1891, dat gericht is aan alle ringpresidenten en bisschoppen:

'Geachte broeders: Wij hebben besloten dat het niet meer nodig is om de aanbeveling van hen die naar de tempel gaan om aldaar verordeningen te verrichten, ter ondertekening naar president Woodruff te sturen. Alleen de handtekeningen van de bisschop en de ringpresident zijn nog vereist.

'Dientengevolge zullen de bisschoppen en ringpresidenten beseffen dat zij nu nog zorgvuldiger te werk moeten gaan, zodat niemand die dat onwaardig is, zal worden aanbevolen voor verordeningen in de tempel.

'[Was getekend] Uw broeders, Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F.

Smith, Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. (In *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, samengesteld door James R. Clark, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-75, deel 3, blz. 229.)

In die tijd waren er drie tempels in bedrijf: St. George, Manti en Logan. De Salt Lake-tempel was nog niet ingewijd. Als het in 1891 al teveel werk werd voor de president van de kerk om alle tempelaanbevelingen te ondertekenen, stel u dan eens voor hoe de situatie nu zou zijn. Maar ongeacht de aantallen of de omstandigheden, het verstreken en ondertekenen van een tempelaanbeveling mag nooit een routinezaak worden.

Dit kleine, eenvoudige documentje geeft aan dat de drager aan bepaalde nauw omschreven en zware voorwaarden heeft voldaan en waardig is om het huis des Heren binnen te gaan en daar de heiligste verordeningen te verrichten die op aarde plaatsvinden. Deze verordeningen omvatten niet alleen de dingen van dit leven, maar ook van de eeuwigheid. Alleen in het huis des Heren wordt de volheid van het eeuwige priesterschap uitgeoefend, met gezag dat verder reikt dan de sluis des doods.

Alles wat er in de tempel gebeurt heeft eeuwige gevolgen. We zijn daar bezig met zaken die de onsterfelijkheid, de eeuwigheid, de mens en zijn relatie tot zijn goddelijke Ouders en zijn Verlosser betreffen. Wanneer we dat heilige gebouw betreden, moet het hart zuiver zijn, moeten de handen rein zijn, en de gedachten gericht op de plechtige ernst der eeuwigheid.

Hier wordt het verheven plan van de eeuwige reis van de mens onderwezen. Hier worden heilige en eeuwige verbonden gesloten. De tempel binnengaan is een voorrecht dat verdiend moet worden, en geen recht dat automatisch aan het lidmaatschap in de kerk gekoppeld is.

Hoe verdienen wij dat recht? Door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.

Zoals u weet moeten zij die een tempelaanbeveling aanvragen, bepaalde vragen beantwoorden om te kunnen bepalen of zij het waardig zijn om de tempel binnen te gaan. Het spreekt vanzelf dat zij dat volkomen eerlijk moeten doen. De vragen mogen niemand in verlegenheid brengen. De bisschop mag niet op indiscrete wijze wroeten in hoogst persoonlijke en delicate aangelegenheden. Maar tegelijkertijd moet de bisschop zich er wel van overtuigen dat de aanvrager het waardig is om het huis des Heren binnen te gaan.

Sommige vragen zijn zeer concreet, bijvoorbeeld over de tiende en het woord van wijsheid.

Natuurlijk wordt er van ons verwacht dat

Van links naar rechts: president Thomas S. Monson en president Ezra Taft Benson, met de ouderlingen Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf.

wij een volledige tiende betalen. Het betalen van tiende is het onderhouden van een gebod van de Heer. Het is een teken van gehoorzaamheid aan de goddelijke wil. Daarnaast is door de jaren gebleken dat het trouw betalen van een eerlijke tiende ook een graadmeter is voor de getrouwheid op andere gebieden.

Is het nodig dat we het woord van wijsheid onderhouden? De broeders zijn het er al vele jaren over eens dat dit nodig is. Naleving van het woord van wijsheid omvat de zorg voor het lichaam, dat, zoals de Heer ons duidelijk zegt, een tempel is, een tabernakel voor de geest.

Hij heeft gezegd: 'Ja, de mensen zijn tabernakelen Gods, namelijk tempelen; en welke tempel ook is ontwaard, zal door God worden verwoest' (LV 93:35).

Ik weet nog hoe een bisschop mij vertelde over een vrouw die een tempelaanbeveling bij hem aanvraagde. Toen hij haar vroeg of ze het woord van wijsheid onderhield, zei ze dat ze af en toe een kopje koffie dronk. Ze zei: 'Bisschop, u gaat me toch niet vertellen

dat ik daardoor niet naar de tempel kan?' Waarop hij antwoordde: 'Zuster, u zult toch niet toestaan dat een kopje koffie tussen u en het huis des Heren blijft staan?'

Tiende en het woord van wijsheid zijn duidelijke, gemakkelijk te begrijpen zaken. Er zijn ook zaken die wat subtieler, maar nog belangrijker zijn. Dat zijn onze eerlijkheid, onze integriteit, de mate waarin we gehoorzaam zijn aan de wetten van God, die verwezen zijn in de leringen van de kerk.

Ondersteunen wij onze plaatselijke en algemene autoriteiten? Dat wil niet zeggen dat wij moeten leren om mooie dingen te zeggen over de mensen die de Heer tot een presidentende functie heeft geroepen. Waar het om gaat is dat we erkennen dat God een profeet geroepen heeft om zijn kerk te leiden, dat Hij anderen geroepen heeft om met hem samen te werken, en dat wat zij voorstaan en onderwijzen, voortvloeit uit gezamenlijk gebod en gezamenlijke overweging, waarbij de wil des Heren wordt gezocht, ontvangen en uitgevoerd.

Ook is het zo dat als men op plaatselijk ni-

veau de bisschop en ringpresident niet trouw is, er geen harmonie zal zijn maar achterdocht, een terughoudendheid om trouw te dienen, en de soont verdeeldheid die het geloof altijd ondermijnt. Laat ieder bedenken dat geen enkele president van de kerk, geen enkele raadgever in het Eerste Presidium, geen enkele algemene autoriteit, geen enkel lid van een ringpresidium of bisschop of quorumpresidium ouderlingen, die functie bekleedt omdat hij dat wilde of om dat voortrecht heeft gevraagd. Zij hebben die functie omdat zij van Godswege geroepen zijn, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten, om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen (zie Artikel des geloofs 5).

Trouw aan de leiders is een van de belangrijkste vereisten voor allen die in de geleederen des Heren willen dienen. Een huis dat tegen zichzelf verdeeld is kan geen standhouden (zie Marcus 3:25). Eenheid is fundamenteel en essentieel. De Heer heeft gezegd: 'Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (LV 38:27). Wie de gezagsdragers niet steunt, kan niet in de tempel dienen.

Eerlijkheid met anderen en gehoorzaamheid aan de wetten van het land zijn ook vereisten.

'Wij geloven onderworpen te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden' (Artikel des geloofs 12).

Soms krijgen we brieven van mensen die ervoor uitkomen dat zij de belasting ontdienden, en klagen dat hun bisschop en ringpresident hun daarom geen tempelaanbeveling wil geven. In de geschiedenis van de kerk is het gebeurd dat de kerk en haar leden zich hebben opgesteld tegen de wet van het land. In dergelijke gevallen is die strijd voor de rechter uitgevochten. Waar de uitspraak in ons nadeel was, hebben wij die aanvaard en gehoorzaamd, ook al was dat soms moeilijk. Gehoorzaamheid aan de wet van het land is een verplichting die op de heiligen der laatste dagen rust en dus een voorwaarde is om de tempel binnen te mogen gaan.

In deze algemene context wil ik ook zeggen dat wij het standpunt hebben ingenomen dat vaders die het gerechtelijke bevel om in het onderhoud van hun kinderen te voorzien, niet nakomen, niet kunnen verwachten dat zij het huis des Heren mogen binnengaan. De Schriften zijn duidelijk in de omschrijving van de taken van de vader met betrekking tot zijn kinderen. Als er na rechtscheiding wrak ontstaat, wat vaak gebeurt, gaan sommige mannen tot uitersten om geen alimentatie voor hun kinderen te hoeven betalen. Waar de man hierdoor een gerechtelijk bevel negeert, gaat hij lijnrecht tegen de leer van de kerk in.

Uw tempelaanbeveling, als u die eerlijk verkregen heeft, bewijst dat u waardig bent om de tempel binnen te gaan. Het is ondenkbaar dat een man die flirt en zijn vrouw ontroouw is, kan vinden dat hij de tempel binnen mag gaan. Het spreekt vanzelf dat zo'n man nooit een tempelaanbeveling mag krijgen.

Maar er is nog een groep waover ik wil spreken, een groep die wat minder zichtbaar is. Op mijn kantoor heb ik een dossier met brieven van vrouwen die zich beklagen over de behandeling die zij thuis van hun man krijgen. Zij schrijven over mannen met een kerkelijke functie, zelfs met een tempelaanbeveling. Zij schrijven over openlijke en subtiele mishandeling. Ze schrijven over mannen die driftig worden en tegen hun vrouw en kinderen schreeuwen. Ze schrijven over mannen die stuitende intieme handelingen eisen. Ze schrijven over mannen die hen vernederen en omlaaghalen, en over vaders die niet schijnen te weten wat verdraagzaamheid en geduld met hun kinderen is.

Broeders, als de bisschop met u spreekt over een tempelaanbeveling, zullen deze tere en delicate zaken waarschijnlijk niet aan de orde komen. U moet in uw eigen hart kijken en oordelen of u zich schuldig maakt aan praktijken die onheilig en onrein zijn, of op enige wijze verkeerd in de ogen van de Heer.

Wat is de tempelaanbeveling toch een uniek en opmerkelijk iets. Het lijkt maar een stukje papier met een naam en wat handtekeningen erop, maar in werkelijkheid is het een certificaat dat verklaart dat de drager 'trouw, huis, welwillend, deugdzzaam en goed' is, en dat hij of zij geloofd aan alle mensen goed te moeten doen, en dat 'als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is' hij of zij dat nastreeft.

Wat het belangrijkste is, meer dan alle andere vereisten, is de zekere kennis van de aanvrager dat God onze Eeuwige Vader leeft, dat Jezus Christus de levende Zoon van de levende God is, en dat dit hun heilig en goddelijk werk is.

Broeders, ik denk dat de meesten van hen die een tempelaanbeveling hebben, aan alle vereisten voldoen. Maar het spijt me te moeten onderkennen dat er enkelen zijn die het huis des Heren niet willen binnengaan en niet mogen binnengaan. Ik weet dat het moeilijk is voor een bisschop om iemand die wat betreft zijn gedrag op het randje staat, een aanbeveling te weigeren. Zo'n weigering kan de aanvrager kwetsen. Maar hij of zij moet beseffen dat tenszij hij of zij de aanbeveling in alle opzichten waardig is, er geen zegen ontvangen zal worden, en dat hij of zij die het huis des Heren binnengaat zonder dat waardig te zijn, veroordeeld zal worden.

Mag ik nog iets zeggen over de tempel? Ik herinner u aan de dwingende plicht om buiten de tempel niet te praten over wat er daarbinnen gebeurt. Heilige zaken verdienen een heilige behandeling. Wij staan onder een plechtig verbod om buiten de tempel geen tempelaal te gebruiken of over tempelzaken te praten. 57 jaar geleden ging ik voor het eerst naar de tempel. Ik had nog nooit zo'n ervaring in de kerk gehad. Ongeveer diezelfde tijd ging ook een kennis van mij. Sindsdien gebruikte hij soms op lichtzinnige wijze zinsneden uit de tempel. Het was stuitend. Het was de beschaming van een heilig vertrouwen. Ik heb hem door de jaren heen gadeslagen. Een tijdlang bleef hij trouw, toen werd hij inactief en keerde het geloof van zijn vaders de rug toe. Ik denk dat wat hem overkomen is, begonnen is met die kleine oneerbiedigheid in het lichtzinnig gebruik van taal die niet lichtzinnig is.

Alstubeft, broeders, praat buiten de tempel niet over wat er in de tempel gebeurt. Als u in de tempel bent, mag u dat wel. Als u vragen heeft, kunt u met de tempelpresident of een van zijn raadgevers spreken. Maar als u het huis des Heren verlaten heeft, beschaam dan niet dat heilige vertrouwen om niet te praten over dat wat heilig is.

De Heer zegt: 'Bedenk, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betugeld over moet spreken' (LV 63:64). En verder: 'Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om' (LV 6:12).

Tot slot herhaal ik dat deze aanbeveling die ik, zoals velen van u, bezit, een kostbaar en prachtig iets is. Daardoor krijgen wij een exclusief en bijzonder voortrecht – het voortrecht om het huis binnen te gaan waar op de gevel staat: 'De Here gewijd – het huis des Heren'. Leef zodanig dat u het waardig bent om in dat huis te dienen. Ontwijk het niet. Doe uw deel in het buitensluiten van alle onheilige en ontwijdende invloeden of personen.

Geniet van zijn schoonheid. Geniet van de verhevenheid van de woorden die daar gesproken worden, de schoonheid en de zegenrijkheid van de verordeningen die daar bediend worden.

De jongemannen die hier zijn en die nog niet naar de tempel zijn geweest, mag ik jullie aanraden om gebruik te maken van de gelegenheid om je voor de doden te laten dopen. En laat die heilige ervaring dan een anker in je leven worden, zodat je je altijd en onder alle omstandigheden goed zult gedragen, zodat je, als de tijd daar is, die bijzondere en exclusieve creditcard van de Heer zult krijgen, ja, een aanbeveling om zijn huis binnen te gaan, om daar alle zegeningen en voorrechten van dat huis te ontvangen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De kerk helpt in Roemenië

Door de gulde gaven van de kerkleden in het Gebied Europa blijven de omstandigheden van de wezen in Boekarest zich verbeteren.

Op 30 april jongstleden arriveerde tienduizend kilo gebruikte kleding, lakens van het voormalige Hotel Utah en een lading waspoeder in Boekarest. Een lid van het Comité van Roemenië heeft hier ter plekke toezicht op gehouden. De vracht was gratis vervoerd door een Noordamerikaanse luchtvaartmaatschappij. Deze zending heeft voorzien in de behoefte aan kleding en lakens van de weeshuizen waaraan de kerk hulp verleent.

Van 28 mei tot 8 juni bezocht een team van vier medici een vakschool in Boekarest – een school waar voornamelijk gehoorgestoorde leerlingen naar toe gaan – waar ze het gehoor van meer dan 300 leerlingen onderzocht hebben. Ze hadden een complete onderzoekruimte voor gehoorgestoorde meegenomen, honderden gehoorapparaten en ander materiaal. Er werd ook tijd besteed aan het trainen van Roemeense medici in de diagnostisering en het oplossen van gehoorstoornissen, ooperaties en het aanbrengen van gehoorapparaten. Alle leden van het team werkten hieraan belangeloos mee; het materiaal dat ze mee hadden genomen was grotendeels bekostigd uit

de bijdragen van kerkleden en van enkele bedrijven.

De interesse van de Europese kerkleden voor de Roemeense wezen neemt

De interesse van de Europese kerkleden voor de Roemeense wezen neemt sterk toe.

sterk toe. Velen worden achtereenvolgend door de beelden die ze op de televisie gezien hebben en vragen zich af hoe ze deze ongelukkige kinderen het beste kunnen helpen. Hieronder volgen enkele ideeën daarvoor:

1. Blijf voor hen vasten en bidden en blijf geld bijdragen ten behoeve van de wezen in Boekarest. Dat hulpproject zal waarschijnlijk nog jaren moeten doorgaan. Zoals in een eerder artikel al werd verklaard, zal alles wat de leden bijdragen uitsluitend worden gebruikt om het

verbeteren van de omstandigheden van de wezen. Niets van die bijdragen zal worden gebruikt voor algemene of administratieve onkosten.

2. Particulier initiatief en wijkprojecten zijn zeer welkom. Om die echter zo doeltreffend mogelijk te maken, is het belangrijk om ze via het presidium van uw ring of district te coördineren met het Comité hulp aan Roemenië. Een voorbeeld. De meeste mensen die de in lompen gehulde wezen op de televisie gezien hebben, lijkt het voor de hand te liggen om gebruikte kleding te schenken. Na de zending kleding die op 30 april jongstleden in Boekarest is aangekomen, is er echter in de kledingbehoefte voorzien. Verdere kledingzendingen verbeteren de situatie in de weeshuizen dan nauwelijks. Daarom is het belangrijk – om te voorkomen dat iedereen met hetzelfde gaat helpen, wat onnodig en vruchteloos zou zijn – dat men contact opneemt met de priesterschapsleden van de ring of het district alvorens een hulpproject voor Roemenië op poten te zetten. Het Comité hulp aan Roemenië werkt nauw samen met het Rode Kruis, dat hulpacties aan Roemenië coördineert, om ervoor te zorgen dat er voorzien wordt in de werkelijke behoeften van de wezen.

Zorg er verder voor dat er bij het plannen van hulpacties gebruik wordt

gemaakt van het enthousiasme van de jeugd. Geef hen de kans om zo aan onvergetelijke herinneringen te komen van het evangelie in actie.

3. De geschenken gederen moeten van voldoende kwaliteit zijn om het lange transport naar Roemenië de moeite waard te maken. Ook in verband hiermee verzoeken wij u om alstublieft contact op te nemen met uw priesterschapsleiders, die op hun beurt advies zullen inwinnen bij het Comité hulp aan Roemenië.

Alles wat de leden bijdragen, zal uitsluitend worden gebruikt voor het verbeteren van de omstandigheden van de wezen. Niets van die bijdragen zal worden gebruikt voor algemene of administratieve onkosten.

De lezers van *De Ster* zullen op de hoogte worden gehouden van verdere ontwikkelingen op het gebied van het Project hulp aan Roemenië.

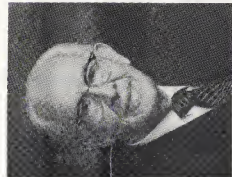
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1990

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Tatt Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Hansen

Marion D. Hanks

Robert D. Beckman

James M. Pearce

J. Richard Clarke

Rex D. Pritchard

Carlos E. Asay

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angele Aina

Joe J. Christensen

William R. Bradford

Gene R. Cook

Ted E. Bewerthon

Derek A. Culbert

F. Edwin Boschee

Jacob de Jager

John K. Carmack

Charles Dieder

Carlos J. Arnabo

George L. Cannon

H. Verlan Andressen

Albert Choukas, Jr.

Eduardo Ayala

Spencer R. Condit

Ben B. Banks

Leonard R. Curtis

Monte J. Brough

Clinton L. Collier

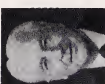
Wade P. Call

Robert K. Dellenbach

Heide R. Carrango

Lloyd F. George

Loren C. Dunn

Jeffrey R. Holland

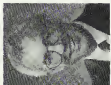
Vaughn J. Reddeman

F. Barton Howard

Jack H. Eganling

Merlin K. Jensen

John H. Erbeley

Yoshihiko Kouchi

W. Eugene Hansen

Almy Y. Komatsu

Francis M. Gibbons

John R. Lasker

F. Meinert Hemmond

Richard F. Lindsey

George R. Hill III

Merrin R. Lybert

Harold G. Holum

Douglas J. Martin

Malcolm S. Jepsen

Helvete Mathis

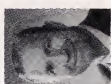
Kenneth Johnson

Gerald E. Mechin

L. Leane Keadrick

Lynn A. Mickelson

H. Burke Peterson

Hugh W. Pincock

Ronald E. Polman

Hartman Recker, Jr.

Hans B. Ringger

Alexander E. Morrison

L. Alvin Porter

Glen L. Rudolf

Gardner H. Russell

Robert E. Stockey

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

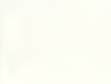
Robert E. Wells

J. Ballard Westburn

Heideco A. Timmer

Darre A. Winkley

Glenn L. Pace

Robert D. Hales

Robert E. Eyring

De Presiderende Bisschop

Robert E. Eyring
Eerste raadsgever

Robert D. Hales
Presiderende bisschop

Glenn L. Pace
Tweede raadsgever

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

David M. Kennedy ontheven als bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium

David M. Kennedy is op 31 maart jongstleden tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de aprilconferentie ontheven uit zijn functie van bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium.

Hij was vanaf 1974 in die functie werkzaam.

Zijn assistent, Blaine C. Tueller is ook uit zijn functie ontheven.

Broeder Kennedy, die nu 85 is, zegt dat hij zijn hoeveelheid werk verder hoopt terug te dringen door nog enkele werkzaamheden voor buitenkerkelijke instellingen af te stoten. Tegelijkertijd, echter, zal hij beginnen met internationale diplomatiek te doceren aan de Brigham Young University.

Hij vindt het bevredigend dat hij in de zestien jaar dat hij in zijn functie werkzaam was zo'n groei van de kerk in zoveel landen heeft kunnen waarmaken. Hij is dankbaar dat hij de kans heeft gekregen om behulpzaam te zijn bij het voor de kerk openstellen van die landen. Maar 'ik heb het niet alleen gedaan', erkent broeder Kennedy. 'Eigenlijk doet de Heer dat.'

Voordat hij voorgesteld werd voor de functie van bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium, was broeder Kennedy vele jaren werkzaam geweest in de bankwereld en voor de regering. De ervaring en vriendschapsbanden die hij in die posities opgedaan had, waren hem

later tot nut bij het over de hele wereld zoeken naar mogelijkheden om deuren voor de kerk geopend te krijgen. Hij vervulde een sleutelrol in het verkrijgen van wettelijke erkenning voor de kerk en toestemming voor het bedrijven van zendingswerk of uitbreiden van de activiteiten in landen van Portugal tot Korea.

Voordat hij in 1974 zijn kerkfunctie aanvaardde, was broeder Kennedy al van 1971 tot en met 1973 werkzaam geweest als bij-

zonder ambassadeur van de regering van de Verenigde Staten en van 1972 tot en met 1973 als ambassadeur van de Noord Atlantische Verdrags Organisatie (NAVO). Hij was daarvoor, van 1969 tot en met 1971, al minister van financiën geweest in het kabinet van VS-president Richard Nixon.

Van 1946 tot en met 1968 was David Kennedy werkzaam voor de Continental Illinois Bank and Trust Company of Chicago. In 1959 werd hij voorzitter

van het bestuur van die bank en was hij behulpzaam bij het aangaan van belangrijke internationale transacties.

Broeder Tueller is vanaf 1987 werkzaam geweest als assistent van broeder Kennedy. Blaine Tueller had, zelfs na officieel uit de diplomatieke dienst van de Verenigde Staten gepensioneerd te zijn, nog consulaire werk gedaan in zeven verschillende landen, variërend van Ierland tot de Filipijnen.

Broeder en zuster Kennedy met president en zuster Kimball.

'En een kleine jongen zal ze hoeden'

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Als we beseffen hoe kostbaar kinderen zijn, is het niet moeilijk het voorbeeld van de Meester te volgen in onze omgang met hen.'

In de tijd dat onze Heer en Heiland in Galilea predikte, kwamen de discipelen bij hem en vroegen: 'Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?

'En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide:

'Voorwaar, ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.

'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt mij.

'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molenstein om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Mattheüs 18:1-6).

Toen ik onlangs de krant las, kwamen dit schriftgedeelte en de onverbloemde ernst van de woorden van de Heiland weer in mijn gedachten. Ik las daar namelijk over een ruzie tussen de vader en de moeder over

de voogdij van een kind. Er werden over en weer beschuldigingen geuit, bedrivingen naar elkaars hoofd geslingerd en boze buien vertoond terwijl de ouders kriktras over de wereld reisden en in allerlei landen opdoken met het kind, dat aan de ander ontfutseld was.

Het tweede verhaal ging over een 12-jarige jongen die afgeranseld was en in brand gestoken omdat hij niet wilde zwichten voor het bevel van de bullebak van de buurt om drugs te gebruiken. Hij ligt in het ziekenhuis en zijn toestand is kritiek.

Een derde verslag ging over een vader die zijn kindje seksueel misbruikt had.

Dit zijn gevallen van kindermishandeling die aangegeven zijn. Van ontelbare gevallen hoor en zie je niets, maar die zijn even ernstig. Een arts heeft mij verteld over het grote aantal kinderen dat naar de EHBO-afdeling wordt gebracht van de ziekenhuizen in uw stad en de mijne. Dikwijls verzinzen de schuldige ouders een of ander verhaal dat het kind uit zijn kinderstoel gevallen is of gestruikeld is over zijn speelgoed en zijn hoofd heeft gestoten. Maar al te dikwijls komt men erachter dat een ouder geweld heeft gebruikt en dat het onschuldige kind slachtoffer was. Wat een schande dat er zulke walgelijke dingen gebeuren. God zal de daders streng ter verantwoording roepen.

President Ezra Taft Benson behoort tot hen die een toonbeeld zijn van ware liefde voor deze kleinen. Als u ziet hoe de peuters bij hem komen en een handje uitsteken om door zijn grote hand te worden omvat, of hem een kusje op zijn wang geven, ziet u de liefde die volwassenaars voor deze kinderen behoren te voelen. In het bijzijn van president Benson noemt niemand kinderen 'kids'. Steevast corrigeert hij zo'n opmerking. Een ambassadeur uit een ander land maakte eens een dergelijke vergissing. Hij werd liefdevol terechtgewezen.

Als we beseffen hoe kostbaar kinderen

zijn, is het niet moeilijk het voorbeeld van de Meester na te volgen in onze omgang met hen. Niet lang geleden was er een ontroerend tafereeltje te zien bij de Salt Lake-tempel. Kinderen, waar zorgzaam over gemaakt was door trouwe zusters in de kinderkamer van de tempel, gingen naar huis op de arm van hun vader of moeder. Een van de kinderen draaide zich om naar de zusters die zo lief voor hen waren geweest, zwaaide met haar handje en liet horen wat er in haar hartje leefde toen ze riep: 'Welterusten, engelen!'

Een dichter beschreef een kind dat nog zo kort geleden bij zijn Hemelse Vader was, als volgt: 'een lieflijke nieuwe bloesem voor de mensheid, fris uit Gods woonplaats neergedaald om op aarde te bloeien.'

Wie van ons heeft God niet geloofd en verbaasd gestaan over zijn macht als hij een kind in zijn armen hield? Dat handje, zo klein en toch al zo volmaakt, wordt meteen het onderwerp van gesprek. Niemand kan het laten zijn pink in het grijpgrage handje van een peuter te leggen. Er verschijnt een glimlach, een bepaalde glans in de ogen en men kan de tedere gevoelens waarden die de dichter naar zijn pen deed grijpen en schrijven:

*Geboort' is slechts vergeten en een slapen;
De ziel, verrijzend met ons, de levensster,
Werd elders in 't verleên geschapen,
Afkostig van heel ver.
Niet geheel als onbekenden,
Evenmin gans zonder iets –
Wij komen uit die heerlijkheid, zo schoon,
Van God en Vaders woon.
(William Wordsworth: 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood.')*

Toen de discipelen de kinderen ervan trachtten te weerhouden bij de Heer te komen, zei Hij tot hen:

'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.

'Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.

'En Hij omarmde ze en hun de handen oplegende, zegende Hij ze' (Marcus 10:14-16).

Wat een prachtig voorbeeld om na te volgen.

Mijn hart werd warm toen het Eerste Presidium de toewijzing van een aanzienlijk bedrag van uw vastenbijdragen goedgekeurde om samen met fondsen van Rotary International gebruikt te worden om poliovaccin aan te schaffen, zodat de kinderen van Kenia tegen deze kwaadaardige verminker en moordenaar van kinderen ingeënt konden worden.

Ik dank God voor het werk van onze artsen die tijdelijk hun eigen praktisch achterlaten en naar verre landen reizen om daar kinderen te verzorgen. Gespleten gehemelten en andere afwijkingen die kinderen lichamelijk aantasten en psychisch schade toebrengen, worden met vaardige hand hersteld. Wanhoop wijkt voor hoop. Dankbaarheid vervangt verdriet. Deze kinderen kunnen nu in de spiegel kijken en zich verbazen over het wonder dat in hun leven heeft plaatsgevonden.

In een vergadering die kort geleden gehouden werd, sprak ik over een tandarts uit mijn wijk die elk jaar de Filipijnen bezoekt om daar zijn talenten aan te wenden en zonder geldelijke beloning de gebitten van kinderen te corrigeren. Er wordt weer gelachen, men is vrolijk en de toekomst ziet er weer zonnig uit. Ik wist niet dat de dochter van deze tandarts zich onder mijn gehoor bevond. Na mijn toespraak kwam ze naar voren en zij met een brede glimlach van gerechtvaardigde trots: 'U sprak over mijn vader. Ik hou zoveel van hem en van wat hij voor de kinderen doet!'

Op de verre eilanden van de Stille Oceaan kunnen honderden bijna-blinden nu weer zien omdat een zending tegen zijn zwager, die arts was, zei: 'Laat je rijke patiënten achter en de luxe van je prachtige huis en kom hier naar deze kinderen van God die je kennis nodig hebben en wel onmiddellijk.' De oogarts ging erop in zonder om te zien. Hij zegt achteraf dat zijn bezoek het beste dienstbetoon is geweest dat hij ooit betoond heeft en de vrede die in zijn hart kwam de grootste zegening van zijn leven.

De tranen springen mij in de ogen als ik lees over een vader die een van zijn nieren heeft afgestaan in de hoop daarmee de kwaliteit van het leven van zijn zoon te verbeteren. 's Avonds ga ik op mijn knieën en voeg mijn gelovige gebed bij dat van een moeder uit onze buurt die naar Chicago vertrokken is om een gedeelte van haar lever door middel van een moeilijke en mogelijk wettig gevaarlijke operatie aan haar dochter te geven. Zij is al een keer door het dal van de schaduwen des doods gegaan om dit kind het leven te schenken, en nu legt ze haar hand weer in de hand van God om haar leven opnieuw voor haar te riskeren. Ze klaagt nooit, maar heeft een hart vol verlangen om goed te doen en haar gebed is vol geloof.

Toen ouderling Russell M. Nelson uit Roemenië terugkwam, maakte hij ons deelgenoot van de meelijwekkende toestand waarin de weeskinderen in dat land verkeren - waarschijnlijk alleen al in de stad Boekarest dertigduizend. Hij bezocht een van de weeshuizen en regelde dat er vaccins, verbandmateriaal en andere noodzakelijke voorraden zouden komen, waar de kerk voor zou zorgen. Er zullen bepaalde echtparen wor-

De ouderlingen Horacio A. Tenorio en Robert E. Wells van de quorums der Zeventig begroeten ouderling David B. Haigh van het Quorum der Twaalf.

den gezocht en geroepen om een bijzondere zending bij deze kinderen te vervullen. Een meer christelijk dienstbetoon dan een kind zonder moeder op de arm te nemen en een jongen zonder vader bij de hand, kan ik niet bedenken.

Maar we hoeven niet op zending te worden geroepen om kinderen tot zegen te zijn. Onze kansen zijn onbeperkt. En ze kunnen overal gevonden worden - soms heel dicht bij huis.

Afgelopen zomer ontving ik een brief van een zuster die na een lange periode van inactiviteit weer in de kerk teruggekomen was. Ze verlangt er heviger naar dat haar man, die nog geen lid van de kerk is, kan delen in de vreugde die zij nu ervaart.

Ze schreef over een uitstapje dat zij, haar man en hun drie zoons maakten van hun woonplaats naar Idaho, waar een van de oma's woonde. Toen ze door Salt Lake City reden, werd hun aandacht getrokken door de boodschap op een reclamebord die hen uitnodigde om Temple Square te bezoeken. Bob, zo heet de echtgenoot die geen lid is, opperde het idee dat een bezoek best leuk zou zijn. Het gezin stapte het bezoekerscentrum binnen en vader nam twee van hun zoons mee het wandelpad naar boven op die één van hen 'het pad naar de hemel' noemde. Moeder en de driejarige Tyler waren wat achtergebleven om de schoonheid van de schilderijen te bewonderen die de wanden sierden. Toen ze naar het prachtige beeld van Thorvaldsen liepen, de Christus, rukte de kleine Tyler zich van zijn moeder los, rende naar het beeld en riep: 'Dat is Jezus! Dat is Jezus!' Toen moeder probeerde haar zoon

te kalmeren, keek Tyler naar haar en naar zijn vader om en zei: 'Wees maar niet bang. Hij houdt van kinderen.'

Ze verlieten het centrum en toen ze weer op de snelweg naar oma reden, kroop Tyler naast zijn vader op de voorbank. Vader vroeg wat hij het leukste had gevonden aan hun belevenissen op Temple Square. Tyler glimlachte naar hem en zei: 'Jezus.'

'Hoe weet je dat Jezus van je houdt, Tyler?'

Met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht keek Tyler zijn vader in de ogen en antwoordde: 'Papa, heb je zijn gezicht niet gezien?' Meer hoefde er niet gezegd te worden.

Toen ik dit verhaal las, dacht ik aan de woorden uit het boek Jesaja: 'En een kleine jongen zal ze hoeden' (Jesaja 11:6).

Er is een jeugdverklard dat de gevels van een kinderhart heel goed vertolkt:

*Al de verhalen van Jezus hoor ik zo graag;
heerlijker zou het nog zijn met Hem
hier vandaag.
Hoe Hij de boze machten bestreed:
Zeg mij, vertel mij, al wat u weet.
Zeg mij alerst hoe de kind' ren
kwamen tot Hem,
'k hoor dan in mijn verbeelding zijn lieve stem,
woorden van liefde spreekt Hij zo teer:
Zo zie ik voor mij de lieve Heer.
(Zing maar mee, B-46.)*

Ik ken geen ontroerender schriftgedeelte dan het verhaal van de Heiland die de kinderen zegent, zoals dat in 3 Nephi staat. Met veel gevoel sprak de Meester tot de grote

menigte mannen, vrouwen en kinderen. Daarna gaf Hij gehoor aan hun grote geloof en hun verlangen dat Hij langer bij hen zou blijven door hen uit te nodigen hun lammen, blinden en zieken bij Hem te brengen zodat Hij hen zou kunnen genezen. Zij namen die uitnodiging met vreugde aan. Het verslag zegt dat 'Hij allen genas' (3 Nephi 17:9). Daarop riep Hij in machtig gebed zijn Vader aan: De menigte getuigde: 'Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden spreken' (vers 16).

Aan het slot van deze grootse gebeurtenis 'weende Hij, (...) en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader. (...)

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen (...) uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen (...); en de engelen dienden hen' (vers 21, 23-24).

Steeds maar weer overweeg ik deze zin: 'Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeiker niet binnengaan' (Marcus 10:15).

Iemand die deze vermaning van de Heiland in zijn leven toepaste, was een zending met de naam Thomas Michael Wilson, zoon van Willie en Julia Wilson, Route 2, Box 12, Lafayette (Alabama). Ouderling Wilson beëindigde zijn aardse zending op 13 januari 1990. Reeds in zijn tienerjaren - het gezin was toen nog geen lid van de kerk - kreeg hij kanker.

Er volgden pijnlijke bestralingen waarna hij weer een poosje goed was. Deze ziekte bracht het gezin niet alleen tot het besef dat het leven kostbaar is, maar ook dat het kort kan zijn. Zij wendden zich tot de godsdienst om hen door deze moeilijke periode heen te helpen. Na enige tijd kwamen ze in contact met de kerk en werden ze gedoopt. Nadat hij het evangelie aangenomen had, hunkerde de jonge broeder Wilson ernaar om op zending te gaan. Hij werd geroepen om in het Zendinggebied Salt Lake City Utah te werken. Wat een voorrecht om het gezin en de Heer als zending te mogen vertegenwoordigen!

Zijn collega's beschreven zijn geloof als dat van een kind: onvoorwaardelijk, onwrikbaar, vastberaden. Hij was iedereen tot voorbeeld. Na elf maanden kwam de ziekte terug. Wegens botkanker moesten zijn arm en schouder geamputeerd worden. Toch zette hij zijn zendingswerk door.

De moed die ouderling Wilson ten-toonspreidde in zijn vurige verlangen om op zending te blijven, troffen zijn vader, die geen lid was, zozeer dat hij de leringen van

de kerk ging onderzoeken en zich ook liet dopen.

Een anoniem telefoontje vestigde mijn aandacht op de toestand van ouderling Wilson. Ze zei dat ze haar naam liever niet noemde en nog nooit een algemeen autoriteit had gehad. Ze zei er echter bij: 'Iemand van het kaliber van ouderling Wilson kom je niet vaak tegen.'

Ik hoorde dat een onderzoekster die door ouderling Wilson onderwezen was, zich had laten dopen in de doopkapel op Temple Square, maar vervolgens bevestigd wilde worden door ouderling Wilson, de zending die zij zozeer respecteerde. Met enkele anderen ging ze naar het ziekenhuis waar ouderling Wilson lag. Daar legde hij zijn overgeleven hand op haar hoofd en bevestigde haar tot lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Maand na maand ging ouderling Wilson door met zijn dierbare maar pijnlijke werk als zending. Er werden zegens gegeven en gebeden opgezonden. De geest van zijn medezendingen nam een hoge vlucht. Hun hart was vol. Ze leefden dichter bij God.

De lichamelijke toestand van ouderling Wilson verslechterde. Het einde kwam naderbij. Hij moest terug naar huis. Hij smeek te om nog één maand te mogen blijven. Wat een maand werd dat! Zoals een kind zijn ouders volledig vertrouwt, zo stelde ouderling Wilson zijn vertrouwen op God. En degene waar Thomas Michael Wilson zijn hoop op stelde, opende de vensters des hemels en zegende hem overvloedig. Zijn ouders, Willie en Julia Wilson, en zijn broer Tony kwamen naar Salt Lake City om hun zoon en broer naar Alabama over te brengen. Maar er moest nog één zegen, waar lang voor gebeden en naar verlangd was, verleend worden. Het gezin nodigde me uit hen te vergezellen naar de Jordan River-tempel, waar de heilige verordeningen die gezinnen voor eeuwig aaneensmeden werden verricht.

Ik nam afscheid van de familie Wilson. Ik zie ouderling Wilson nog voor me, zoals hij me bedankte omdat ik hem en zijn geliefden vergezeld had.

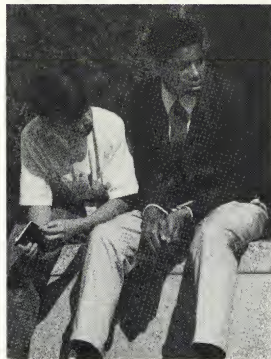
Hij zei toen: 'Het doet er niet toe wat er in dit leven met ons gebeurt, als we het evangelie van Jezus Christus maar hebben en ernaar leven.' Wat een moed. Wat een vertrouwen. Wat een liefde. De familie Wilson maakte de lange reis terug naar Lafayette, waar ouderling Thomas Michael Wilson van deze aarde naar de eeuwigheid overging.

President Kevin K. Meadows, ouderling Wilsons gemeentepresident, presideerde de uitvaartdienst. Wat hij me daarna in een brief schreef, wil ik graag met u delen: 'Op de dag van de begrafenis nam ik het gezin apart en bracht het medeleven over, dat u, president Monson, mij toegezonden had. Ik herinnerde hen aan hetgeen ouderling Wil-

son u die dag in de tempel gezegd had, namelijk dat het er niets toe deed of hij het evangelie predikte aan deze of aan de andere kant van de sluier, als hij het evangelie maar aan anderen kon onderwijzen. Ik gaf de prachtige gedachte door die u uit de geschriften van president Joseph F. Smith had gehaald - namelijk dat ouderling Wilson zijn zending op aarde vervuld had, en dat hij, evenals alle 'getrouwe ouderlingen van deze bedeling, wanneer zij het sterfelijke leven verlaten, hun werk voortzetten door het evangelie van bekering en verlossing door het offer van de Eniggeboren Zoon van God, te prediken onder hen die zich in de grote wereld van de geesten der doden in duisternis bevinden en door zonde gebonden zijn' (LV 138:57). De Geest getuigde dat dit zo was. Ouderling Thomas Michael Wilson werd begraven met zijn naamplaatje opgespeld.'

Ik weet zeker, dat telkens als de vader en moeder van ouderling Wilson dat landelijke kerkhof bezoeken en ter herinnering bloemen op het graf van hun zoon leggen, zij terugdenken aan de dag dat hij geboren werd, hoe trots zij zich voelden, en hoe diep en groot hun vreugde was. De baby die zij zich herinneren werd de geweldige man die hen later in de gelegenheid stelde de celestiale heerlijkheid te verkrijgen. Waarschijnlijk zullen zij op die tochten naar het kerkhof, als de emoties aan de oppervlakte liggen en tranen nauwelijks bedwongen kunnen worden, God opnieuw danken voor hun zoon de zending, die het geloof van een kind nooit kwijtraakte, en diep in hun hart zullen zij dan de woorden van de Meester overwegen: 'En een kleine jongen zal ze hoeden' (Jesaja 11:6).

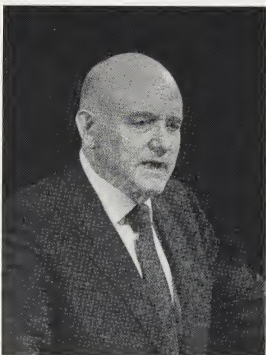
Zij zullen met vrede des harten gezegend worden. Evenals wij, als wij de Vredevorst gedenken en navolgen. Dat we dat zullen doen, is mijn oprecht gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Als getuigen van God staan

President Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wat onze Hemelse Vader uiteindelijk van ons vraagt, is meer dan een bijdrage; het is volledige toewijding, gehele overgave, alles wat we zijn en wat we kunnen worden.'

Als ik denk aan de zegeningen die God ons heeft gegeven en aan de prachtige waarheden van het evangelie van Jezus Christus, ben ik me ervan bewust dat er tijdens ons leven ook bepaalde bijdragen van ons worden gevraagd, in de vorm van tijd, geld en andere middelen. Het zijn allemaal waardevolle en onontbeerlijke zaken, maar volledige opoffering aan God is dat nog niet. Wat onze Hemelse Vader uiteindelijk van ons vraagt, is meer dan een bijdrage; het is volledige toewijding, gehele overgave, alles wat we zijn en wat we kunnen worden.

Begrijp me goed, ik spreek niet alleen over toewijding aan de kerk en alles wat zij doet, al moeten we ook daar steeds aandacht aan schenken. Nee, ik spreek in het bijzonder over de toewijding die blijkt uit ons eigen gedrag, uit onze onkreukbaarheid, uit onze trouw aan gezin, familie, gemeenschap, en ook aan de kerk. Natuurlijk zijn al deze loyaliteiten onderling nauw met elkaar verbonden, omdat het onderricht en het voorbeeld van de Heer Jezus Christus ons gedrag en ons karakter vorm geven op alle gebieden van ons leven – persoonlijk, in het gezin, op ons werk, in de maatschappij en in alles wat

we doen in en voor de kerk die zijn naam draagt.

Als we ons leven naar dat van de Meester vormen en zijn onderricht en voorbeeld als hoogste model voor ons eigen leven nemen, zal het niet moeilijk zijn op ieder terrein consequent en loyaal te zijn, want we zullen trouw blijven aan één heilige norm voor gedrag en geloof. Thuis, op het werk, op school of lang nadat we de school achter de rug hebben. Of we helemaal alleen bezig zijn of in samenwerking met een massa anderen, onze koers zal duidelijk zijn en onze normen zonneklar. We zullen vastberaden zijn, zoals de profeet Alma dat zei: 'om te allen tijde als getuigen van God te staan, waar wij ons ook mogen bevinden, zelfs tot in de dood' (naar Mosiah 18:9).

Het spreekt vanzelf dat die loyaliteit ondersteuning omvat van het instituut kerk, maar een van de doelstellingen van die kerk is de manier van leven op alle terreinen te veranderen en te verbeteren, waar we ook zijn en in welke omstandigheden we ons ook bevinden, 'zelfs tot in de dood'.

Laat me in het kort een van die schitterende voorbeelden uit de Schriften aanhalen: de drie betrekkelijk jonge mensen die aan hun principes en aan hun integriteit vasthielden, al leek het er alleszins op dat het hun leven zou kosten.

Ongeveer 586 jaar vóór Christus trok Nebukadnessar, koning van Babylon, op tegen de stad Jeruzalem en nam die in. Hij was zo onder de indruk van de capaciteiten en de geleerdheid van de kinderen van Israël dat hij een aantal van hen aan zijn hof verbonde.

De moeilijkheden voor de Israëlieten begonnen op de dag dat Nebukadnessar een gouden afgodsbeeld liet maken en iedereen in de provincie Babylon het bevel gaf het te aanbidden, een bevel dat drie jonge Israëlieten – Sadrak, Mesak en Abednego – rustig negerden. De koning was vol 'toorn en grimmigheid' en eiste dat de drie voor hem gebracht werden (Daniël 3:13). Hij deelde hun mee dat als ze niet op het afgesproken teken ter aarde zouden vallen, zij 'ogenblik-

kelijk in de brandende vuuroven geworpen' zouden worden. En nogal zelfgenoegzaam vroeg hij: 'En wie is de god, die u uit mijn hand zou kunnen bevrijden?' (Vers 15.)

De drie jongemannen antwoordden beleefd doch zonder aarzeling: 'Indien', zeiden ze [u ons met de dood bedreigt en] 'onze God, die wij vereren, in staat is ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuroven, en uit uw macht, o koning, bevrijden; maar zelfs indien niet – [als Hij om welke reden dan ook ons niet uit het vuur redt,] het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet vereren, en het gouden beeld dat gij hebt opgericht, niet aanbidden' (verzen 17-18).

Natuurlijk werd Nebukadnessar giftiger dan ooit en hij beval de oven zevenmaal heter te stoken dan gewoonlijk en de drie dappere jongelingen geheel gekleed midden in het vuur te werpen. En de koning hield zodanig vast aan zijn bevel en de vlammen waren zo heet dat de soldaten die Sadrak, Mesak en Abednego droegen, door de hitte van de oven gedood werden toen zij hun gewangen erin wierpen.

Toen vond er een van de grote wonderen plaats waar de getrouwen volgens Gods wil recht op hebben. De drie jongemannen stonden en wandelden vrijelijk rond midden in het vuur en verbrandden niet. Toen ze door de verbaasde koning zelf uit de oven geroepen werden, was zelfs geen draad van hun kleding verbrand, hun huid vertoonde geen brandwonden, geen haar van hun hoofd was geschroeid. Er was zelfs geen brandlucht te bekennen aan die moedige, toegewijde jongemannen.

'Geloofd zij de God van Sadrak, Mesak en Abednego,' zei de koning. 'Hij heeft (...) zijn dienaren bevrijd, die zich op Hem hebben verlaten, (...) en hun lichamen [hebben] prijsgegeven, omdat zij geen enkele god willen vereren of aanbidden dan alleen hun God. (...)

'Toen bewees de koning Sadrak, Mesak en Abednego bijzondere gunst, in het gewest Babel' (Daniël 3:28, 30).

Het vermogen om aan principes vast te houden en integer en volgens zijn geloof te leven – daar komt het op aan, dat is het verschil tussen een bijdrage en een volledig offer. Toewijding aan de juiste beginselen – in ons persoonlijke leven, thuis en op alle plaatsen waar we anderen ontmoeten en beïnvloeden – die toewijding vraagt God uiteindelijk van ons.

Ik herinner me dat eertijds onze geliefde collega, president Stephen L. Richards, een toespraak aan de universiteit hield met de titel 'Beproofd en niet ondermaats bevonden'. Hij sprak over mensen in deze tijd, ook over jonge mensen, die weerstand moeten kunnen bieden aan de verschillende beproevingen van hun geloof en trouw zoals die ons allen van tijd tot tijd overkomen. Geen

van zijn voorbeelden was zo dramatisch als in de vurige oven geworpen worden, maar het ging over dezelfde integriteit en over de noodzaak trouw te blijven aan hoge beginselen.

Hij zei: 'Hoe denken we over eer en integriteit? Hoe reageren we op leugentjes om bestwil om sociale contacten soepeler te laten verlopen? Hoe tolerant zijn we ten aanzien van het achterhouden of verkeerd overbrengen van feiten om zakelijk voordeel te behalen? Aanvaardt men zonder gewetensbezwaren de oude kernspreuk dat in de liefde, de oorlog, de politiek en de sport op de universiteiten alles toegestaan is? (..)

'Hoe heilig is de goede naam van anderen voor ons? Geven we gepeperde praatjes door, (..) en geruchten en verhalen die niet aan de waarheid zijn getoetst?' (Stephen L. Richards, *Where Is Wisdom?* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1955, blz. 80-81.)

In dezelfde geest schreef president Spencer W. Kimball:

'Misschien kan ik alle pornografische rommel niet vernietigen, maar mijn gezin en ik houden die niet te kopen of te bekijken.

'Misschien kan ik alle zaken die een slechte naam hebben niet sluiten, maar uit gebieden die verdacht zijn of slecht bekend staan kan ik wegblijven.

'Misschien kan ik het aantal scheidingen in het land procentueel niet veel verminderen

of alle gebroken gezinnen en gefrustreerde kinderen redden, maar ik kan mijn eigen gezin harmonieus houden, mijn huwelijk gelukkig, van mijn gezin een hemel op aarde maken en mijn kinderen goed opvoeden.

'Misschien kan ik de steeds luidere roep om niet langer gebonden te zijn aan wetten die op zedelijke normen berusten niet tot zwijgen brengen, of alle meningen over seksuele vrijheid en toenemende losbandigheid veranderen, maar in mijn eigen gezin kan ik het bevorderen van hoge idealen en normen garanderen, en ik kan eraan werken om mijn gezin een gelukkig, van elkaar afhankelijk geestelijk leven te bezorgen.

'Misschien kan ik alle knoerij en oneerlijkheid op hoog niveau niet tegenhouden, maar ikzelf kan eerlijk en rechtschapen zijn, integer en eerzaam' (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 247).

Met deze dagelijks voorkomende maar doorslaggevende zaken worden we getoetst of we gewillig zijn integer en met eere aan de waarheid vast te houden.

Ja, ook in de algemeen erkende beschaafde omgang moeten we bereid zijn 'te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood' (Moshia 18:9).

Sta mij toe af te sluiten door de nadruk te leggen op één plaats in de maatschappij waar die kracht en toewijding tot uiting moeten komen als we als natie, als volk en zelfs als succesvolle kerk willen overleven. Er moeten bij ons thuis liefde en integriteit en sterke principes zijn. We moeten het huwelijk, kinderen en de zedenwet volkomen toegewijd zijn. Waar succes doorslaggevend is voor de volgende generatie, daar moeten we slagen.

De gezinnen, waar iedereen de ander aanvoelt, probeert de ander te helpen en thuis de principes na te leven die we buitenshuis wél tonen, zijn het sterkst en het mooist. Het evangelie moet in onze gezinnen beter nageleefd worden. Ons gezin is grootste toewijding waard. Een kind heeft het recht te weten dat het thuis veilig is, dat het daar beschermd wordt tegen de gevaren en slechtheid van de buitenwereld. Eenheid en integriteit in het gezin zijn daarvoor noodzakelijk. Een kind heeft behoefte aan ouders die gelukkig zijn met elkaar, die gelukkig en eensgezind aan het ideale gezin bouwen, die van hun kinderen houden met een diepe en onzelfzuchtige liefde en die hard werken aan het welslagen van het gezin.

President N. Eldon Tanner heeft gezegd: 'Stel u de ommekeer voor die plaats zou vinden als volledige integriteit in de gezinnen op de eerste plaats stond. Men zou zich onderling sterk verbonden voelen. Mannen zouden trouw zijn aan hun vrouw, en vrouwen aan hun man. Als vervanging van het huwelijk zou niemand aan overspelige relaties beginnen. Er zou thuis liefde zijn, kinderen en ouders zouden respect voor elkaar hebben. (..) Hoe moeten onze kinderen anders de begrippen eerlijkheid en integriteit leren kennen en waarden?' (*Ensign*, mei 1977, blz. 16.)

Een geslaagd leven, het goede leven, het ware christelijke leven vereist wel iets meer dan een bijdrage, hoe waardevol elke bijdrage ook is. Uiteindelijk eist het toewijding – bezield, intense, actieve toewijding aan de beginselen van Gods geboden, en wij weten dat die waar zijn. Zo moeten we ook loyaal zijn aan de kerk, maar dan spreken we meteen in termen van loyaliteit in persoonlijk gedrag en houding, integriteit in de gemeenschap en het openbare leven, en – met het oog op de toekomst – toewijding en karaktervastheid in huwelijk, gezin en familie.

Als we trouw blijven aan onze beginselen en alles doen om deugdzaam en integer te leven, kan geen koning, geen strijd of vurige oven ons in gevaar brengen. Mogen wij voor het welslagen van Gods koninkrijk op aarde als getuigen van Hem staan 'te allen tijde, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood' (Moshia 18:9).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf begroet conferentiegangers. In het midden zuster Oaks.

'Een kleine stap voor een mens; een reuzensprong voor de mensheid'

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium der Zeventig

'Een gelovige jongen zette "een kleine stap" en bad. Een liefhebbende Vader in de hemel luisterde toe en beantwoordde het gebed. Het gebed wordt met recht "een reuzensprong voor de mensheid" genoemd.'

Ik bid dat de Heilige Geest bij ons mag zijn terwijl ik over een bijzonder heilig onderwerp spreek – een onderwerp waarvan ik hoop dat het een bijzondere betekenis heeft voor degenen die de kerk onderzoeken. Op 20 juli 1969 landden astronauten op de maan, een planeet die bijna 380.000 kilometer van de aarde verwijderd is. Miljoenen mensen over de hele wereld waren via de televisie getuige van deze historische gebeurtenis en keken verbaasd toe toen het maanlandingsvaartuig op de oppervlakte van de maan tot stilstand kwam. Iedereen was opgewonden toen Neil Armstrong uit het ruimtevaartuig kwam en zei: 'Een kleine stap voor een man; een reuzensprong voor de mensheid.'

De media hebben deze grote prestatie veel aandacht gegeven. Er kwamen grote koppen in de krant en dagenlang waren er vele hoofdartikelen aan gewijd. Tenslotte verlegde de maanlanding, die een enorme investering aan menselijk kunnen vertegen-

woordigde, de grenzen voor de ruimtevaart, terwijl de kennis van het heelal werd uitgebreid. Er waren verslaggevers die beweerden dat de maanlanding de grootste gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid was sedert de opstanding van Christus.

Ik ben met ontzag vervuld voor de recente ontwikkelingen in de ruimtetechnologie. Ik begrijp niets van de wonderen die geleerde mensen door onderzoek naar het heelal tot stand hebben gebracht. Maar ik ben het oneens met degenen die geloven dat het op de maan zetten van een mens de grootste gebeurtenis van de afgelopen tweeduizend jaar is. En wel omdat ik kennis genomen heb van een gebeurtenis waarbij de Schepper van het heelal zelf op aarde kwam en zuivere godskennis openbaarde in antwoord op het nederig gebed van een onbekende jongen.

Grootheid wordt door de mensen op diverse manieren gemeten. Meestal wordt het in verband gebracht met afmetingen, prijs, hoeveelheid en maatschappelijke positie. God heeft echter een betere manier, 'want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten' (Jesaja 55:9). In Gods ogen wordt grootheid gelijkgesteld met licht, waarheid, rechtchapheid en dienstbetoon (zie Leer en Verbonden 93:39; Matteüs 23:11).

We hebben geleerd dat het eeuwig leven 'de grootste van alle gaven Gods is' (Leer en Verbonden 14:7), en dat het eeuwige leven de kennis is van 'de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die [Hij] gezonden heeft' (Johannes 17:3). Daaruit is te concluderen dat iemand die de enige waarachtige God aan de mensheid bekendmaakt en onthult waaruit de gave van het eeuwige leven bestaat en die bereikbaar maakt voor ons allen, deel heeft aan grootheid en grote gebeurtenissen.

De onbekende jongeman waar ik het over heb, die de ware en levende God aan een onwetende wereld bekendmaakte, werd niet gesteund door een grote organisatie of getraind door beroepskrachten. Hij was toen nog geen profet of de zoon van een profet. Maar zoals velen die in vroeger tijd geroepen werden om heilig werk te doen, was hij een gewone boerenjongen (zie Amos 7:14-16).

Hij kwam voort uit een godvrezend gezin – een gezin dat deugdzaam wilde leven en een eenvoudig maar diep geloof in de Heer had. Dat gezin vormde zijn schoolopleiding, zijn leerkrachten waren liefhebbende ouders en zijn leerboek was de Bijbel. Maar op de prille leeftijd van veertien jaar bezat hij zo'n sterk geloof dat hij daardoor in de aanwezigheid van de Godheid terecht kwam (zie Marcus 9:23).

Toen hij dat bos in het noorden van de staat New York inging, waren er geen camera's op hem gericht. Er was geen toehorende menigte of personeel op de achtergrond dat hem aanmoedigde. Ook waren er geen verslaggevers ter plaatse om te noteren wat hij deed. Hij alleen knielde neer onder de blik van zijn Hemelse Vader en uitte de oprechte verlangens van zijn hart in het volste vertrouwen dat er naar zijn stem geluisterd zou worden. Hij was zich niet bewust van het gedempte applaus van een onzichtbare menigte die zo geduldig gewacht had op de dageraad van een nieuwe dag en op de herstelling van het evangelie van Jezus Christus.

Hij stak er bij de totstandkoming van het wonder geen geld, machines, mankracht of het uiterlijk vertoon van de wetenschap in; zijn investering bestond uit een levend geloof en een onbedwingbare wilskracht.

Het gebed van Joseph Smith en het eerste visioen in 1820 waren geen onbelangrijke zaken, al begonnen ze ook als 'een kleine stap voor een [jong]elman'. In de loop der jaren hebben ze bewezen 'een reuzensprong voor de mensheid' te zijn; want door die opperste daad van geloof werd een lange nacht van geestelijke duisternis beëindigd, een stroom van onvervalste waarheden in gang gezet en de bedeling van de volheid der tijden ingeluid.

We weten dat de maanlanding vele neveneffecten had. De gunstige zien we overal om ons heen in allerlei materialen. Maar de gevolgen van Joseph Smith's eerste luid uitgesproken gebed en zijn onderzoek naar het onbekende waren oneindig veel groter en ze dienen ernstig overwogen te worden door allen die belang stellen in 'dingen zoals die werkelijk zijn, en (...) dingen, zoals die werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13; cursivering toegevoegd).

Joseph kwam niet uit het bos met maanstenen in zijn zak of maanstof op zijn schoenen. Hij kwam er uit met een heel andere gelaats-

Ouderling Vaughn J. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig en algemeen jongemannenpresident, rechts, praat met conferentiegangers.

uitdrukking en met een goudmijn aan waarheid in zijn geest en hart:

1. Joseph had geleerd dat er in woordenschat of botsende meningen ten aanzien van godsdienst geen winnaar is (zie Joseph Smith - Geschiedenis 12). Dergelijke twisten spelen Satan in de kaart want hij is de 'vader van twisten' (3 Nephi 11:29).

Bovendien bewees Joseph dat geschilpunten die met de Geest te maken hebben niet uitsluitend door 'een beroep op de Bijbel' opgelost kunnen worden, want godsdienstleerkrachten vatten dezelfde passage uit de Schriften heel verschillend op (Joseph Smith - Geschiedenis 12).

2. Joseph werd zich bewust van 'de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld' dat zijn tong gebonden werd en dikke duisternis hem omgaf toen hij begon te bidden (zie Joseph Smith - Geschiedenis 16). Die macht werd uitgeoefend door de boze, die Joseph Smith als een bedreiging beschouwde voor zijn rijk van zonde en dwaling.

Weinig mensen hebben de tegenstander meer geërgerd en gehinderd dan Joseph; weinigen hebben de gezamenlijke krachten van de duisternis meer gevoeld dan hij, en weinigen hebben Satan op edeler wijze overwonnen (zie Joseph Smith - Geschiedenis 20).

3. Joseph leerde wat Mozes jaren daarvoor geleerd had over Satans duisternis en onbelangrijkheid, vergeleken met het licht en de vrijheid die God biedt (zie Mozes 1:10-15). Joseph zei: 'Ik zag recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij

viel. Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield' (zie Joseph Smith - Geschiedenis 16-17).

'Licht en waarheid verzaken de boze' (Leer en Verbonden 93:37). De machten van de duisternis vluchten voor de macht van het licht, zoals de nacht vlucht voor de dageraad.

4. Joseph leerde dat hij naar Gods beeld geschapen was, zoals de Schriften bevestigen. In zijn eigen woorden:

'Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de ander wijzend: *Deze is mijn geliefde Zoon - hoor hem!*' (Joseph Smith - Geschiedenis 17.)

In slechts enkele ogenblikken werd de onzalige mythe van een onpersoonlijke, onverschillige en ondoorgrondelijke God weggevaagd. De ware aard van een Hemelse Vader - de vader van onze geest - werd geopenbaard te zamen met zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, die voor de zonden van de mensen het zoenoffer gebracht had (zie Hebreëen 12:9).

Een apostel heeft gezegd: 'Een minuut onderricht door personen bekleed met de heerlijkheid van God en komend uit de eeuwige werelden is meer waard dan alle boeken die ooit door ongeïnspireerde mensen geschreven zijn' (Orson Pratt, *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 354).

5. Joseph leerde dat alle toenmalige kerken ongelijk hadden en dat hij zich bij geen enkele kerk moest aansluiten. Hij verhaalt: 'Ik had mij tot de Here gewend om te vragen

welke van al de sekten de waarheid bezat om te weten te komen bij welke ik mij moest aansluiten. Zodra ik daarom mijzelf weer meester was en weer kon spreken, vroeg ik de Personen die zich boven mij in het licht bevonden, welke van alle sekten gelijk had - bij welke ik mij moest aansluiten.

Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk' (Joseph Smith - Geschiedenis 18-19).

Deze uitspraak kan Joseph aanvankelijk wel in de war gebracht hebben, want enkele leden van zijn gezin hadden zich met een bepaald geloof ingelaten, en hijzelf voelde veel voor een ander. Maar God had gesproken en wie was hij om het daarmee oneens te zijn?

6. Joseph leerde waarom hij zich niet bij een bestaande kerk moest aansluiten:

'De Persoon die tot mij sprak, zei dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in zijn ogen waren; dat die belijders allen verdorven waren: "Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van"' (Joseph Smith - Geschiedenis 19).

Hoe kon hij zich nog bij een sekte aansluiten die niet aanvaardbaar was voor de Almachtige, nadat hij dit alles gezien en gehoord had? Misschien waren sommige gelovigen 'nederige volgers van Christus'. Doch ook zij [werden] zo geleid, dat zij in vele gevallen [dwaalden], omdat zij volgens de voorschriften van mensen [werden] onderwezen' (2 Nephi 28:14).

Misschien dat enkelen wat goedbedoelde pogingen deden, maar dat was onvoldoende 'om iedereen de juiste weg te leren' (2 Nephi 25:28-29).

7. Joseph leerde dat 'het getuigenis van Jakobus waar was: indien iemand wijsheid ontbreekt, mag hij die van God vragen, en hij zal ze zonder verwijf ontvangen' (Joseph Smith - Geschiedenis 26).

Hij leerde ook dat in het begin van de negentiende eeuw een ziel even kostbaar was voor God als in de tijd van Mozes of in het midden des tijds, want waarom zou God anders verschenen zijn? (Zie Alma 39:17.)

8. Spoedig daarna leerde Joseph 'dat God een werk voor [hem] had' en dat zijn naam onder alle naties, geslachten en talen bekend zou worden (Joseph Smith - Geschiedenis 33).

Deze profetie werd vervuld nadat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd was en de volheid van het evangelie over de hele wereld gepredikt.

Ja, het begon zonder tamtam, zo eenvoudig, en toch zo geweldig. Een gelovige jongen zette 'een kleine stap' en bad. Een lief-

hebbende Vader in de hemel luisterde toe en beantwoordde het gebed. Het gevolg wordt met recht 'een reuzensprong voor de mensheid' genoemd.

Alle torens die ooit gebouwd zijn en alle ruimteschepen die ooit gelanceerd zijn, vallen in het niet in vergelijking met het eerste visioen van Joseph Smith. Al vliegen de mensen hoger en hoger in de lucht, ze zullen God niet vinden en zijn gelaat niet aanschouwen tenzij ze zich vernederen, bidden, en acht slaan op de waarheden die door de profeet van de herstelling geopenbaard zijn.

Sommigen hebben, enigszins in domheid, beweerd: 'Als u Joseph Smith en zijn gebed in het bos en het eerste visioen weglaat, kunnen we uw boodschap aanvaarden.' Zulke mensen willen dat we de schat van bovengenoemde zaligmakende waarheden weer begraven, benevens vele andere, en 'de belangrijkste gebeurtenis van de hele wereld-geschiedenis vanaf de tijd van Christus' werkzaamheden tot de tijd waarop ze plaatsvond' afwijzen. (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, tweede druk, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, blz. 258.)

Joseph Smith 'was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God' (LV 135:3-4). Hij 'heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde geleefd heeft' (vers 3).

Zijn gebed was:

Een kleine stap voor een jonge man, maar een reuzensprong voor de mensheid.

Het bewijst dat

er niets is waar de mens niet toe in staat is, als hij geloof heeft, op de Heer vertrouwt en telkens een kleine stap tegelijk neemt.

(Naar: 'One Small Step' - Art Harris.)

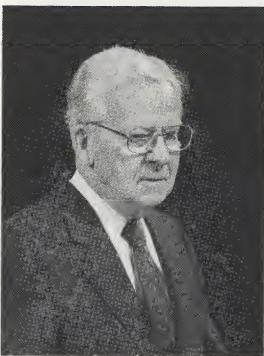
Zeker, 'ere de man, tot wie sprak weer Jehova' (HL 6) en die een werktuig in Gods hand was bij het vertalen van het Boek van Mormon, het herstel van het priesterschap, het organiseren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en het openbaren van het volledige evangelie.

Ik weet dat Joseph Smith een profeet was, want de vruchten van zijn arbeid zijn zoet en blijvend, en de Heilige Geest getuigt dit tot mij. Het is een eer mijn stem te mogen mengen in het miljoenenkoor van degenen die van zijn grootheid en goddelijke roeping getuigen. Ik weet ook dat 'de Here God werkt door middelen om zijn grote en eeuwige doeleinden te bereiken; en door zeer kleine middelen beschaamt de Here de wijzen, en brengt Hij de zaligheid van vele zielen te weeg' (Alma 37:7). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Noch roemt in uw geloof of machtige werken'

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laat anderen onze prestaties opmerken (. . .) Grootspraak vermindert onze geloofwaardigheid, en schept maar al te dikwijls afstand tussen ons en onze vrienden, medewerkers, gezinsleden en zelfs degenen die ons van een afstand gadeslaan.'

Toen ik jong was, hoorde ik graag de verhalen over koning Arthur. In een van die verhalen geeft koningin Guenièvre de volgende raad aan Lancelot, de dapperste ridder van de tafelronde: 'Ik wil niet dat je jezelf aan de wereld bekendmaakt voordat je je waarde hebt bewezen. Roem niet in jezelf, maar wacht tot de wereld dat doet.'

Ook in deze tijd maakt het veel meer indruk als de wereld zelf onze goede werken opmerkt dan als wij onze eigen prestaties breed uitmeten of wijzen op indrukwekkende verrichtingen.

We moeten bedenken dat als we de indruk wekken te roemen in grotere aantallen en groei, de gevolgen schadelijk zijn. Het is veel beter om anderen vast te laten stellen wat we bereikt hebben, dan verkeerd begrepen te worden als we voortdurend onze percentages, vooruitgang of successen opsommen.

Roemen in zichzelf is zichzelf verheerlijken, op een ijdele en opschepperige manier praten, of veel op eigen daden wijzen. Roemen in zichzelf is met hoogmoed spreken,

pochen, snoeven, trots zijn om te hebben.

Meestal snakken opschepperige mensen naar aandacht. Het is mogelijk dat deze mensen niet beseffen wat de gevolgen zijn van hun optreden.

Ammon geeft ons uitstekende richtlijnen om succes in het juiste perspectief te zien.

Toen Ammon deze woorden had gezegd, bestrafte zijn broeder Aáron hem, en zeide: Ammon, ik vrees, dat u uw vreugde u tot roemen drijft.

'Doch Ammon zeide tot hem: Ik roem niet in mijn eigen kracht, noch in mijn eigen wijsheid; maar zie, ik ben vervuld van vreugde, ja, mijn hart is overvol van blijdschap, en ik wil mij in mijn God verheugen.

'Ja, ik weet, dat ik niets ben; wat mijn kracht aangaat ben ik zwak; daarom wil ik niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in zijn kracht kan ik alles doen; ziet, vele grote wonderen hebben wij in dit land gewrocht, waarvoor wij Zijn naam eeuwig zullen prijzen' (Alma 26:10-12).

Onze woorden en daden zullen veel beter overkomen als we de negatieve schijn van opscheppen vermijden. Het is verstandiger om anderen onze prestaties te laten opmerken dan de indruk te wekken ermee te pronken. Grootspraak vermindert onze geloofwaardigheid, en schept maar al te dikwijls afstand tussen ons en onze vrienden, medewerkers, gezinsleden en zelfs degenen die ons van een afstand gadeslaan.

We zijn nederig dankbaar voor het toegenoemen aantal bekeerlingen, voor de vele zendingen in het veld en voor alles wat wijst op meer toewijding aan en in de kerk.

We weten nog goed welk antwoord een van onze profeten, Spencer W. Kimball, gaf toen hij gezegd werd op het grote aantal zendingen in het veld. Hij zei: 'Ik ben dankbaar, maar niet onder de indruk.' Hij uitte dankbaarheid, maar drong er bij de leden van de kerk op aan niet in zichzelf te roemen maar naar een hoger niveau te klimmen

en nieuwe horizons te zoeken. Onze Heiland, Jezus Christus, tot wiens kerk wij behoren, zou teurgesteld zijn als we de indruk wekken dat alle inspanningen en werk om zijn koninkrijk op te bouwen, alleen berusten op de kracht en wijsheid van mensen.

Onlangs vertelde een spreker op een vrouwenconferentie dat hij behoorlijk succesvol geweest was in bouwprojecten en hoe alles wat hij had aangeraakt in goud was veranderd. Hij had ook getracht een rechtschapen leven op te bouwen en was zeer actief geweest in het evangelie. Toen werd hij geroepen als zendingspresident. Blijkbaar was hij een heel goede zendingspresident geweest. In de loop van zijn leven had hij succes op succes gestapeld – hij was iemand met aanzien in zijn gemeenschap en had een bloeiend bedrijf opgebouwd. Zijn roeping als zendingspresident was voor hem de bevestiging geweest dat hij het 'gemaakt had' – dat hij op alle fronten een succes was.

Toen hij van zijn zending terugkwam, was een samenloop van gewijzigde rentepercentages en andere zakelijke factoren er de oorzaak van dat zijn voorheen zo bloeiende bedrijf in grote moeilijkheden raakte. Hij verloor bijna alles. In zijn verhaal zei hij: 'Ik besefte dat ik nogal verwaand was geweest – hoewel ik een getuigenis van Jezus Christus had, had ik in mijn ogen al deze geweldige dingen door mijn eigen inzet, intelligentie en zovoorts verkregen. Maar toen de slechte tijd aanbrak, begon ik me te realiseren hoe stuitend het voor anderen en onze Hemelse Vader geweest moet zijn dat ik ervan uitging dat ik alles aan mijzelf te danken had. Het was alsof mijn leven één en al verwaandheid en eigendunk geweest was.'

De goede raad die Helaman aan zijn zoons Nephi en Lehi gaf, kan ons helpen ten dage eveneens sterken:

'Daarom, mijn zoons, wendte ik wel, dat gij het goede zoudt doen (...)

'En nu, mijn zoons, ziet, ik heb u nog een wens te doen, en deze wens is, dat gij deze dingen niet doet om u er op te beroemen, maar dat gij ze doet om u een schat in de hemel te vergaren, ja, die eeuwig is' (Helaman 5:7-8).

Helaman wilde dat zijn zoons het goede zouden doen om de juiste reden – niet om in zichzelf te kunnen roemen, maar om een schat in de hemel te vergaren.

'Laat uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet', wordt dikwijls gezegd (Matteüs 6:3). Dat geldt in het bijzonder als we medemenselijk die verward, gefrustraerd of vermoed zijn, kunnen troosten, raad geven of een hart onder de riem steken. Een geslaagde daad van dienstbetoon hoeft meestal niet besproken te worden, en we scheppen er zeker niet over op. Nederige, stille en liefdevolle hulp geeft zoveel volde-

ning; het is niet nodig om op het hoe of waar te wijzen.

'Want, ofschoon een mens vele openbaringen moge hebben en de kracht om vele machtige werken te doen, nochtans, indien hij in zijn eigen sterkte roemt, en de raadgevingen van God als niets acht en de inspraken van zijn eigen wil en vleselijke verlangens navolgt, moet hij vallen, en zal hij de wraak van een rechtvaardig God op zich laden' (LV 3:4).

Het is zo gemakkelijk om jezelf wils te maken dat je hier succes hebt door eigen talenten en eigen inzet. Maar al het goede komt van de Heer.

Goede heiligen der laatste dagen moeten altijd de gevoelens van anderen ontzien. Met recht mogen we ons gelukkig prijzen met het aantal kinderen waar we mee gezegend zijn, de zendingen uit ons gezin, de tempelhuwelijken van ons nageslacht en de prestaties van gezinsleden; maar anderen zijn niet zo fortuinlijk en kunnen daardoor denken dat ze tekort zijn geschoten. Misschien hebben ze lang en vurig gebeden om dezelfde zegeningen waar wij in roemen. Misschien denken ze wel dat ze uit de gunst zijn bij God.

Daarom moeten we oprechte blijdschap voeren en dikwijls dank brengen aan onze Hemelse Vader – maar niet al te hardop.

Mogen we ons ervan bewust blijven wie de bron is van onze zegeningen en kracht, en geen onverdient erkenning zoeken.

Als we praten over het verschil tussen vroeger en nu, en wat we geestelijk of financieel bereikt hebben, roepen we eerder afkeer dan respect op. Opscheppen, bewust of onbewust, is niet goed. Maar al te dikwijls wekt het de indruk dat we meer belangstelling hebben voor onszelf dan voor anderen.

Als deelnemer aan teamsporten heb ik in de loop der jaren ervaren dat de sterspeler die opscheept over zijn prestaties, om moeilijkheden vraagt. Zij die indruk blijven maken met hun prestaties, zijn degenen die wijzen op het werk van teamgenoten, trainers en managers, en die God zelf danken voor extra talenten en bekwaamheden.

In de sport lijkt men erop gebrand te zijn om opscheppers in de pan te hakken. David moet wel zeer veel voldoening gevoeld hebben toen hij Goliath, de snoevende en uitdagerende reus, versloeg.

Het behaagt God als we nederig zijn kracht en invloed erkennen bij alles wat we bereiken, en niet met duidelijke of bedekte termen de indruk wekken dat wij zelf voor die opmerkelijke wapenfeiten verantwoordelijk zijn.

Uit Jakobus 3:5 leren we dat 'de tong een klein lid is en toch een hoge toon voert'. Een verstandige heilige der laatste dagen zorgt ervoor dat zijn mening, houding of woorden niet opgevat kunnen worden als roemen in

eigen kracht. Zij die alsmaar opscheppen zijn niet wat de echte redenen voor persoonlijk succes zijn.

De geschiedenis leert ons dat zij die in eigen kracht roemen geen blijvend succes kunnen hebben. We moeten er voortdurend aan denken dat we niet moeten roemen in geloof of machtige werken, maar juist moeten roemen in God en in zijn zegeningen en goedheid voor ons. God zal ons doen inzien dat, wil zijn goedheid tot en van ons blijven komen, nederigheid onze basis moet zijn. De opschepper zal zeker vernederd worden, want geen mens kan zich op eigen kracht handhaven. Niemand verwacht dat de opschepper tot grote hoogte zal stijgen, want uit zijn houding maakt men op dat hij daar al denkt te zijn.

Een van de meest voorkomende overtredingen van de mens is steunen op en dan roemen in de arm des vlezes. Dat is totaal verkeerd, een zonde die voortkomt uit trots, een zonde die een mentaliteit creëert die mensen ervan weerhoudt zich tot de Heer te wenden en zijn genade te accepteren. Als iemand zich bewust of onbewust verheven voelt boven anderen vanwege zijn rijkdom, zijn politieke macht, zijn wereldse kennis, zijn fysieke voorkomen, zijn zakelijk inzicht of zelfs vanwege zijn goede werken, heeft hij de Geest van de Heer niet bij zich.

We zouden er allen goed aan doen de les van de Heer ter harte te nemen, die regelmatig zijn erkentelijkheid betuigde aan de Vader en Hem in alle dingen lof en eer gaf. Dit deed Hij al in de voorsterfelijke raad, waar Hij zich verbond de vruchten van al zijn werk aan de Vader te geven: 'En Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid' (Mozes 4:2).

Tijdens zijn verblijf op aarde wakte Jezus de dochter van Jairus uit de dood op. 'En haar ouders stonden versteld,' zegt Lucas, en die ontstentelen was begrijpelijk, 'maar Hij verbod hun tot iemand te spreken over hetgeen geschied was' (Lucas 8:56). In het verslag van Marcus: 'En Hij gebod hun nadrukkelijk, dat niemand dit te weten zou komen' (Marcus 5:43).

Dit wonder, dat dood in leven deed overgaan, dat getuigde van de goddelijkheid van Hem die zijn spoedige overwinning over het graf aankondigde, dat alleen door de macht van God in gerechtigheid gedaan had kunnen worden – dit machtige wonder deed het gerucht doordringen tot in het hele land (zie Matteüs 4:24).

De ouders konden niet geheim houden wat algemeen bekend was; iedereen in die streek zou het spoedig weten, ook door de manier waarop Jezus zelf de situatie had aangepakt; het meisje dat gestorven was leefde nu. Haar dood was openbaar gemaakt. Jezus had zelf tegen de menigte gezegd dat ze ondanks haar dood 'behouden

zou worden' (Lucas 8:50). Iedereen zou merken dat ze weer leefde en iedereen zou zich verwonderd afvragen hoe ze het leven teruggekregen had.

De ouders kregen de opdracht het niemand te vertellen, maar buitenstaanders die wisten dat er een wonder gebeurd was, vertelden het wel verder. Aan mensen met de gaven van de Geest en de tekenen die de gelovigen altijd volgen, geven wij altijd de raad om niet op te scheppen over deze geestelijke zegeningen. In deze tijd heeft de Heer gezegd, na de wonderlijke tekenen opgesomd te hebben die de gelovigen volgen en hen die de waarheid aanvaarden die Jezus vroeger gebracht heeft: 'Doch Ik geef hun een gebod, dat zij zich niet op deze dingen moeten beroemen, noch ze voor de wereld bespreken, want deze dingen zijn u tot uw nut en tot zegen gegeven' (LV 84:73).

Waarschijnlijk betekent de opdracht 'het niemand te vertellen' dat zij het niet met misplaatste trots mochten vertellen, zodat geen trotse geest - een geest van zelfverheerlijking - hun gedachten zou kunnen vervullen. Andere keren zei Jezus tegen hen die zijn genezende macht ervaren hadden, dat ze moesten getuigen van Gods goedheid; maar soms leidde hij beperkingen op aan hun getuigenis.

Uit de vele aansporingen die de Schriften bevatten om niet op te scheppen, kunnen we leren dat we altijd in gedachten moeten houden wie de bron van al onze zegeningen is. Alles wordt door God geschonken. Alle talenten, creativiteit, bekwaamheden, inzicht, wijsheid en kracht komen van Hem. Uit eigen kracht kunnen we niets, zoals Ammon ook tegen zijn broeder zei (zie Alma 26:10-12). Als we de lof der mensen belangrijker vinden dan de lof van God, zullen we gemakkelijk vallen.

Eigendunk zal weggedaan worden als we des Heren hulp zoeken en Hem danken voor alles wat we hebben en zijn.

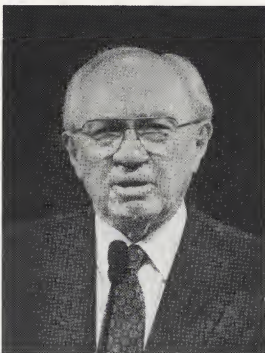
God help ons zijn zegeningen van kracht en leiding nederig te aanvaarden. De wijzen en toegewijden zullen zijn naam voor altijd prijzen en zullen zelfs de schijn verwerpen die zij roemen in hun eigen prestaties.

Ik wil met nadruk tot u getuigen dat dit grote werk waar is. Wij allen kunnen met meer succes onze kennis en ons getuigenis delen als we niet in onszelf roemen. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zalig de barmhertigen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Barmhartigheid is de kern van het evangelie van Jezus Christus. De mate waarin ieder van ons in staat is barmhartigheid te betonen, geeft weer of wij werkelijk een volgeling zijn van Hem, die onze Heer en Meester is.'

Broeders en zusters, ik voel de zwaarte van de taak u in deze grootse conferentie toe te spreken. Tienduizenden van u luisteren vol verwachting hier in de Tabernakel, thuis of in meer dan tweeduizend kerkgebouwen. Om te beginnen wil ik zeggen dat ik van u houd als broeders en zusters van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik houd van u vanwege uw geloof en uw trouwheid. Ik houd van u omdat u zo integer bent. Ik houd van u omdat u wilt leven zoals de Heer van u verlangt en omdat u zich inzet om dat te bereiken.

Ik weet dat velen van u een zware last dragen. Ik weet dat velen van u onder grote spanning leven. Ik weet dat u het goede wilt doen en dat u dat, onder gebed, probeert. Ik weet ook dat niemand van ons reeds de volmaaktheid heeft bereikt waartoe wij worden aangespoord. Daarom ben ik zo vrij, omdat ik u wil aanmoedigen, een tekst te gebruiken die volgens mij op ieder van ons toegepast kan worden. Hij is genomen uit de bergrede: 'Zalig de barmhertigen, want hun zal barmhartigheid geschieden' (Matteüs 5:7).

We leven in een wereld die dikwijls hardvochtig is. We leven in een wereld vol vij-

andschap en kwaadaardigheid. Vanuit onze menselijke natuur schijnen velen ertoe geneigd mateloos egoïstisch te zijn zonder er op te letten of ze anderen kwetsen.

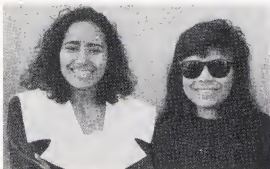
Ik sprak eens met een jonge moeder die alleen stond omdat haar man haar verlaten had. Ze had niet veel geleerd, maar probeerde toch de kost te verdienen voor haar kinderen. Gedesillusioniseerd en ontmoedigd zei ze, met betrande ogen: 'De wereld is een hard. Het is een genadeloze jungle.'

Barmhartigheid is een goddelijke eigenschap. Ze is niet wettelijk te regelen. Ze moet uit het hart komen. Ze maakt deel uit van ons goddelijk geboorterecht, dat ieder van ons ontvangt als zoon of dochter van God. Ik verzoek u dringend er alles aan te doen deze aangeboren eigenschap te doen groeien, vrijer te uiten en het meer ruimte te geven. Ik ben er van overtuigd dat de tijd zal komen, misschien zelfs dikwijls, dat we een beroep zullen moeten doen op de barmhartigheid van anderen. Hoe kunnen we die verwachten als we niet zelf barmhartig zijn geweest?

Ik denk aan een gelijknis van de Meester:

'En er was een rijk man, die gekleed ging in purper en fijn linnen en elke dag schitterend feest hield. En er was een bedelaar, Lazarus genaamd, vol zweren, nedergelegd bij zijn voorportaal, die verlangde zijn honger te stillen met wat van de tafel van de rijke afviel (. . .)

'Het geschiedde, dat de arme stierf en door de engelen gedragen werd in Abrahams schoot. Ook de rijke stierf en hij werd begraven. En toen hij in het dodenrijk zijn eigene opsliep onder de pijnigingen, zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zeide: Vader Abraham, heb medelijden met mij en zend Lazarus, opdat hij de top van zijn vinger in water doe en mijn tong verkoele, want ik lijd pijn in deze vlam. Maar Abraham zeide: Kind, herinner u, hoe gij het goede tijdens uw leven hebt ontvangen en insgelijks Lazarus het kwade; nu wordt hij hier vertroost en gij lijdt pijn. En bij dit alles, er is tussen ons en u een

onoverkomelijke kloof, opdat zij, die van hier tot u zouden willen gaan, dit niet zouden kunnen' (Lucas 16:19-26).

Ik smeek om een sterkere geest van mededogen in alle relaties, om meer barmhartigheid, want de belofte staat vast dat als we barmhartigheid betonen, we barmhartigheid zullen ontvangen.

U en ik hebben de afgelopen maanden een wonderlijke, ja bijna ongelooflijke verandering bij enkele volken op aarde waargenomen. Dictators zijn gevallen en de mensen zingen een nieuw vrijheidslied.

Ik keek op de televisie naar het slotstuk van het proces van iemand die een genadeloos despoot geweest was. Op dat moment van uiterste nood, verlangde hij barmhartigheid van zijn beschuldigers. Ik ken het rechtssysteem niet dat hem en zijn vrouw berechtte. Ik weet alleen dat het verhoor kort was, het oordeel, de doodstraf en de executie snel en definitief. Tijdens de lange jaren van wrede, niet aflatende onderdrukking was nooit barmhartigheid bewezen; tijdens deze bittere slotakte kwam die er ook niet aan te pas.

Barmhartigheid is de kern van het evangelie van Jezus Christus. De mate waarin ieder van ons in staat is barmhartigheid te betonen, geeft weer of wij werkelijk een volgeling zijn van Hem, die onze Heer en Meester is.

Denk eraan dat Hij het was die zei: 'Wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe' (Matteüs 5:39).

Hij was het die zei: 'Wil iemand met u rechten en uw hemd nemen, laat hem ook uw mantel' (Matteüs 5:40).

Hij was het die zei: 'En zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem' (Matteüs 5:41).

Hij was het die zei: 'Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u lenen wil' (Matteüs 5:42).

Hij was het die tegen de zondige vrouw zei: 'Waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? (...) Ook ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!' (Johannes 8:10-11).

Hij was het die, in afschuwelijke doodstrijd aan het kruis hangend, uitriep: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Hij, de Zoon van de eeuwige Vader, was de belichaming van barmhartigheid. Hij was gekomen om de armen, de zieken, de onderdrukten en de slachtoffers van onrechtvaardigheid en onmenselijkheid onder de mensen, mededogen te betonen. Zijn offer aan het kruis was een ongeëvenaarde daad van barmhartigheid ten behoeve van de hele mensheid.

Het begrip barmhartigheid is een groots begrip. Meestal gaat barmhartigheid rustig en bescheiden te werk en krijgt het nauwe-

lijks grote koppen in de krant. Het is de tegenstelling van wraak en haat, van hebzucht en pijnlijk egoïsme. Portia zegt in Shakespeares *Koopman van Venetië*:

*Genade wordt verleend, niet afgedwongen;
Zij drupt, als zachte regen, uit de hemel
Op aarde neer, en brengt een dubbele zegen:
Zij zegenet hem die geeft, en die ontvangt;
Ze is 't machtigste in de machtigsten; zij siera
De hoge heerser beter dan zijn kroon;
Zijn scepter toont zijn wereldlijk gezag, (...)
Maar boven deze scepter heerst genade;
Zij heeft haar zetel in het hart der vorsten;
Zij is een eigenschap der godheid zelf.
(Vierde bedrijf, eerste toneel.)*

Als alle mensen barmhartigheid ontwikkelen, zou dat een einde maken aan de wredeheden van de oorlog. Al te lang hebben we de strijd kunnen volgen die in Noord-Ierland maar blijft voortduren. Degenen die er het meest bij betrokken zijn en er het meest door getroffen, moeten er genoeg van hebben. Een stroom van barmhartigheid van beide kanten zou de verterende haat overwinnen die al zo lang voortwoekert. De tijd voor groter medeleven van beide kanten is aangebroken. Als dit gebeurt ben ik er zeker van dat degenen die barmhartig zijn, de barmhartigheid waar zij naar hunkeren, zullen vinden.

Van alle oorlogen die de Verenigde Staten geïsteerd hebben, eiste geen enkele zo'n hoge prijs aan lijden en dood en was geen enkele zo vergeven van boosaardigheid en haat als de Amerikaanse Burgeroorlog. Er zijn weinig ontroerender tafereels in de geschiedenis dan wat zich op 9 april 1865 te Appomattox (Virginia) afspeelde, toen generaal Robert E. Lee zich overgaf aan generaal Ulysses S. Grant. Generaal Grant schreef in het kort de voorwaarden op om de soldaten van het zuiden vrij terug te laten keren naar hun woonsteden, met hun sabel en degen, hun paard en bagage.

Er werden geen wederzijdse beschuldigingen geuit, geen eisen voor herstelbetalingen op schrift gesteld, geen verontschuldigungen geëist of straffen bepaald. In de oorlogskronieken is dit bekend geworden als een groote en schitterende daad van barmhartigheid.

In de geschiedenis van ons eigen volk hebben we het opmerkelijke voorbeeld van Brigham Young wat betreft zijn houding ten opzichte van de Indianen. Zijn uitspraak dat 'het beter is hen te voeden dan hen te bevechten' geeft niet alleen blijk van zijn aangeboren mededogen, maar ook van de grotere wijsheid die samengaat met een medelijdende houding ten opzichte van de minder bedeelde.

Als u mij een persoonlijk voorbeeld toestaat, vind ik deze houding ook tot uiting

komen in de dagboeken van mijn familie. Mijn grootvader, Ira Nathaniel Hinckley, werd in 1867 door Brigham Young geroepen om in Cove Creek op de weg naar zuidelijk Utah een fort te bouwen om reizigers bescherming te verlenen tegen de Indianen. Maar er was nooit strijd van enige betekenis met de Indianen vanwege een beleid van barmhartige bejegening dat mijn grootvader voerde gedurende de jaren dat hij de leiding had over de eenzame buitenpost.

Zo veel geharrewar en getwist in onze maatschappij zou verzacht kunnen worden door een vleugje barmhartigheid. Veelal is het punt bereikt waarop de mozaïsche wet van oog om oog en tand om tand is uitgebreid en men nu drie ogen voor een oog en drie tanden voor een tand eist. Vele slachtoffers, gesard en gebroken, roepen tevergeefs om een beetje medelijden.

In de industrie zien we arbeidsconflicten die gepaard gaan met geweld en onberokte beschuldigingen. Als beide partijen gewillig waren met enige barmhartigheid de problemen van de andere kant te bespreken, zou het ergste voorkomen kunnen worden.

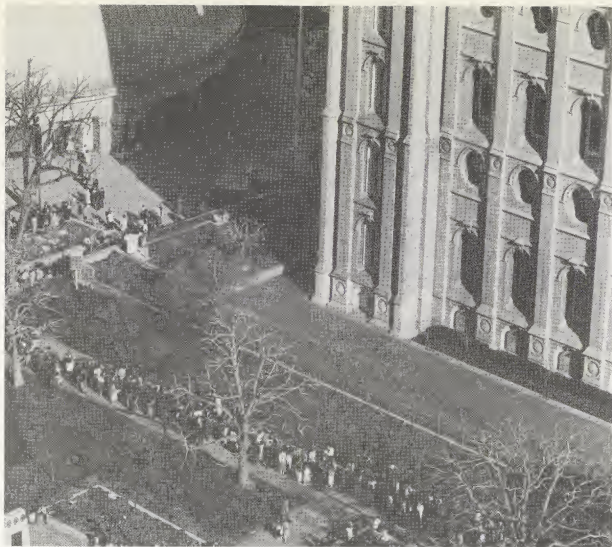
Onlangs hebben we weer kunnen zien dat in de Verenigde Staten nog steeds een genadeloze uitbuiting van kinderen bestaat in bepaalde industrieën, rietegenstaande de bescherming die de wet biedt.

Er zijn ook steeds mensen, en niet zo weinig, die zonder medelijden 'de armen verpletter[en]' (zie Jesaja 3:15, Willibrordvertaling).

Onze generatie wordt geplaagd door kritici in de media die denken goed en slim werk te doen door genadeloos mannen en vrouwen in openbare ambten en andere leiderschapsposities aan te vallen. Gewoonlijk rukken ze een regel of alinea uit hun verband en achtervolgen ze hun prooi als een zwerm wespen. Ze gebruiken smaad en gemeene insinuaties tegen personen die zich niet doeltreffend kunnen verdedigen of die in de geest van de leringen van de Meester liever de andere wang toekeren en rustig doorwerken.

In veel landen hebben regeringen de strijd tegen drugs geopend. Ik wil niets verkeerd zeggen over wat de politie doet om de verderfelijke drugshandel te beteugelen. Maar tegelijkertijd is medeleven nodig met veel drugverslaafden. Als we zo iemand op de goede weg helpen, is dat een daad van barmhartigheid waar de betrokken persoon en anderen dankbaar voor zullen zijn, en dat is beter dan straf gevolgd door wrok.

Het lot van de daklozen is een smet op het blazoens van ons land. Ik prijs hen die in alle vriendelijkheid mensen in nood de helpende hand reiken – ongeacht wie zij zijn – hen die helpen, bijstaan, voedsel en andere zaken verschaffen, verzorgen, en anderen tot zegen zijn. Ik vertrouw erop dat de God van

de hemel hen, en hun nageslacht, met zijn eigen barmhartigheid zal zegenen naarmate zij barmhartigheid betonen. Ik ben er zeker van dat deze mensen, die zo overvloedig geven van wat zij bezitten, niet te kort zullen komen, maar dat er altijd voedsel op hun tafel zal staan en dat ze een dak boven hun hoofd zullen hebben. Men kan niet barmhartig zijn voor anderen zonder een overvloed aan barmhartigheid terug te ontvangen.

En dat voert me tot een terrein waar de behoefte aan barmhartigheid die bestaat uit verdraagzaamheid, vriendelijkheid, mildheid en mededogen, zeer groot is. Ik heb het nu over de gezinnen.

Elk kind, en daar zijn weinig uitzonderingen op mogelijk, is het produkt van een gezin, hetzij een goed, slecht of onverschillig gezin. Naarmate kinderen opgroeien, wordt hun leven in grote mate een weerspiegeling en voortzetting van alles wat ze thuis leren.

Als men daar ongevoelig met elkaar omgaat, elkaar uitscheidt, woedeuitbarstingen heeft en niet trouw blijft aan elkaar, zullen de vruchten daarvan duidelijk te zien zijn, en waarschijnlijk gaat dat in de volgende generatie zo door. Als er daarentegen verdraagzaamheid heerst, vergevingsgezindheid, wederzijds respect, inschikkelijkheid, vriendelijkheid, medeleven en barmhartigheid, zullen ook daarvan de vruchten duidelijk zijn, en zullen die een eeuwige oogst opleveren. Ze zullen positief, aangenaam en

fijn zijn. Naarmate ouders barmhartigheid bewijzen en leren, zal dat in het leven en de daden van de volgende generatie herhaald worden.

Ik smeek vaders en moeders overal ter wereld ongevoeligheid af te wijzen, toorn te bedwingen, de stem niet te verheffen en elkaar in het gezin barmhartigheid, liefde en respect te betonen.

Ouderling James E. Talmage heeft eens geschreven: 'Godsdienst zonder moraal, geloofsbelijdenissen zonder naastenliefde, lidmaatschap van een kerk zonder verantwoordelijkheid voor het persoonlijk gedrag in het dagelijks leven, zijn als schallend koper en rinkelende cymbalen. (. . .) De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld. Oprechte bedoelingen, integriteit van de ziel, persoonlijke reinheid, gewetensvrijheid, bereidheid om aan alle mensen, zelfs aan vijanden, goed te doen, en zuivere weldadigheid zijn enige van de vruchten waaraan de godsdienst van Christus kan worden herkend en die veel belangrijker en waardevoller zijn dan de verkondiging van dogma's en de uitsluiting van theorieën' (*Artikelen des Geloofs*, derde Nederlandse uitgave, 1976, blz. 421).

Dezelfde gedachtegang is te vinden in hedendaagse openbaringen, waarin de Heer ons opdraagt: 'Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en

sterk de zwakke knieën' (Leer en Verbonden 81:5).

En nogmaals: 'Versterk daarom uw broeders door uw ganse levenswandel, door al uw gebeden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen' (Leer en Verbonden 108:7).

In de Verenigde Staten hebben we de afgelopen maanden veel gehoord over een 'vriendelijker, zachtaardiger volk'.

Als dat tot stand moet komen, dan moet het uit de spontane uitingen van miljoenen vriendelijke en zachtaardige menselijke harten zijn.

Laat ons barmhartiger zijn. Laat eigenwaan, hoogmoed en egoïsme uit ons leven verdwijnen. Laat ons medeleverder en zachtaardiger zijn, verdraagzamer en geduldiger, en groter respect voor elkaar tonen. Dan zal ons voorbeeld anderen ertoe aanzetten barmhartiger te zijn, en kunnen wij ons meer op Gods barmhartigheid beroepen. Hij zal in zijn grote liefde edelmoedig tegenover ons zijn.

'Want ziet, zijn wij niet allen bedelaars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, wat wij hebben, zowel voor voedsel als kleding, voor goud en zilver en voor alle rijkdommen van iedere aard, die wij bezitten?

Indien nu God, die u heeft geschapen, van wie u nu leven en al wat gij hebt en zijt afhangt, u geeft, wat gij ook in geloof vraagt (. . .) moet gij ook niet elkander mededelen van de goederen, die gij hebt?' (Moshiah 4:19, 21.)

Dat zei koning Benjamin. Ik voeg daar aan toe dat de macht van de Meester onfeilbaar is en zijn woord vaststaat. De belofte die Hij deed aan de barmhartigen zal Hij houden. 'Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden' (Matteüs 5:7).

Ik ben ervan overtuigd dat er voor elk van ons een tijd zal komen, hetzij door ziekte of zwakheid, door armoede of nood, door verdrukking door mens of natuur, dat we naar barmhartigheid zullen verlangen. Als we anderen barmhartigheid betoond hebben, zullen we die zelf ook ontvangen.

'Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik scep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

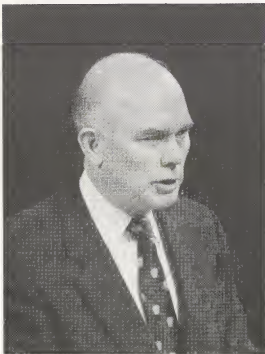
'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid' (Leer en Verbonden 76:5-6; cursivering toegevoegd).

Ik getuig hiervan en ook dat God onze Eeuwige Vader leeft, dat Hij een barmhartig God is, dat zijn Zoon in een grote, barmhartige verzoening zijn leven voor ons gaf en dat wij de vruchten van die barmhartigheid zullen ontvangen naarmate wij die zelf aan anderen betonen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wereldvrede

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het recept voor vrede is: houd u aan Gods geboden. Oorlog en onenigheid zijn het gevolg van ongerechtigheid; vrede komt tot stand door gerechtigheid (. . .) Elke burger bevordert de zaak van de wereldvrede door Gods geboden te onderhouden en in vrede met gezinsleden en burenen te leven.'

Ieder van ons zou als bezigheid 'vrede stichten' moeten hebben. Wat is vrede eigenlijk, en hoe vinden we die?

Velen denken dat vrede de afwezigheid van oorlog is. Naar die vrede verlangt iedereen. Die wordt in liederen bezongen en door stickers op bumpers verkondigd.

Vele goede mensen bevorderen de vrede door zich tegen oorlog te verzetten. Zij pleiten voor wetten of verdragen die een eind maken aan oorlog, eisen ontwapening of wapenvermindering.

Deze methodes kunnen waarschijnlijk de kosten van oorlogen drukken, maar het verzet tegen de oorlog kan de vrede niet verzekeren, want vrede is meer dan de afwezigheid van oorlog.

Meer dan vijftig jaar geleden hoorde ik de kerkleiders verkondigen dat vrede alleen door het evangelie van Jezus Christus tot stand komt. Ik begin te begrijpen waarom dat zo is.

De vrede van het evangelie is niet alleen de

afwezigheid van oorlog, maar het tegenovergestelde van oorlog. De vrede die het evangelie brengt is tegenovergesteld aan elk conflict, gewapend of ongewapend. Het is de tegenhanger van vijandelijkheden tussen volken en rassen, van burgeroorlog of familietwist.

Midden in de Eerste Wereldoorlog verklaarde president Joseph F. Smith: 'Men heeft jarenlang in de overtuiging geleefd dat vrede slechts gehandhaafd kan worden door zich voor te bereiden op de oorlog; het huidige conflict bewijst wel dat er alleen vrede kan zijn door zich op de vrede voor te bereiden, door de mensen te oefenen in rechtschapenheid en gerechtigheid, en regeerders te kiezen die de rechtvaardige wil van het volk respecteren . . .

'Slechts één zaak kan vrede in de wereld brengen. Namelijk de aanvaarding van het evangelie van Jezus Christus, dat regeerders en volk te zamen op de juiste manier begrijpen, gehoorzamen en uitvoeren' (*Improvement Era*, sept. 1941, blz. 1074-1075).

Een generatie later zei president David O. McKay tijdens de barbaarse vijandelijkheden van de Tweede Wereldoorlog: 'Vrede bestaat alleen en kan alleen gehandhaafd worden als de beginselen van de vrede zegeverien, en door de vijanden van de vrede consequent te onderwerpen; die vijanden zijn haat, naijver, oneerlijke winsten en het uitoefenen van onrechtvaardige heerschappij. Het toegeven aan deze onheilen veroorzaakt ellende voor het individu, ongeluk in het gezin en oorlog tussen de volken' (*Gospel Ideals*, Salt Lake City, Deseret Book Co. 1953, blz. 280).

En dit is de boodschap van alle profeten in alle tijden geweest. Doelend op de eerste volkstammen op aarde schreef Mozes: 'En in die dagen had Satan grote heerschappij onder de mensen, en woedde in hun hart; en sedertdien kwamen er oorlogen en

bloedvergieten' (Mozes 6:15). In zijn tijd gaf Mozes de volgende belofte van de Heer aan de kinderen van Israël door: 'Indien gij in mijn inzettingen wandelt en mijn geboden nauwgezet in acht neemt, (. . .) zal Ik vrede in het land geven, (. . .) en het zwaard zal uw land niet teisteren' (Leviticus 26:3, 6).

Door het hele Boek van Mormon heen zegt de Heer: 'Voor zoverre gij mijn geboden zult onderhouden, zult gij voorspoedig zijn in het land' (2 Nephi 1:20).

Als we de oorzaken van oorlog, vervolging en burgerstrijd nagaan, ontdekken we dat ze bijna altijd hun wortels hebben in ongerechtigheid.

De massamoorden die in de twintigste eeuw begaan zijn behoren tot de bloedigste misdaden die ooit tegen de menselijkheid zijn gepleegd. De omvang van de slachting van meer dan vijf miljoen joden in Europa, van Stalins zuiveringen en werkkampen die vijf tot tien miljoen slachtoffers geëist hebben en de twee tot drie miljoen niet vechtende burgers die gedood werden, of van honger in de Biafrase oorlog stierven, kunnen we nauwelijks bevatten. (Zie Isidor Walliman en Michael Dobkowski, *Genocide and the Modern Age*, New York, Greenwood Press, 1987, blz. 46; *The Nation*, 6 maart 1989, blz. 294 van 7/14 augustus 1989, blz. 154.)

Al deze slachtingen, en vele andere daarbij, wortelden in de oude verdorvenheid die Satan onderwees – dat de mens kon moorden om winst te verkrijgen (zie Mozes 5-31). De massamoordenaars van deze eeuw doodden om bezit te verwerven en macht over anderen te behouden.

Door middel van de profeet Mozes heeft de Heer ons geboden:

'Gij zult niet doodslaan.

'Gij zult niet echtbreken.

'Gij zult niet stelen.

'Gij zult geen valse getuigenis spreken . . .

'Gij zult niet begeren' (Exodus 20:13-17).

Deze geboden vormen het morele fundament voor alle joden en christenen, en gehoorzaamheid daaraan zou de grootste rampen van deze eeuw voorkomen hebben.

We leven nog steeds in een chaotische tijd. Sommige volken voeren oorlog, er zijn gewapende conflicten in andere landen en bijna overal is gewelddadig optreden. Er worden elke dag wel ergens mensen gedood, en haat heerst bijna overal. De vrede is overal de dupe.

Sloegen we maar meer acht op de uitnodiging van de Here God van Israël: 'Komt tot mij, al gij einden der aarde' (2 Nephi 26:25). In het Boek van Mormon staat dat Hij alle vlees geschapen heeft, 'het ene wezen is in zijn ogen even kostbaar als het andere' (Jakob 2:21). Hij heeft redding 'alle mensen vrij aangeboden' (2 Nephi 26:27); 'alle mensen hebben het voorrecht, de één zowel als

de ander, en aan niemand wordt het verboden' (vers 28).

'Hij nodigt allen uit tot hem te komen, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrij, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, (. . .) zijn gelijk voor God' (2 Nephi 26:33).

De zegeningen van het evangelie zijn universeel, en het recept voor vrede is dat ook: houd u aan Gods geboden. Oorlog en onenigheid zijn het gevolg van ongerechtigheid; vrede komt tot stand door gerechtigheid.

Gedurende het afgelopen jaar hebben er revolutionaire veranderingen plaatsgevonden in de bestuursvorm van vele landen. Het doet ons genoegen dat de wijzigingen in de meeste landen tot stand zijn gekomen zonder oorlog of bloedvergieten. Toch zijn we nog ver van een blijvende vrede in deze en andere landen van de wereld verwijderd.

Velen worden bemoedigd door profetie in het Oude testament dat de naties 'hun zwaarden tot ploegscharen zullen omsmeden, en hun speren tot snoeimessen' (Micha 4:3). Maar deze profetie geldt alleen voor de tijd van vrede die komt na de tijd dat de God van Jakob 'ons leert aangaande zijn wegen, opdat wij zijn paden bewandelen' (Micha 4:2).

In onze tijd zijn er oorlogen en conflicten en overal komen ze voort uit overtreding van Gods geboden.

De leiders van enkele landen hebben hun oppositie stelselmatig uitgeoemd.

In enkele landen hebben de machthebbers openbaar en privé-bezit gestolen om in weelde te kunnen leven. Tegelijkertijd hebben ze geen aandacht geschonken aan de behoeften van de hongerigen en daklozen van hun volk.

Sommige burgers hebben de armoede bevorderd door te stelen, door ambtenaren om te kopen en door armen en weerlozen te onderdrukken.

Vlak over de grens van sommige landen liggen ellendige vluchtelingenkampen waarvan de omstandigheden eveneens te wijten zijn aan het onvermogen van de mensen om Gods geboden te onderhouden.

Het zedelijk klimaat in sommige landen doet ons denken aan de beschrijving die Ezechiël geeft van 'de bloedige stad' Jeruzalem:

'De oversten zijn er als roofgierige wolven, die bloed vergieten en mensen in het verderf storten om zichzelf te bevorderen (. . .)

'Het volk des lands maakt zich schuldig aan afpersing en pleegt roof; het onderdrukt de arme en behoeftige' (Ezechiël 22:27, 29).

Democratie is geen garantie voor vrede. Als een land overeenkomstig de stem van het volk bestuurd wordt, zullen hun daden een weerspiegeling zijn van de gerechtig-

heid of ongerechtigheid van het volk.

Er kan geen vrede tussen volken zijn als hun burgers niet over het algemeen rechtshapen zijn. Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd:

'De enige manier om een vreedzame samenleving op te bouwen bestaat uit de vorming van mensen die vrede stichten en de vrede liefhebben. Met deze leer van Christus en zijn kerk heeft elk individu de wereldvrede in eigen hand. Dat maakt mij persoonlijk verantwoordelijk voor de vrede in de wereld en ieder van u eveneens. Dat kan niet overgedragen worden. En ook niet op de schouders gelegd van het Congres, het parlement of een andere groep mensen die bestuurlijke bevoegdheden hebben' (Confentieverslag, okt. 1943, blz. 113.)

Als de burgers hun relaties niet baseren op goede wil voor elkaar, kunnen we de wereldvrede nooit bereiken. De hebzucht van een volk of het verlangen macht over anderen uit te oefenen zijn eenvoudigweg een afspiegeling van de hebzucht, haat en egoïstische wensen die elk individu van dat volk in zich draagt.

Omgekeerd bevordert elke burger de zaak van de wereldvrede als hij of zij Gods geboden onderhoudt en in vrede met gezinsleden en buren leeft. Zulke burgers leven volgens het gebod dat uitgedrukt wordt in de woorden van een populair lied: 'Laat vrede op aarde komen, en laat die beginnen bij mij' (Sy Miller en Jill Jackson: 'Let There Be Peace On Earth').

Het programma dat de Heiland en zijn apostelen voor de wereldvrede hadden, bestond slechts uit persoonlijke rechtshapenheid. Zij organiseerden geen oppositie tegen het bestuur van de Romeinen of tegen de tirannen in het land. Zij predikten persoonlijke rechtshapenheid en onderwezen dat Gods kinderen hun vijanden lief moesten hebben (zie Matteüs 5:44) en 'houdt vrede met alle mensen' (Romeinen 12:18).

De hedendaagse geschiedenis leert ons dat mensen die doorgaan elkaar na een oorlog te haten weer oorlog zullen krijgen, terwijl de overwinnaar en de verslagene die el-

kaar vergeven, beiden vrede en voorspoed genieten.

De kerkleden toonden de helende en vredebrengende macht van de liefde toen ze een zending voedsel en kleding stuurden om het lijden van de Duitse heiligen vlak na de Tweede Wereldoorlog te verlichten. De president van de Verenigde Staten, Harry S. Truman, stond perplex toen president George Albert Smith hem vertelde dat de goederen niet verkocht zouden worden. 'U bedoelt toch niet dat u ze hun cadeau gaat geven?' riep hij uit.

President Smith antwoordde eenvoudig: 'Het zijn onze broeders en zusters en ze verkeren in nood' (Edward L. Kimball en Andrew E. Kimball jr. *Spencer W. Kimball*, Salt Lake City, Bookcraft, 1977 blz. 222).

Enkele maanden daarna zag ouderling Ezra Taft Benson een Duits lid in tranen uitbarsten toen hij zijn vingers door een vat gebroken tarwe liet gaan en gesmoord zei: 'Broeder Benson, ik kan moeilijk geloven dat er mensen zijn die ons nooit gezien hebben en toch zoveel voor ons doen' (Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson*, Salt Lake City; Deseret Book Co. 1987, blz. 219.)

Wat kan één mens doen om de wereldvrede te bevorderen? Het antwoord is eenvoudig: onderhoud Gods geboden en dien zijn kinderen.

En bisschop die een probleemhuwelijk wil helen of een onenigheid bijleggen, werkt aan de vrede. Het slachtoffer van mishandeling dat gewetensvol werkt aan het lange proces om de overtreder te vergeven, eveneens.

Jongemannen en jonge vrouwen dragen bij aan de vrede als ze het vluchtige genoegen van eigen pretjes opgeven en zich bezighouden met dienstbetoonprojecten en andere daden van naastenliefde.

Degenen die waarschijnlijk het hardst aan vrede werken zijn goede moeders en vaders. De ergste misdaden tegen de menselijkheid zijn begaan door personen die gewond en misvormd waren door zonden van anderen – dikwijls hun eigen ouders of anderen die voor hen zorgden. Ouders die met liefde voor eigen of aangenomen kinderen zorgen en hun een goede opvoeding geven, werken aan de vrede. Evenals ouders die hun kinderen op de manier van koning Benjamin leren conflicten uit de weg te gaan en 'elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:15).

Ook zij die trachten menselijk lijden te verlichten en zij die onderling begrip tussen verschillende volken willen vergroten, zijn belangrijke werkers aan de vrede.

Elke daad van vriendschap en elk verzoenend gebaar heeft een grote invloed op de vrede. De biografie van Lincoln heeft iets dergelijks beschreven. Een officier verzocht zijn hoogste commandant verlor om zijn re-

giment tijdelijk te mogen verlaten om de begrafenis van zijn vrouw bij te wonen. Lincoln weigerde kortaf. Er was een veldslag op komst en elke officier moest daar bij zijn. De volgende morgen herzag president Lincoln zijn besluit en hij gaf toestemming. Hij ging naar de kamer van de treurende man, nam zijn hand en zei: 'Beste kolonel, ik was lomp gisteren. Ik heb er geen enkele verontschuldiging voor. Ik was uitermate vermoed, maar ik had niet het recht een man die zijn leven voor zijn vaderland opoffert, laat staan een man die zo zwaar beproefd wordt, grof te bejegenen. Ik heb vannacht spijt gekregen en kom nu vergeving vragen' (Carl Sandburg, *Abraham Lincoln, The War Years*, 4 dln., New York, Harcourt, Brace en Co., 1939, deel 1 blz. 514).

Ook onze zendingen, jongemannen, jonge vrouwen en oudere echtparen, werken aan de wereldvrede. Alsmede de trouwe mensen die hen ondersteunen.

De kerk zendt hen niet uit met een lijst van politieke activiteiten en ook niet met een programma voor ontwapening of wapenvermindering, en de kerk heeft die zelf ook niet. Zij sturen geen verzoekschriften, bevorderen geen wetgeving en steunen geen kandidaten. Zij dienen de Heer, en zijn programma voor wereldvrede berust op rechtchapheid, niet op grote woorden. Zijn methode omvat bekering en verandering, geen acties en demonstraties.

Door rechtchapheid te prediken, trachten onze zendingen de oorzaken voor het ontstaan van oorlog weg te nemen. Zij verkondigen bekering van zonde, hebzucht en onderdrukking, want alleen door individueel te veranderen kunnen we de oneerlijkheid en de onderdrukking door groepen of volken overwinnen. Door allen uit te nodigen zich te bekeren en tot Christus te komen, werken onze zendingen aan vrede in de wereld want zij willen dat het hart en het gedrag van de mens veranderen.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volgen wij het recept dat koning Benjamin voorschreef. Hij leerde dat zij die vergeving van hun zonden ontvangen door de verzoening van Christus, met liefde voor God en met kennis van waarheid en gerechtigheid vervuld zullen worden. Zo iemand 'zal geen lust hebben om een ander kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven' met iedereen (Mosiah 4:13).

Dat is onze methode, en het heil en de vrede voor de hele mensheid vormen ons doel.

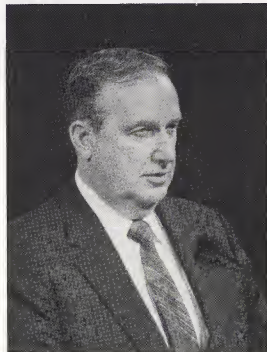
Jezus Christus is onze Heiland. Hij leerde ons hoe wij moeten leven. Als wij Hem navolgen en van goede wil zijn jegens alle mensen, kunnen we vrede op aarde hebben.

Dat God allen die zich daarvoor grote inspanningen getroosten, zal zegenen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De weg terug vinden

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De weg terug is niet zo zwaar als u denkt. Satan wil u doen geloven dat het onmogelijk is, maar dat is niet waar. De Heiland heeft zijn leven gegeven om u in staat te stellen alle problemen aan te kunnen.'

De bedoeling van deze boodschap is velen van u te helpen om het leven te leiden dat u wilt leiden, niet het leven dat u nu leidt.

Ik spreek tot u die gevangen zit in een levenspatroon dat u bevalt noch wenst. Als men u er naar vraagt, beweert u dat alles in orde is en wijst u alle moeite die anderen zich willen getroosten af onder het mom van 'ik weet wat ik doe en kan het aan'. Toch, als het stil is, beseft u dat u zich ellendig voelt, eenzaam en soms zelfs bang. U denkt liefst niet na over de gang van zaken. De muren schijnen op u af te komen. U wordt beheerst door begeerten die tijdelijk fysieke bevrediging schenken maar worden gevolgd door periodes van diepe depressie. Laat mij proberen u te helpen door er met u over te praten.

Ik hoef uw specifieke probleem niet te omschrijven om hulp te kunnen bieden. Het doet er niet toe wat het is. Als het tegen de geboden van God ingaat, komt het van Satan, en de Heer kan alle invloeden van Satan teniet doen als u goede beginselen toepast.

De weg terug is niet zo zwaar als u denkt. Satan wil u doen geloven dat het onmogelijk is, maar dat is niet waar. De Heiland heeft zijn leven gegeven om u in staat te stellen al-

le problemen aan te kunnen (zie 2 Nephi 2:6-8).

Merkt u dat als iemand wijst op de fouten die u maakt, u de neiging hebt erover te liegen, en dat u de schijn probeert op te houden dat ze echt niet zo ernstig zijn? Of erger, liegt u zelf wat voor en doet u net alsof er niets aan de hand is? Door zo'n houding ontzegt u zich de hulp die u zo hard nodig hebt. En u zult er nog dieper door in de problemen raken.

Als u eerlijk bent tegen uzelf, zult u zich misschien bang voelen. Verandering betekent een onbekend pad volgen dat stijl en smal is. Het andere pad is verlokkend, maar voert naar hartzeer. Geen van uw metgezellen in het kwade zal u op dat pad vooruit helpen. Zij denken alleen aan zichzelf (zie LV 10:25). U weet wat u op dat pad zult vinden: verdriet, mislukking, teleurstelling en nog meer angst. Zij houden niet van u. Zij willen u alleen maar gebruiken. Luister niet naar hen.

Lucifer wil u uit alle macht vasthouden. U kent zijn tactiek wel. Hij fluistert: 'Niemand komt het te weten.' 'Nog één keertje maar.' 'Je kunt niet veranderen, je hebt het geprobeerd en het is niet gelukt.' 'Het is nu te laat; je bent al te ver gegaan.' Laat u niet door hem ontmoedigen.

Als u het opwaartse pad neemt, het moeilijker pad van de Heiland, wordt u onderweg beloond: als u iets doet wat goed is, als u een verleiding weerstaat, als u een doel bereikt, zult u zich heel goed voelen. Het is een heel ander gevoel dan u krijgt als u een gebod overtreedt, totaal anders zelfs. Het geeft u iets van vrede en troost, en moedigt u aan door te gaan.

Indien u om hulp bidt, zal de Heer priesterschapsleiders op uw pad plaatsen die u raad geven en vrienden die u steunen, als u dat toestaat. Maar bedenk wel dat zij alleen kunnen helpen als u de richtlijnen wilt volgen die Christus voor de tocht gegeven heeft. Blijvende verbetering kan alleen komen door uw eigen vastberadenheid om te veranderen (zie Mosiah 3:17-20).

Als de weg gemakkelijk gemaakt kon wor-

den, zou u niet sterker worden. Als elke fout meteen vergeven werd zonder enige inspanning van uw kant, zou u de zegeningen van bekering nooit ervaren. Als alles voor u gedaan werd, zou u niet leren om u in te spannen, geen zelfvertrouwen krijgen, of kracht om te veranderen.

U kunt van uw overtreding loskomen door oprecht geloof, ware bekering, bereidwillige gehoorzaamheid en uzelf volledig te geven (zie Alma 26:22).

Waarom uzelf volledig geven? Omdat zichzelf de kern van uw probleem is. Waar egoïsme en overtreding heersen, kan de Geest van de Heer uw leven niet zegenen. Om te slagen moet u alle zelfzucht overwinnen. Als uw baken op uzelf gericht is, doet het weinig anders dan uw zicht belemmeren. Staat het van u af gericht door daden van naastenliefde, dan verlicht het uw pad naar geluk en vrede.

Als u geloof oefent, kunt u een beroep doen op de kracht van de Heer wanneer u die nodig hebt. Gehoorzaamheid aan zijn geboden opent de deur naar die kracht. Door uw trouwe gehoorzaamheid aan Gods geboden zal zijn macht uw leven gaan beïnvloeden.

Leef niet langer in wanhoop en heb geen medelijden met uzelf vanwege de gemaakte fouten. Laat de zon binnen door de juiste dingen te doen - nu (zie 1 Nephi 22:26).

Het begin kan moeilijk zijn, maar pak de Schriften en verdiep uzelf erin. Zoek favoriete teksten op. Vertrouw op de lessen van de Meester en op het getuigenis van zijn dienstknechten. Verfris uw uitgedroogde ziel met het woord van God (zie 2 Nephi 4:15-16). De Schriften zullen u troosten en de kracht geven om te overwinnen (zie Helaman 3:29-30).

Als uw leven een wirwar van knopen is, dan is dat in de loop der tijd zo gegroeid. Het is onredelijk om te verwachten dat u die meteen kunt ontwarren. Begin knoop voor knoop, neem de ene beslissing na de andere en zorg ervoor dat er tijdens het ontwarren geen nieuwe knopen voor in de plaats komen door overtredingen.

Het volgende voorbeeld illustreert hoe u een slechte gewoonte kunt overwinnen.

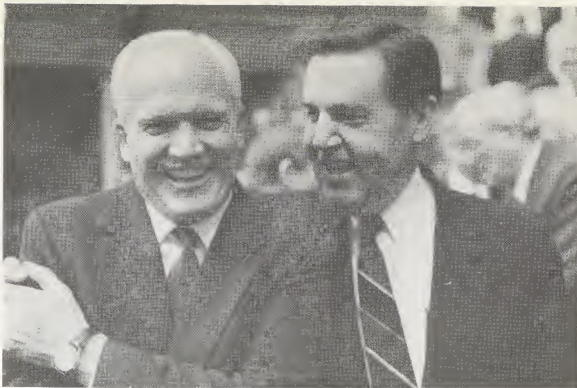
Stel u voor dat er een kind voor uw auto loopt. Wat doet u? Een zorgvuldige analyse van elke stap zal u leren hoe u uw verkeerde gewoonte kunt aanpakken:

- Eerst beslist uw geest om te stoppen. Tot die beslissing is genomen kan er niets gebeuren.

- Dan haalt u uw voet van het gaspedaal. Zou u een auto kunnen stoppen met een voet op het gaspedaal en de andere op de rem?

- Tenslotte trapt u stevig op de rem.

- U volgt hetzelfde actiemodel om uw veranderde gewoonte te overwinnen. Neem het

Ouderling F. Melvin Hammond, links, en ouderling Jeffrey R. Holland van de quorums der Zeventig.

besluit om op te houden met het doen van verkeerde dingen. Spoor dan alles in uw leven op wat de gewoonte kan versterken, zoals negatieve gedachten, een slechte omgeving, en verkeerde vrienden. Verwijder alles en overwin alles wat bijgedragen heeft tot die slechte periode in uw leven. Sluit die negatieve invloeden dan voorgoed buiten.

Besef dat u door twee overgangperiodes zult gaan. De eerste is de moeilijkste. U drijft de tijger die de baas over u heeft gespeeld, in een kooi. Hij zal aan de spijlen rukken, grommen, dreigen en u onrustig maken. Maar ik beloof u dat deze periode voorbijgaat. Hoe lang dat zal duren hangt af van de ernst van uw overtreding, uw vastbeslotenheid, en de mate waarin u hulp zoekt bij de Heer. Maar bedenkt: het gaat voorbij als u vastberaden bent.

De tweede periode is niet zo hevig; u bent waakzaam zodat u een eventuele vijandelijke aanval kunt afweren. Ook dit gaat weer voorbij, en daarna zult u zich rustiger voelen en meer greep op uw leven hebben. U begint los te komen.

Ik had eens een kapot meetlint. Ik besloot het te repareren. Ik haalde de dekplaat eraf om te kijken waar de fout zat. Maar het zou niet zo gemakkelijk gaan als ik hoopte: het hele mechanisme sprong uit elkaar. Lint en springveren vlogen alle kanten op. Mijn pogingen om alles weer in elkaar te zetten waren tevergeefs en dikwijls pijnlijk. Ik raakte geïrriteerd en stond op het punt het hele ding weg te gooien. Toen bedacht ik: 'Iemand heeft dit meetlint ontworpen. Als ik kan ontdekken volgens welke principes het werkt, kan ik het ook maken. Met meer geduld begon ik de grootste veer te bestuderen, en ik ontdekte dat als die op een bepaald manier werd opgerold, hij niet knarste

maar soepel werkte. De veer was snel opgerold; secuur in het omhulsel geplaatst, het lint erbij gevoegd, de dekplaat erop en het werkte perfect.

Zo gaat het ook met u. Als u door overtreding van Gods geboden niet meer goed functioneert, zullen geweld en dwang u geen goed doen. U moet de denkwijze van de Ontwerper zien te ontdekken. Als u die gaat volgen, zult u soepeler worden. U kunt dan gemakkelijker 'gerepareerd' worden, en u zult onder zijn goddelijke invloed weer goed gaan functioneren.

Het overwinnen van ernstige overtredingen verloopt volgens een patroon. Om te beginnen, en ook het moeilijkst, is de innerlijke strijd, de tegenstrijdige gevoelens, de angst dat alles aan het licht zal komen, de onrust over de gevolgen voor anderen, en de vrees voor het onbekende. Door besluiteloosheid duurt deze strijd langer, wat meer pijn en schade veroorzaakt. U kunt dit bekorten door het vaste besluit te nemen uw leven op orde te brengen, nu. *Nu meteen*. Is dit besluit eenmaal genomen, dan volgen veel afzonderlijke persoonlijke beslissingen, maar geen van hen zal te zwaar blijken. Toch zullen ze, gezamenlijk, het monster doden dat uw leven beheerst.

Het moeilijkste van veranderen is het vaste besluit nemen het te doen, en, als dat vereist wordt, de hulp van de bisschop in te roepen. Als u zover bent, zult u merken dat de rest van het pad gemakkelijker wordt dan u gedacht had. De ene dag zal moeilijker zijn dan de andere, maar het proces zal steeds vlotter verlopen omdat u uw keuzevrijheid goed gebruikt; u bent's Heren hulp waardig en Hij versterkt uw inzet (Omni 1:26).

Stel specifieke doelen en werk gestaag naar ze toe. Een op drijf geraakte boot heeft

niets aan z'n roer; wel als die boot zelf vaart. Zo moet u ook in beweging komen om uw leven weer op koers te krijgen.

Satan wil dat u gaat rationaliseren – dat u iets waarvan u weet dat het waar is, ombuigt zodat u gerechtvaardigd lijkt om van de waarheid af te wijken. Rationaliseren voert u naar doodlopende stegen in het leven. Het vreet geestelijke kracht. Het verspert het pad naar geluk want het vertekent uw beeld van de waarheid. Overwin rationalisering met waarheid en positieve besluiten. Na verloop van tijd vormt u zo een karakter dat bestand is tegen de ondermijnende invloed die u wilt overwinnen.

Als u besluit te veranderen en dan ontdekt dat er een manier is om onder uw belofte uit te komen zonder dat iemand het merkt, doe dat dan niet. Dat vernietigt uw zelfvertrouwen en verzwakt het vertrouwen van anderen in u. Het beneemt hen de moed u verder te helpen. Uzelf voor de gek houden door vertrouwen te beschamen levert niets goeds op; de positieve werking van gehoorzaamheid ontbreekt dan.

Om een doel te bereiken dat u nog nooit bereikt hebt, moet u veel doen wat u nog nooit gedaan hebt.

Ga uw probleem niet te lijf alleen gewapend met eigen ervaring, begrip en kracht. Bouw op de oneindige macht van de Heer door nu te besluiten gehoorzaam te zijn aan zijn leringen (zie 2 Nephi 31:19-21).

Als dierbaren u schijnen te ontlopen, is dat omdat ze niet weten wat ze moeten doen. Vroeger werden hun pogingen om te helpen afgewezen; u wilde toen geen hulp. Zoek uw vertrouwen contact met hen. Vraag steun bij het veranderen. Laat hen zien dat het nu anders is omdat u het wilt doen op de manier van de Heer.

Naarmate u verder gaat op de weg terug, zult u merken dat er gevoelens loskomen die u lange tijd niet gehad hebt – zorgzaamheid voor anderen, onzelfzuchtige liefde, verlangen om dicht bij dierbaren te zijn en gevoelens van zelfrespect en zelfvertrouwen. Dat zijn duidelijke tekens van vooruitgang, ze zijn als een licht aan het eind van de tunnel dat steeds feller wordt.

Ik zou willen dat ik uw twijfel kon vervangen door mijn zekerheid, maar die kan ik u niet geven. Ik kan u slechts uitnodigen: neem alstublieft nu het besluit uw leven te veranderen. Ik beloof u, in de naam des Heren, dat Hij u zal helpen. In tijd van nood zal Hij er zijn. Hij gaf zijn leven opdat u het uwe kunt veranderen. Ik beloof u dat u zijn liefde, zijn kracht en zijn steun zult voelen. Vertrouw Hem volkomen. Hij maakt geen vergissingen. Hij weet wat Hij doet. Besluit alstublieft nu uw leven te veranderen. Wees gehoorzaam aan zijn woord en Hij zal u zegenen. Ik beloof u dat Hij u zal zegenen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Middelen om zijn doeleinden te volbrengen

Barbara W. Winder

Onlangs ontheven als algemeen presidente van de zustershulpvereniging

'De oogst aan fijne herinneringen en innige vriendschappen is waarschijnlijk een van de grootste zegeningen.'

Broeders en zusters, mijn hart is vol. Wij die, naar goed kerkelijk gebruik, na verloop van tijd uit onze functie zijn ontheven, willen hen die pas geroepen zijn graag verwelkomen en hun onze liefde en steun aanbieden.

Luther Burbank heeft geschreven: 'Eventals het jaar [aan het eind van de zomer], houd ook ik in om aan het eind van de mij toebedeelde tijd terug te kijken en de oogst binnen te halen aan ervaringen, groei, vriendschap en (...) herinneringen (...)

[En] waaruit bestaat mijn oogst (...)?

[En] alle voltooide werk en bereikte doelen (...)

Ik oogst ervaringen en lessen die mijn leven vorm hebben gegeven en er invloed op hebben uitgeoefend (...)

Ik oogst innige vriendschappen en goede herinneringen (...)

[En] de oogst is rijk en overvloedig.' (*The Harvest of the Years*, Houghton Mifflin Co., Cambridge (Mass.) 1931, blz. 280-281.)

De oogst van voltooid werk: het werk van de zustershulpvereniging concentreert zich op een zuiver en eenvoudig onderdeel van het evangelie – geloof ontwikkelen en getuigen; de behoeftigen liefdediensten bewij-

zen; ons gezin nu en in de eeuwigheid sterk maken en met 'onze harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed' samenwerken (Mosiah 18:21).

Onze geogste ervaringen en lessen hebben samen met velen van u vorm gekregen:

- We hebben gevoeld dat u voor ons geboden hebt. Wij zijn daar dankbaar voor.

- Uw wensen en verlangens hebt u kenbaar gemaakt door brieven of bezoeken. Wij bidden dat ze vervuld mogen worden.

- Vanwege onze opdrachten en uw uitnodigingen aan ons zijn we bij u thuis en in uw kerkgebouwen geweest, en hebben we opgemerkt hoe u hongert en dorst naar gerechtigheid, want toen we bij u waren zijn ook wij vervuld met de Heilige Geest (zie 3 Nephi 12:6).

- We hebben gezien hoe u met anderen meeleeft en hoe u dient.

- We hebben waargenomen hoe priesterschapsleiders, zusters en presidiums van de hulporganisaties samenwerken aan het sterken van de gezinnen om hen naar de Heiland te leiden.

De oogst aan fijne herinneringen en innige vriendschappen is waarschijnlijk een van de grootste zegeningen:

- '[Want] dezelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwig heerlijkheid gepaard gaan' (LV 130:2).

- Ik ben dankbaar voor de steun van mijn man en kinderen; ik ben dankbaar dat ik mocht samenwerken met bekwame, toegewijde raadgeefsters, de algemeen secretaresse en de bestuursleden, met al degenen die in de zusterorganisaties werken, met onze uitstekende staf, en vrijwilligsters en gastvrouwen. Ik ben dankbaar voor allen die voor de kerk werken en ons hebben gesteund.

- Het was een eer en voorrecht om samen te mogen werken met de algemene autoriteiten; zij zijn edele zonen van onze Hemelse Vader. Door hen bezig te zien heb ik meer geleerd over integriteit, trouw, naastenliefde, medeleven en standvastig vertrouwen

Algemeen jonge-vrouwenpresidente Ardeth G. Kapp, midden, eerste raadgeefster Jayne B. Malan, links, en pas geroepen tweede raadgeefster Janette C. Hales.

Het algemeen presidium van het jeugdwerk: van links naar rechts Betty Jo Jepsen, eerste raadgeefster, presidente Michaelene P. Grassi, en Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

in de Godheid. De samenwerking met hen was een grote zegen.

Zes jaar geleden was mijn man president van het Zendingsgebied San Diego Californië. We zijn een jaar eerder teruggeroepen, omdat ik voor deze functie werd geroepen. Nu gaan we weer zendingswerk doen. Mijn man is nu geroepen als president van het

Zendingsgebied Praag Tsjechoslowakije, waar hij als jongeman gewerkt heeft.

Het stemt mij nederig om met mijn man een nieuwe taak aan te kunnen pakken. Ik wil hem steunen zoals hij mij de afgelopen zes jaar heeft gesteund. We voelen de geest van het zendingswerk zoals de zonen van Mosiah destijds:

'Zij vastten (...) en baden veel, dat de Here hun (...) zijn Geest zou geven om hen te vergezellen en bij hen te blijven, opdat zij middelen in de handen van God mochten zijn, om (...) hun broeders (...) tot de kennis der waarheid te brengen' (Alma 17:9).

Toen we onlangs in een instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten zaten, gingen mijn gedachten terug naar ons werk in Californië. Ik wist dat we opnieuw geconfronteerd zouden worden met soortgelijke zorgen en met nog onbekende problemen.

Ondanks deze onzekerheid voelde ik aan het einde van de vergadering een moeilijk te omschrijven opwinding. Ik wil die vergelijken met wat we wellicht gevoeld hebben in het voorsterfelijk bestaan toen ons het evangelieplan werd ontvouwd. We wisten dat we tegenslagen in het leven zouden meemaken, maar toch juichten we bij het vooruitzicht hier te kunnen komen.

Nu vinden we het zo spannend dat we juchten bij het inpakken van onze spullen en ons voorbereiden op deze nieuwe taak.

Ik blijf met vreugde terugkijken op deze tijd in de zustershulpvereniging, die zo rijk gevuld was met fijne contacten en andere ervaringen. De Heer staat werkelijk toe dat de oogst overvloedig is, met veel zaad voor een nieuw seizoen. Ik ben zwak maar ik weet dat we met behulp van de Heer middelen kunnen zijn om zijn doeleinden te volbrengen.

Mogen we zijn kracht voelen in ons dienstbetoon. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Ik zal heengaan en doen'

Presidente Elaine L. Jack

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

'Mijn raadgeefsters en ik zien er naar uit aan het werk te gaan. En we willen zodanig werken, dat we overal vrouwen stimuleren om mee te werken aan de snelle groei van de kerk.'

Broeders en zusters, laat ik eerst zeggen dat ik geloof in de woorden van Nephi: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7).

Zonder dit geloof zou het heel moeilijk zijn de zware verantwoordelijkheid van algemeen presidente van de zustershulpvereniging op me te nemen.

Ik ben zeer dankbaar voor de geweldige vrouwen die me in mijn roeping voorgegaan zijn – vrouwen als zuster Barbara Winder. Ik ben dankbaar voor de invloed die zij op mij gehad heeft. Dagelijks dank ik in mijn gebeden voor elke goede invloed van zoveel fijne mensen om me heen – van vrienden, zorgzame burens, de medewerksters van de jonge-vrouwenorganisatie, zuster Jayne Malan en de bestuursleden met wie ik zo'n goede relatie heb.

Ik ervaar veel liefde en steun van mijn vier zoons en hun gezinnen. Ik stel hun openhartigheid en humor op prijs. Ik hoor ze nu al aan de oost- en de westkant zeggen, terwijl ze naar de televisie-uitzending kijken: 'Is dat mijn moeder? Is dat mogelijk?' Gisteren vertelde ik mijn oudste zoon dat president

Monson had gezegd, dat ik vandaag gevraagd zou kunnen worden om enkele woorden te spreken. En dat president Monson had gezegd: 'We willen niet dat u gaat staan preken.' Davids antwoord: 'Mam, dat hebben wij u al jaren gezegd!' Ik ben dankbaar dat ze het goede willen doen.

Ik dank mijn zus, die tevens mijn vriendin is. Het is een zegen iemand als zij te hebben en een driefoudige zegen als u er meer hebt. Zuster Ardeth Kapp is als een zus voor me. Ik waardeer haar als vrouw met een grootse visie, door de Heer geroepen de jonge vrouwen over de hele wereld te leiden in deze beslissende tijden. Ze heeft me opgeleid, me aangemoedigd en de vrijheid gegeven om te groeien. Ik vond het fijn om onder haar werkzaam te zijn in de jonge-vrouwen.

Ik houd van de jonge vrouwen. Ik weet dat jullie begrijpen hoe belangrijk de waarden van de jonge vrouwen zijn – evangeliëbeginselen die jullie voorbereiden op het sluiten en naleven van heilige verbonden.

Iemand die, zoals ik, toegewijd is aan het gezin en de zelfontplooiing kan in deze roeping niet werkzaam zijn zonder de liefde en steun van een man die het evangelie zeer toegeedaan is. Joe is dat, hij verschaft mijn le-

ven veel kracht en evenwicht.

Ik weet dat Ezra Taft Benson een profeet van God is. Ik zal zijn raad volgen, evenals de raadgevingen van de algemene autoriteiten die geroepen zijn met hem samen te werken. Ik weet dat Jezus de Christus is en dat Hij mij leidt op mijn pad als ik zijn leiding waardig ben.

Ik ben ervan overtuigd dat de vrouwen in de kerk een grote bijdrage kunnen leveren. Een hedendaags profeet heeft gezegd: 'Veel van de grote groei die de kerk in de laatste dagen zal maken (...) zal afhangen van de mate waarin de vrouwen van de kerk duidelijk laten zien dat ze goed en verantwoordelijk willen leven en van de mate waarin ze verschillen – wat de vreugde in hun leven betreft – van de vrouwen in de wereld' (Algemene oktoberconferentie 1979).

Dit is een vreugdevol evangelie!

Mijn raadgeefsters en ik zien er naar uit aan het werk te gaan. En we willen zodanig werken dat we overal vrouwen stimuleren om mee te werken aan de snelle groei van de kerk. Ik weet dat we in 's Heren kracht alles kunnen doen wat er van ons gevraagd wordt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jerold Ottley leidt het Tabernakelkoor. Op de voorgrond het Eerste Presidium en leden van het Quorum der Twaalf.

Lessen van een liefdevolle Vader

Ouderling Horacio A. Tenorio
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Als we inzien hoe belangrijk problemen zijn, is dat het begin van een positieve visie, want het zijn echte barrières die overwonnen moeten worden'

Onze Hemelse Vader houdt veel van ons en waakt over ons in al onze behoeften en zorgen. Hij volgt elke stap in ons leven.

Hij heeft voor zijn kinderen het plan opgesteld om naar de aarde te komen en de vooruitgang die we in zijn tegenwoordigheid begonnen zijn, voort te zetten. Toen wij bij Hem waren genoten we van zijn lessen, van zijn raadgevingen en zelfs van zijn berispingen, als kinderen van ouders die waken en zorgvuldig begeleiden.

We bereikten een kennisniveau waarop onze Vader het besluit nam dat wij een andere sfeer zouden moeten betreden om onze vooruitgang voort te zetten, door in zijn afwezigheid keuzen te doen en beslissingen te nemen.

Dat betekent niet dat Hij ons aan ons lot heeft overgelaten. Hij is over ieder van ons bezorgd in deze proeftijd. Hij voorzag in een Heiland, een Verlosser, een Herder. Hij stelt ons ook in de gelegenheid altijd een metgezel, de Heilige Geest, bij ons te hebben, de Schriften en leringen van de profeten.

We staan er niet alleen voor. Hij tracht ons in alles te onderwijzen. Zeer veel van die les-

sen komen tot ons uit de schepping. Van de mier leren wij ijver en hard werken. Van de bij organisatietalent en het nemen van voorzorgsmaatregelen. Ook leren we van bloemen, planten en de hele natuur. We hoeven maar een encyclopedie of een studieboek open te slaan en we ontdekken wonderlijke zaken aangaande de grootse werken van onze Hemelse Vader. Dit alles draagt er op een of andere manier toe bij om op het juiste pad te blijven.

Afgezien van de Schriften leren ons leven en onze ervaringen ons het meest. Deze lessen zijn het belangrijkste, omdat die ons persoonlijk aangaan. We leren het meeste van datgene wat het moeilijkst voor ons is. In die situaties kunnen we Gods hand zien die Hij uitstrekt naar ieder van zijn kinderen, mits we gevoelig zijn voor de Geest.

Problemen maken een groot deel van ons leven uit. Ze worden op ons pad geplaatst om ze te overwinnen, niet om ons er door te laten overwinnen. Wij moeten ze de baas worden, zij niet ons. En telkens als we er een de baas worden, groeien we in ondervinding, in geloof en in zelfvertrouwen.

Bij de 100 meter horden moeten de lopers over horden springen die op de baan geplaatst zijn. De horden staan er niet om de hardloper tegen te houden en ontmoedigd naar de start terug te laten gaan. Ze staan er ook niet om hem te laten verongelukken. Het mooie van deze wedloop wordt juist gevormd door het nemen van de horden, het overwinnen van tegenslagen.

Als we begrijpen hoe belangrijk problemen zijn, gaan we ze in een heel ander licht zien, ze worden een uitdaging die men aanneemt.

Jonge mensen op zending leren dit. Velen van hen heb ik aan het einde van hun zending horen getuigen hoe dankbaar ze waren voor de 'prachtige problemen'.

Problemen zijn kansen om zegeningen te verwerven door ze te overwinnen, door geloof, en door in te zien wat de Geest en de Heiland ons willen leren.

Veel mensen beklagen zich of mopperen als beproeving, ziekte, ongeluk, werkloosheid of de dood hen treft. Ze zeggen: 'Waarom overkomt mij dat? Dat is niet eerlijk', of ze worden zo depressief dat ze volkomen instorten en daar moeilijk uitkomen.

Nog een reden voor beproevingen staat in Leer en Verbonden 29:39: 'En het is nodig, dat de duivel de menskinderen in verzoeking zou brengen, want anders zouden zij niet naar eigen willen kunnen handelen; want indien zij nimmer het bittere zouden hebben, konden zij het goede niet kennen.'

Kort geleden kreeg ons gezin les. Het was een pijnlijk les maar we hebben er veel van geleerd. Vorig jaar december waren onze drie dochters bij ons. De oudste is getrouwd en woont in de staat Delaware. Ze kwam met haar man en haar drie kleintjes op bezoek. De jongste heet David, vijftien maanden oud. Hij is ook de jongste van onze vier kleinkinderen. We hadden heerlijke en onvergetelijke dagen samen. We hadden als gezin veel plezier en het gaf ons de kans David te leren kennen die we alleen bij zijn geboorte gezien hadden.

David is een bijzonder lief kind, zo zijn er maar weinig. Hij huilt nooit, zelfs niet als hij ziek is of pijn heeft. Hij is tamelijk zelfstandig maar heel liefdevol – een bijzondere geest.

Er kwam een eind aan de dagen samen en het gezin van mijn dochter keerde terug naar huis. Twee dagen daarna moest David in het ziekenhuis worden opgenomen en vier uur later stierf hij.

Mijn vrouw en ik vertrokken meteen in deze moeilijke tijd bij onze kinderen te kunnen zijn. We zaten de hele nacht in het vliegtuig en konden bijna niet praten over wat er gebeurd was. We deden geen oog dicht. We dachten na en baden. Hoe zou ik mijn kinderen kunnen troosten? Wat zou ik kunnen zeggen terwijl ik zelf verscheurd werd door pijn? Ik bad dus veel en een liefdevolle Vader kwam mij te hulp. De antwoorden kwamen stuk voor stuk precies op tijd, waardoor de belofte van de Heer in vervulling ging: 'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mijn zult gij vrede hebben' (LV 19:23).

We ontmoetten onze kinderen, die diep bedroefd waren. Ze hadden zo'n intens verdriet dat ze de bedoeling van dit alles en wat ze ervan konden leren, niet konden begrijpen. Het zijn trouw leden van de kerk, maar als jonge mensen hadden ze zoiets verschrikkelijks nooit verwacht.

Mijn vrouw en ik gaven uitleg voor zover we konden, en toen zij die begrepen en aanvaardden, zagen zij alles steeds duidelijker, haarteen vrede in hun hart bracht.

'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, indien gij nog meer getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht, toen gij in uw hart tot mij

riep om de waarheid van deze dingen te mogen weten.

'Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk groter getuigenis kunt gij ontvangen dan dat van God?' (LV 6:22-23.)

De pijn en het verdriet werden minder en daar kwamen goede gevoelens van de Geest voor in de plaats.

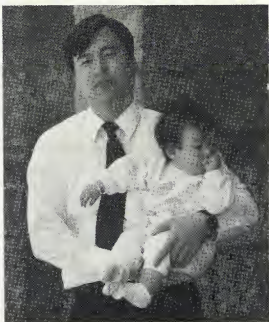
Het verbaasde me hoe goed de kinderen de pijnlijke begrafenis in kalmte en rust doorstonden. Zij waren sterk en troosten zelfs andere verwanten en vrienden.

Hoe had die wonderlijke verandering plaatsgevonden?

Omdat we beseffen dat God leeft en ons, als Vader, liefheeft. Hij wil niet dat ons iets slechts overkomt. Als David heengegaan was, was dat omdat hij, bijzondere geest als hij was, niet langer hier hoefde te blijven. We beseffen dat David ergens anders nodig is. Het was een zegen hem te kennen en hem in de familie te hebben. We zijn hem niet kwijt, we zullen hem terugzien. En de tijd die we met hem doorbrachten is een dierbare herinnering. Hij leerde ons wat het betekent rein en zuiver voor God te staan, hij is een voorbeeld voor ons allen. We moeten alles in het juiste perspectief zien om hem eenmaal terug te kunnen zien. We denken nu meer na over het leven achter de sluier en zien beter in wat werkelijk van belang is in dit en in het toekomstige leven – ons gezin eeuwig verenigd.

Veel zegeningen, vele lessen! We veranderen in die tijd en maaken vooruitgang. We zijn onze Hemelse Vader zeer dankbaar voor hetgeen we mee mochten maken.

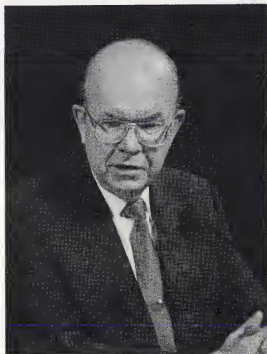
Enkele dagen na Davids dood kwam mijn dochter erachter dat ze weer in verwachting was. Hoe groot is de liefde van onze Hemelse Vader! Hij leert ons steeds meer. Ik getuig dat Christus onze Leermeester en Herder is, onze beste vriend, die alle twijfels ophelt. Hij geneest onze wonden. Verdriet wordt een goede ervaring. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een Samaritaan van de laatste dagen

Ouderling Merlin R. Lybbert van het Tweede Quorum der Zeventig

'We moeten contact zoeken met minder-actieve broeders en zusters, echte vrienden worden en hen bijstaan in hun geestelijk genezingsproces.'

Broeders en zusters, ik voel vanmiddag grote dankbaarheid tijdens deze eredienst. Namens de leden van de kerk in Azië, waar wij nu werkzaam zijn, breng ik gevoelens van liefde over voor president Benson en voor de andere leiders die zij hebben leren kennen en liefhebben, benevens voor alle leden van de kerk waar ook ter wereld. Het is een vreugde met hen te werken. Ook wil ik liefde en dank uiten ten aanzien van mijn gezin en mijn bejaarde ouders voor hun constante steun.

Als ik mijn krachten afmeet aan het enorme werk dat voor ons ligt, overspoelt mij een sterk gevoel van nederigheid. Ik heb begrepen dat het werk van de verlossing van de mensheid de menselijke krachten te boven gaat. Het is waarlijk Gods werk.

Een van de bekendste gelijknissen van de Heiland is het verhaal dat we kennen als de barmhartige Samaritaan. Lucas verhaalt dat een zekere wetgeleerde Jezus op de proef stelde door te vragen: 'Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beheven?' (Lucas 10:25.)

In die tijd was een wetgeleerde hetzelfde als een schriftgeleerde, die beroepsmatig de

wet bestudeerde en onderwees, inclusief de geschreven wetten van de Pentateuch en 'de overleveringen van wijze leermeesters' (Bible Dictionary, onder *Lawyer*).

Deze wetgeleerde wilde ofwel de kennis van de Heer aangaande de wet op de proef stellen, ofwel pronken met zijn eigen kennis. De Heiland antwoordde met een weder-vraag: 'Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?' (Lucas 10:26.)

De wetgeleerde antwoordde: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf' (vers 27).

Jezus zei hem: 'Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven' (vers 28).

Door de vraagstelling van de Heer werd het antwoord door de geleerde zelf gegeven, waarna de Heer hem erop wees dat hij in overeenstemming met zijn kennis moest leven. Met zo'n eenvoudig antwoord was de wetgeleerde echter niet tevreden. Lucas verhaalt dat de geleerde man 'zich wilde rechtvaardigen' en daarom nog een vraag stelde: 'Wie is mijn naaste?' (Vers 29.) Nu antwoordde Jezus met een verhaal: 'Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

'Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

'Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

'En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg

hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis' (verzen 30-35).

We zullen deze gelijkenis beter begrijpen als we weten dat het werk in het heiligdom opgedragen was aan de stam van Levi. De taak van de Levieten bestond uit het assisteren van de priesters bij hun godsdienstige verplichtingen. De voornaamste verantwoordelijkheid van de priester was bemiddelen tussen de mensen en God door hen officieel te vertegenwoordigen bij de eredienst en de offers (zie Bible Dictionary onder *Priest* en *Levites*).

De bevolking van Samaria bestond uit een vermenging van Israëlieten en heidenen. De Joden verachtten hen. De priester en de Leviet weigerden de halfdode man, die duidelijk in nood verkeerde, hulp te verlenen, en namen zelfs afstand van hem door 'aan de overzijde' voorbij te gaan. De verachte Samaritaan had medelijden met de gewonde man. Hij verzorgde liefderijk zijn wonden met verzachtende olie, desinfecteerde ze, zette hem op zijn eigen rijdier en bracht hem naar een herberg, waar hij de nacht met hem doorbracht. Hij betaalde het verblijf en verzekerde de herbergier dat hij alles zou voldoen wat het meer kostte.

Toen stelde de Heiland de wetgeleerde nog een vraag: 'Wie van deze drie denkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?' (Vers 36.)

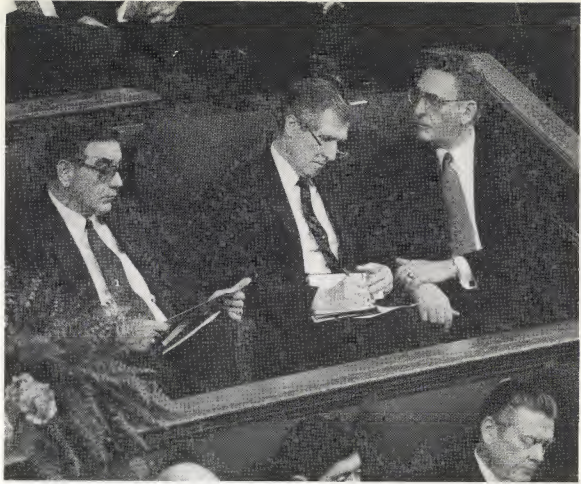
De wetgeleerde werd in zijn eigen geslepenheid gevangen, maar gaf toch het juiste antwoord: 'Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo' (vers 37).

Dat was de tweede keer in het korte gesprek dat de kenner van de godsdienstige wetten er door de Heiland op gewezen werd dat hij in overeenstemming met zijn kennis van de beginselen moest leven.

Ik veronderstel dat de meesten van ons uit deze gelijkenis hebben geconcludeerd dat we hulp moeten verlenen aan mensen, zelfs aan vreemden, die in nood verkeren vanwege een verwonding of ziekte. De gelijkenissen van de Heer zijn zo mooi omdat ze zoveel toepassingen hebben en dus kunnen we er oneindig veel uit leren. Ik stel voor de beginners van deze gelijkenis toe te passen in een hedendaagse situatie.

Veel van Gods kinderen zijn gewond of ziek in geest. Velen hebben zich eenmaal verbonden gevoeld met de andere heiligen, maar om de een of andere reden zijn ze van de weg afgeraakt. Dat zijn de minder-actieve onder ons. Meestal weten we wie het zijn en hebben we in diverse situaties contact met hen, maar omdat ze niet lichamelijke ziek of gewond zijn, doen we dikwijls als de priester of de Leviet en gaan 'aan de overzijde' voorbij.

In deze prachtige gelijkenis stelt Jezus de

De ouderlingen J. Richard Clarke, Rex D. Pinegar en Carlos E. Asay van het Presidium der Zeventig.

houding van twee gerespecteerde godsdienstige figuren tegenover die van een verachte inwoner van Samaria. Er is minstens een kleine overeenkomst met een quorum-president ouderlingen, een groepsleider hogepriesters, een lid van de bisschop of een huisonderwijzer en met de minder-actieve broeder of zuster die aan de kant van de weg ligt. Waarschijnlijk verachten we hen niet, maar soms doen we alsof we hen niet willen kennen of negeren hen op een andere manier. Wij allen kunnen een barmhartige Samaritaan zijn door medeleven te tonen voor deze verwaarloosde broeders en zusters.

We kunnen hun geestelijke wonden verzorgen door te doen wat nodig is en er verzachtende vriendschapsolie plus zielehelende zalf van ware broederlijke en zusterlijke liefde in te gieten. We kunnen hen in onze auto ophalen en meenemen naar ons gezin, of het kerkgebouw, de nodige tijd en aandacht aan hen besteden en een warme vriendschap opbouwen. De barmhartige Samaritaan bracht de nacht met zijn gewonde vriend door en bleef bij hem tot hij wist dat hij aan de beterende hand was. Zo moeten wij contact zoeken met minder-actieve broeders en zusters, echte vrienden worden en hen bijstaan tijdens hun geestelijke genezingsproces.

Uit deze gelijkenis leren wij ook dat een klein offer en de investering van tijd en geld noodzakelijk kunnen zijn. Hulp bij genezing moet niet gegeven worden uit plicht, maar uit een liefdevol hart. Ja, zelfs de wetgeleerde scheen even de geest aan te voelen van

dat de Heer met deze gelijkenis wilde onderrichten, want hijzelf omschreef het begrip naaste als 'degene die hem barmhartigheid bewezen heeft' (vers 37).

De meesten van ons kennen wel iemand die geestelijk ziek of gewond is, halfdood aan de kant van de weg ligt en wanhopig de hulp van een goede broeder of zuster nodig heeft – dat wil zeggen van een Samaritaan van de laatste dagen. Onze profet heeft er herhaaldelijk de aandacht op gevestigd dat het redden van een minder-actief lid een van onze grootste uitdagingen op het gebied van dienstbetoon is.

Ik zal u een eenvoudige gelijkenis vertellen, zoals die via een tolk door een zondagschoolpresident in Hong Kong gegeven werd:

'Een ondernemende kalkoen verzamelde zijn soortgenoten om zich heen en leerde hen vliegen door middel van instructies en demonstraties. De hele middag waren ze bezig met vliegen en genoten ze opgewonden bij het zien van nieuwe vergezichten. Na de bijeenkomst liepen alle kalkoenen naar huis.'

Ons begrip van de evangeliebeginselen brengt ons niet de zegeningen des hemels, maar het naleven ervan.

Ik bid dat wij allen zullen leren openstaan voor anderen en hen begrijpen, en dat wij gemotiveerd zullen raken om een minder-actieve broeder of zuster te zoeken, zodat we waarlijk een barmhartige Samaritaan van de laatste dagen zullen worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het hart voorbereiden

Ouderling H. Burke Peterson
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Door liefde, waardering en geduld ontvangen we de macht om anderen ten goede te beïnvloeden. In een relatie waarin vergeten en vergeven wordt, is er meer vreugde en vertrouwen.'

Broeders en zusters, ik ben me ervan bewust dat er velen zijn die problemen hebben met geloof en getuigenis. Sommigen hebben het streven naar volmaking zelfs terzijde gelegd omdat zij in de strijd zijn afgemat. Ik bid dat ik leiding mag ontvangen in mijn pogingen hen te helpen.

Dertig of veertig jaar voordat de Heiland geboren werd, riep een verstandige vader zijn zoons bijeen om hen raad te geven. Hij heette Helaman en zijn zoons waren Nephi en Lehi. Hij zei:

'En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, *uw fundament moet bouwen*, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, (...) wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren' (Helaman 5:12; cursivering toegevoegd).

Kort gezegd vertelde hij zijn zoons dat als zij voort wilden gaan op de ingeslagen weg en een getuigenis van de goddelijkheid van de Heer verkrijgen, zij alle beproevingen in het leven konden overwinnen.

Ik vrees dat sommigen van ons bij het werken aan dit fundament de ons door God

gestelde taak om elkaar daarbij te sterken, uit het oog verliezen.

Het is waar dat we mensen soms tot gehoorzaamheid kunnen dwingen door hen te bedreigen of bang te maken. Het gebeurt zelfs dat we een beetje succes hebben met het manipuleren van de menselijke geest. We zijn echter niet in staat het hart te dwingen:

We kunnen liefde, respect en bewondering niet afdwingen.

We kunnen geloof en een getuigenis van de waarheid niet afdwingen.

Maar al kunnen we deze gevoelens, de belangrijkste die er bestaan, niet afdwingen, er zijn manieren om een ander te helpen. *We kunnen het hart voorbereiden* om een diepgeworteld en blijvend getuigenis te verkrijgen dat Jezus Christus de Heiland van de wereld is.

Dit beginsel (het hart eerst voorbereiden) kan op een breed scala aan persoonlijke relaties toegepast worden, zowel met vrienden, buren, collega's, als met echtgenoten en kinderen. Ik bespreek nu enkele manieren waarop we een hart kunnen voeden zodat daar een getuigenis wortel kan schieten en kan groeien.

Worden uw gezinsleden ongeacht hun gedrag onvoorwaardelijk bemind, dan zal er thuis een warme geest zijn die het hart erop zal voorbereiden een getuigenis van de waarheid te aanvaarden. Als u van uw kinderen houdt om wat ze zijn en niet om hun gedrag, kunnen we hen pas gaan helpen de benodigde gedragsveranderingen aan te brengen. Bijvoorbeeld, een tiener die zich aanvaard voelt, zal eerder goede vrienden kiezen.

U zult misschien denken: 'Ik zou graag onvoorwaardelijk van mijn gezin, vrienden en andere naasten houden, maar soms is dat uiterst moeilijk. Hoe kom ik zover, dat ik die reine liefde kan voelen?' Hier volgen enkele richtlijnen:

Zoek op de eerste plaats het goede in ieder mens en besteed daar consequent en voortdurend aandacht aan. Het zal u verbazend

hoe een hart verzacht kan worden, het begin van een getuigenis gevormd en een band verbeterd door elke dag een portie oprechte waardering te geven. Dat heeft een geweldig effect op de voorbereiding van de geest. Al noemt u maar iets kleins, het zal een positieve uitwerking hebben. Het hoeven geen wereldschokkende dingen te zijn, zelfs een kleine daad of een eigenschap die opgemerkt wordt, zal opbloeien en versterkt worden. (Het kan u overigens wel eens een hele dag kosten om iets te vinden, maar het is er.)

Op een dag kwam een van onze dochters de kamer van onze zoon binnen, een tiener. Die zag eruit of er een storm door geraasd was. En hijzelf zat er middenin. Ze voelde woede in zich opkomen, maar dacht bijtijds aan haar besluit naar het goede te zoeken. Wanhopig zoekend sloeg ze haar ogen op. 'Het plafond ziet er echt mooi uit, Adam!' kon ze in alle eerlijkheid zeggen. Hij moest erom lachen. De boodschap kwam over en hij ruimde de kamer op.

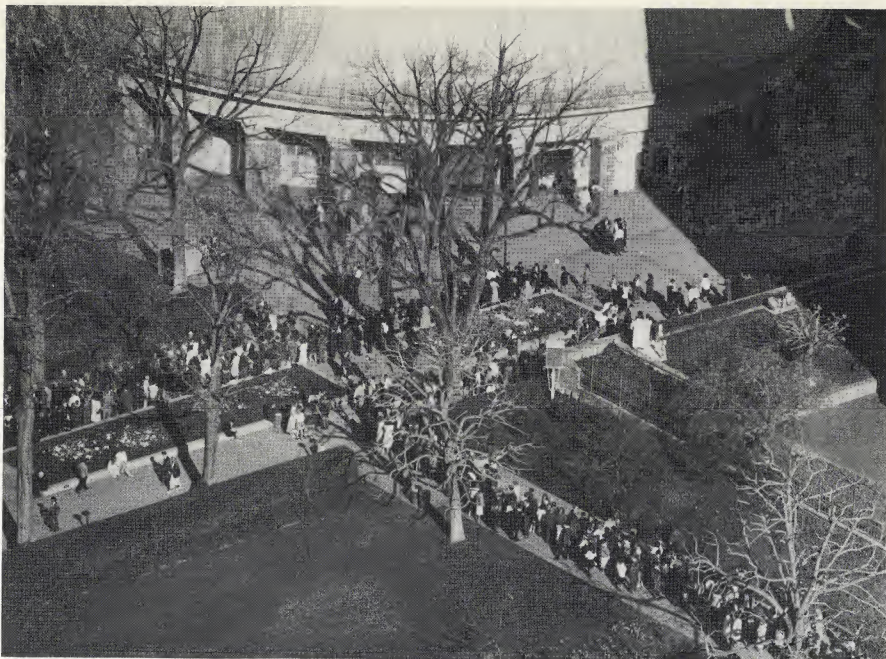
Als huwelijkspartners elkanders fouten en tekortkomingen door de vingers zien en trachten het hart te doorgronden, zal de huwelijksrelatie er enorm door verbeteren.

Nog een manier om iemands hart voor te bereiden is een sfeer te scheppen waarin een oordeel uitgesteld wordt tot de boosheid weggezaakt is, de pijn verdreven en alle kanten van een zaak bekeken zijn. Kritiek *vernietigt* eigenwaarde en zelfachting. Het vernedert en grieft.

Er zijn mannen die volmaaktheid verwachten en die, wanneer die niet bereikt wordt, kritiek gaan uiten. Een vrouw schreef: 'Het leven kan een eenzaam gevecht zijn voor een vrouw die voortdurend op haar tekortkomingen gewezen wordt en die van haar echtgenoot te horen krijgt dat ze niet aan zijn verwachtingen voldoet. Hoe kan een vrouw ooit denken dat ze kan worden zoals onze Hemelse Vader van haar verwacht, als ze haar man niet tevreden kan stellen, ongeacht hoeveel moeite ze daarvoor doet?'

Het is hartverscheurend te zien hoe kinderen door kritiek gekwetst kunnen worden en hun zelfachting geschaad. In een gezin werd er met gezinsavond houden gestopt omdat de gezinsleden ontmoedigd raakten door alle onenigheid. De vader zal wel heel plichtsbewust zijn gezinsleden hebben willen helpen verbeteren, maar het was bijzonder onverstandig de meeste tijd te gebruiken om hen op fouten te wijzen. Af en toe deed hij wel een poging om de kinderen te prijzen, maar dat woog niet op tegen zijn kritiek.

Bij een studente begon een gevoel van afkeuring en afkeer te groeien ten opzichte van haar kamergenote. Toen ze echter probeerde wat verder te kijken, ontdekte ze dat

de vervelende gewoonten van haar kamer-genote uitingen waren van een verschillende culturele achtergrond.

Een goedwillende priesterschapsdrager – of iedereen die in de positie is om anderen te beïnvloeden – beseft dat we door liefde, waardering en geduld de macht ontvangen om anderen ten goede te beïnvloeden. In een relatie waarin vergeten en vergeven wordt, is er meer vreugde en vertrouwen.

Bedenk echter bij het ontwikkelen van uw vermogen om onvoorwaardelijk lief te hebben dat luisteren een deel uitmaakt van liefde tonen. Als in uw gezin naar de kinderen wordt geluisterd, hoe onbelangrijk het ook moge schijnen of hoe weinig tijd u ook hebt, dan bent u hun hart aan het voorbereiden. Kunnen we onszelf openstellen voor het relaas van een schokkende ervaring en ernaar luisteren zonder zelf geschokt te raken, of zonder verbaal overdreven te reageren? Beseffen we allemaal dat er een tijd is om te praten en een tijd om te luisteren? Als u luistert waarom een tiener te laat thuiskomt, zult u oneindige dankbaarheid oogsten. Bedenk dat u kunt luisteren om te begrijpen, niet noodzakelijkerwijs om er mee in te stemmen. Dikwijls onderwijzen we het beste door te luisteren. De relatie tussen man en

wrouw wordt gevormd en versterkt door meer naar elkaar te luisteren. Het hart wordt erdoor verzacht.

Ten slotte kan liefde ook in gebeden geuit worden. Horen uw kinderen hun ouders voor hen bidden? Hoort Kami, bijvoorbeeld, als ze ziek is het gezin bidden om de genezende invloed van de Heer? Als Cameron werk zoekt, zal het hem goed doen om in gebeden te horen dat het gezin vertrouwen in hem heeft. Als uw kinderen horen dat hun ouders dagelijks voor elkaar bidden, wordt hun geloof thuis opgebouwd. Dan kan thuis hun hart veranderd worden en kunnen de huisgenoten kinderen van Christus worden.

In de eerste hoofdstukken van Mosiah lezen we dat koning Benjamin, na het prachtige onderricht dat hij had gegeven, ‘... rondvraag onder hen liet doen, daar hij van zijn volk verlangde te weten of zij de woorden geloofden, die hij tot hen had gesproken’ (Mosiah 5:1). Nu we deze twee fijne conferentiedagen gaan besluiten, hoop ik dat desgevraagd ons antwoord, hetzelfde zal luiden als destijds, want zij zeiden:

‘Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en waar zijn, door de Geest van de

Heer, de Almachtige, die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen. (...)

‘En wij zijn gewillig met onze God een verbond te sluiten om zijn wil te doen en gehoorzaam te zijn aan zijn geboden’ (Mosiah 5:2, 5).

En koning Benjamin zei tot hen: ‘En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, zijn zonen en zijn dochteren; want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij zijn zonen en zijn dochteren geworden.

‘En onder deze benaming zijt gij vrijgemaakt. (...) Daarom zou ik willen, dat gij de naam van Christus op u zoudt nemen (...) dat gij tot het einde van uw leven gehoorzaam zoudt zijn’ (Mosiah 5:7-8; cursivering toegevoegd).

Daarbij voeg ik, broeders en zusters, mijn getuigenis van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus. Hij is onze Heiland, onze Verlosser en Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaarheid als beginsel van verlossing

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Een dankbaar hart is het begin van grootheid. Het is een teken van nederigheid en ligt aan de basis van deugden als gebed, geloof, moed, tevredenheid, geluk, liefde en welzijn.'

An het einde van deze conferentie sta ik voor u om te spreken over dankbaarheid als teken van geloof en als beginsel van verlossing. De Heer heeft gezegd: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen' (LV 59:21). Dit vers maakt duidelijk dat de woorden 'Gij moet de Heer, uw God, in alles danken' (LV 59:21) meer inhouden dan normale beleefdheid; dankbaarheid is een gebod.

Een van de voordelen van een lang leven is dat men zich heel goed kan herinneren wanneer men het slechter had. Ik ben dankbaar om zo lang geleefd te hebben dat ik enkele zegeningen ken die tegenslag met zich brengt. Mijn gedachten gaan terug naar de grote depressie, toen bepaalde ideeën in onze gedachten gegrift werden. Een ervan was dankbaarheid voor wat we hadden, omdat er zo weinig was. De grote depressie in de Verenigde Staten van de beginjaren dertig was een harde leermeester. We moesten woekeren met wat we hadden om te overleven. In plaats van jaloezie of boosheid groeide er in ons een geest van dankbaarheid

voor de kleine, eenvoudige dingen waar we mee gezegend werden, zoals warm, eigengebakken brood, havermoutpap en vele andere dingen.

Een ander voorbeeld: ik herinner me dat mijn lieve grootmoeder, Mary Caroline Roper Finlison, zelf zeep maakte op de boerderij. Deze zeep bevatte o.a. uitgesmolten vet van dieren, een beetje loog als reinigingsmiddel, en as als schuurmiddel. De zeep had een zeer scherpe geur en was bijna zo hard als een baksteen. Geld om zachte, geurige zeep te kopen was er niet. Op de boerderij moesten veel stoffige, bezwete kleren gewassen worden en veel lichamen hadden op zaterdagavond verschrikkelijk hard een bad nodig. Als je je met die zeep wiste, werd je erg schoon, maar je stonk na het bad erger dan ervoor. Omdat ik nu meer zeep gebruik dan toen ik een kind was, ben ik dagelijks dankbaar voor zachte geparfumeerde zeep.

Een van de kwaden van deze tijd is dat zoveel prettige dingen als vanzelfsprekend beschouwd worden. De Heer zei: 'Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet?' (LV 88:33.) De apostel Paulus had het tegen Timoteüs over deze tijd toen hij schreef dat in de laatste dagen 'de mensen zelfzuchtig zullen zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig' (2 Timoteüs 3:2). Deze zonden gaan samen en door ondankbaarheid staat men open voor alle.

Het verhaal van de dankbare Samaritaan heeft diepe betekenis. Toen de Heiland door Samaria en Galilea rondtrok 'ging Hij een zeker dorp binnen, waar Hem tien melaatse mannen tegemoet kwamen' die 'hun stem verheven en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons!' Jezus zei dat zij zich aan de priester moesten laten zien. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.

'En één van hen keerde terug, toen hij zag,

dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkend.

'En hij wierp zich (...) voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.

'En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?

'Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling?

'En Hij zeide tot hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden' (Lucas 17:12-19).

Melaatheid was zo'n afschuwelijke ziekte dat het de lijdens bij de wet verboden was dicht bij Jezus te komen. Zij die deze vreselijke ziekte hadden, waren verplicht samen te lijden en met elkaar de gemeenschappelijke ellende te delen (zie Leviticus 13:45-46). Hun troosteloze roep: 'Jezus, Meester, heb medelijden met ons', moet het hart van de Heiland geraakt hebben. Toen ze genezen waren en de priester had verklaard dat ze rein waren en toestemming gaf in de maatschappij terug te keren, moeten ze dolblij en verbijsterd tegelijk geweest zijn. Maar met dit grote wonder leek de zaak voor hen afgedaan; ze vergaten hun weldoener. Hun tekortschieten in dankbaarheid is moeilijk te begrijpen. Zo'n ondankbaarheid is egocentrisch, en een vorm van trots. Is het niet opmerkelijk dat de enige die terugkeerde om te danken een Samaritaan was? Dit lijkt erop te wijzen, evenals in het verhaal van de barmhartige Samaritaan, dat zij die minder maatschappelijk aanzien hebben, vaak plichtsgetrouwer en edeler handelen.

Ik wil graag nog iets anders zeggen over de dankbaarheid die we naar mijn mening moeten voelen voor de vele zegeningen die we ontvangen.

Wie in deze tijd bij de kerk is gekomen, maakt deel uit van een volk waarvan velen een groot erfd deel aan lijden en offers hebben. U erf de offers ook, want die horen bij de erfenis van mensen die fouten en onvolmaaktheden hebben, maar een edel doel nastreven. Dat doel is alle mensen te helpen tot een vreugdevol, vredig besef te komen van wie we zijn, liefde te koesteren voor hun medemens, en vastbesloten te zijn Gods geboden te onderhouden. Dat is de uitnodiging van het evangelie. Het is de kern van onze godsdienst.

Het spreekt vanzelf dat we op de hoogte moeten zijn van wat er in de wereld gebeurt. Maar de moderne communicatie brengt een gigantische golf menselijk geweld en lijden van overal ter wereld ons huis binnen. Er zijn momenten dat we ons rustig geestelijk moeten kunnen vernieuwen.

Ik ben erg dankbaar voor de rust en de tevredenheid die we kunnen vinden in de geestelijk bescherming van ons huis, onze avondmaalsdiensten en onze tempels. In deze vreedzame omgevingen kan onze ziel

rust vinden. Daar hebben we het gevoel thuis te zijn.

Een tijd geleden waren we in Tonga. Er was door ringpresident Muti een gezinsavond met muziek en gesproken woord gepland in het ringgebouw. De gezinsavond werd gehouden ter ere van Zijne Majesteit koning Tupo de vierde, de koning van Tonga. Hij was met zijn dochter en kleindochters aanwezig, evenals vele hooggeplaatste functionarissen en diplomatieke vertegenwoordigers in Tonga. De leden van onze kerk brachten een schitterend programma van zang en poëzie. Een van de konings kleindochters zong een solo met als titel 'Wat houd ik veel van grootvader'. Ouderling John Sonnenberg en ik werden uitgenodigd wat te zeggen, en dat deden we met genoegen.

Toen het programma afgewerkt was, hield de koning zich niet aan het koninklijk protocol en kwam ons en onze vrouw vriendelijk groeten om zijn waardering te tonen voor het optreden van zijn onderdanen die lid van de kerk waren. Beleefdheidsvoorschriften worden op veel plaatsen in acht genomen, maar uiting van dankbaarheid is overal gepast.

Het lijkt wel of er voortdurend in ons wordt touwtrokken door tegengestelde karaktertrekken, die geen lege ruimte in onze ziel overlaten. Als dankbaarheid afwezig is of verdwijnt, komt opstandigheid binnen en vult de lege ruimte. Ik heb het niet over opstand tegen onderdrukking, maar over opstand tegen morele reinheid, schoonheid, fatsoen, eerlijkheid, eerbied, en respect voor het gezag van de ouders.

Het begin van groetheid is een dankbaar hart. Het is een teken van nederigheid en ligt aan de basis van deugden als gebed, geloof, moed, tevredenheid, geluk, liefde en welzijn.

Maar voor alle vormen van menselijke kracht geldt: 'Gebruik het of verlies het'. Als ze niet gebruikt worden verzakken spieren, gaan talenten achteruit en verdwijnt geloof. President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Bedenk te bedanken. Deze drie woorden vormen de kortste formule voor een gelukkig huwelijk, een recept voor blijvende vriendschap en het patroon voor geluk in het leven' (*Pathways to Perfection*, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1973, blz. 254). En de Heer zegt: 'En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit' (LV 78:19).

Ik ben dankbaar voor mensen die van kleine kinderen houden. Vorig jaar zat ik eens laat op een avond in een volgepropt vliegtuig dat van Mexico City naar Culiacan vloog. De stoelen in het vliegtuig stonden dicht op elkaar en elke plaats was bezet,

voornamelijk door Mexicanen. Overal lagen pakjes en handbagage van allerlei afmetingen.

Er kwam een jonge vrouw door het gangpad met vier kleine kinderen, waarvan de oudste zowat vier en de jongste pas geboren was. Tegelijk probeerde ze een zak met luiers, een wandelagentje en diverse tassen door het gangpad te manoeuvreren. De kinderen waren moe, huilden en maakten een hoop drukte. Toen ze haar stoel gevonden had, sprongen de passagiers rondom haar letterlijk uit hun stoel om haar behulpzaam te zijn. Al snel zorgden de passagiers om beurten liefdevol en troostend voor de kinderen.

Het resultaat was een vliegtuig vol baby-sitters. De kinderen lagen rustig in de armen van diverse mensen en vielen al spoedig in slaap. Het was opmerkelijk dat enkele mannen, zo te zien duidelijk vader of grootvader, zonder enige valse macho trots de baby wieden en teder streeld. Het grootste deel van de vlucht hoefde de moeder zich geen enkele zorg te maken over haar kinderen.

Het enige wat me niet beviel was dat niemand de baby aan mij doorgaf! Ik ervoer opnieuw dat kleine kinderen waarderen, zich om hen bekommeren en lief voor hen zijn, iets wegheeft van de liefde van de Heiland voor hen.

Hoe kunnen we voldoende dankbaarheid tonen voor het grote geloof dat de pioniers in moeilijke tijden in veel landen op aarde hebben getoond opdat het evangelie wortel kon schieten? Hoe kunnen we onze dank bewijzen aan de onversaagde handkarpioniers, die op eigen kracht hun karige bezittingen over de bloedhete vlakten en door de sneeuw op hoge bergpassen trokken om aan de vervolging te ontkomen en hun godsdienst vreedzaam in deze dalen te kunnen belevten? Hoe kunnen de nakomelingen van de handkargroepen Martin en Willie en anderen hun dank betuigen voor het geloof van hun voorouders?

Een van deze onverschrokken mensen was Emma Batchelor, een jong Engels meisje dat zonder familie reisde. Ze ging op weg met de handkarren van de groep Willie, maar toen ze bij fort Laramie aankwamen werd hen bevolen de vracht lichter te maken. Emma kreeg opdracht de koperen ketel waarin ze al haar bezittingen gestopt had achter te laten.

Ze weigerde, zette de ketel aan de kant van de weg en ging er zelf naast zitten. Ze wist dat de groep Martin over een paar dagen zou arriveren, en toen dat gebeurde, sloot ze zich aan bij het gezin van Paul Gorley.

Een zoon in dat gezin schreef jaren later: 'Zuster Emma Batchelor voegde zich hier bij ons. Daar waren we blij mee want ze was

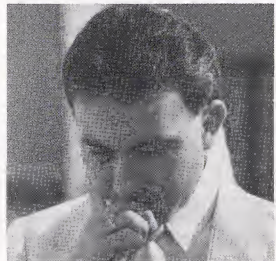
jong en sterk, en ze had veel.' Toen de baby van zuster Gorley geboren werd, trad Emma als vroedvrouw op, waarna ze moeder en kind twee dagen liet rusten op de kar die zij hielp trekken.

Zij die stierven in de groep Martin werden barmhartig verlost van het lijden dat anderen doorstonden - bevoren voeten, onder, neuzen of vingers, waardoor ze voor de rest van hun leven vermint bleven. Maar Emma, 21 jaar oud, had geluk. Ze kwam ongedeerd door de beproevingen.

Een jaar later ontmoette ze Brigham Young, die zich er over verbaasde dat ze niet vermint was, en tegen hem zei ze: 'Broeder Brigham, niemand zorgde voor mij en niemand lette op mij, dus besloot ik voor mezelf te zorgen. Ik was degene die opriep om te gaan toen broeder Savage ons waarschuwde dat niet te doen. Dat was fout, maar ik heb geprobeerd het goed te maken. Ik heb elke dag mijn deel getrokken. Als we bij een beek kwamen, stopte ik, deed mijn schoenen, kousen en overrok uit en legde die boven op de kar. Als de kar overgebracht was, ging ik terug en droeg kleine Paul op mijn rug over. Dan ging ik zitten en wreef mijn voeten droog met mijn wollen halsdoek en deed mijn droge sokken en schoenen weer aan.'

De afstemmingen van deze pioniers kunnen wat terug doen: door trouw te blijven aan de kerk waar hun voorouders zo veel voor leden om er bij te kunnen horen.

Zoals met alle geboden het geval is, is ook dankbaarheid een formule voor een succesvol leven. Een dankbaar hart opent onze ogen voor de vele zegeningen die ons omringen. President J. Reuben Clark heeft gezegd: 'Blijf acht slaan op de zegeningen die God u verschaft. U hoeft ze niet te verwerven, ze zijn er al; uw taak is er dankbaar voor te zijn' (*Church News*, 14 juni 1969, blz. 2). Nu we deze conferentie af gaan sluiten, hoop ik dat we een dankbaar hart zullen hebben en de vele zegeningen die God ons zo genadig verleent, op prijs weten te stellen. Dat we openlijk dank aan onze Hemelse Vader en aan onze medemens zullen brengen, is mijn gebed in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

'Heilige voornemens'

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'We hebben de Geest gevoeld en nieuwe en heilige voornemens gemaakt. Mogen we nu de moed en het doorzettingsvermogen hebben om deze voornemens ten uitvoer te brengen.'

Broeders en zusters, traditiegetrouw spreekt de president van de kerk altijd een zegen uit aan het einde van een conferentie. President Benson, nu in zijn 91ste jaar, kan echter niet zo lang staan en ons toespreken, maar ik wil graag zeggen dat we door zijn aanwezigheid, zijn glimlach en zijn gebaren als blijk van liefde, zeer opgebouwd zijn.

Als besluit wil ik enkele woorden voorlezen die hij in het verleden vanaf deze plaats en bij deze gelegenheid gesproken heeft.

'Ik prijs de algemene autoriteiten (...) voor hun goede toespraken. Ik bid nederig dat wij allen de ontvangen instructies en raadgevingen op zullen volgen.

We hebben de Geest gevoeld en nieuwe en heilige voornemens gemaakt. Mogen we nu de moed en het doorzettingsvermogen hebben om deze voornemens ten uitvoer te brengen (algemene aprilconferentie 1988).

We willen nogmaals tot de hele wereld zeggen dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geleid wordt door onze Heer en Heiland Jezus Christus. Wij geloven in Christus. Wij aanvaarden en bevestigen dat zijn onderricht door God geopenbaarde waarheid is. We weten dat Hij letterlijk de Zoon van God is. We houden van Hem, onze verrezen Heer en Heiland.

Wij geloven dat 'er onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven is, waardoor wij moeten behouden worden' (Handelingen 4:12).

We richten de uitnodiging van het Boek van Mormon tot alle mensen: 'Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; (...) en hebt God lief met al uw macht, verstand en sterkte (Moroni 10:32).

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Heiland en Verlosser van de wereld - waarlijk de Zoon van God.

'Hij werd als klein kind te Betlehem geboren.

'Hij leefde en werkte onder en voor de mensen.

'Hij werd op Golgota gekruisigd.

'Zijn vrienden lieten hem in de steek.

'Zijn naaste medewerkers begrepen zijn zending niet volledig en zij twijfelden.

'Zijn naaste vrouweling verloochende Hem (...)

'Hij vroeg *vergeving* voor zijn beulen en gaf toen vrijwillig zijn leven.

'Zijn lichaam werd gelegd in een geleend graf.

'Een zware steen werd voor de opening geplaatst.

'In de gedachten van zijn geschokte volgelingen keerden steeds maar weer de woorden terug: "... houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen" [Johannes 16:33.]' (Algemene aprilconferentie 1964).

(Jongstleden donderdag kwamen alle algemene autoriteiten in de tempel bijeen; we getuigden tot elkaar en namen van het avondmaal. President Benson stond voor zijn broeders en zei geëmotioneerd en met overtuiging: 'Broeders, ik houd van u. Ik zegen u in uw grote werk.'

Iedereen was zeer ontroerd door de uitstraling van onze grote leider. Aan het einde van deze conferentie weet ik dat ik namens hem tot ieder van u kan zeggen: 'Ik houd van u, broeders en zusters. Ik zegen u in uw grote werk om het evangelie van Jezus Christus en zijn leringen na te leven.'

Ik voeg bij deze woorden mijn getuigenis dat God, onze Eeuwige Vader, leeft; dat Jezus de Christus is, de Eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees, de Heiland en Verlosser van de mensheid, die zijn leven gaf op het kruis om te verzoenen voor de zonden van alle mensen; dat Joseph Smith een profeet van de levende God is; dat elke man die hem is opgevolgd als president van deze kerk een profeet was - dat Ezra Taft Benson, van wie wij houden en voor wie wij bidden als Gods gezalfde in onze dagen, een profeet is. Dat getuig ik en ik geef u mijn zegen. Moge God met u zijn en u zegenen op weg naar huis, en moge zijn licht de poolster van uw leven zijn; dat vraag ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leden van het Quorum der Twaalf, van links naar rechts: de ouderlingen Boyd K. Packer, Dallin H. Oaks, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry en Russell M. Nelson.

Verslag voor de kinderen van de algemene conferentie
op 31 maart en 1 april 1990

Ze hebben het ook tegen ons

President Thomas S. Monson, Tweede raadgever in het Eerste Presidium: Mijn geliefde jonge broeders en zusters, vanaf de tijd dat president Benson hopman was tot deze tijd, waarin hij de hele kerk presideert, is hij jullie nooit vergeten. Hij is verheugd over jullie prestaties, hij heeft bewondering voor jullie kracht. Hij is jullie vriend en voor-spraak.

Ouderling Russell M. Nelson, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Wij treden toe tot zijn kerk door middel van de doop. Die heilige verordening is bestemd voor kinderen die tot de jaren van verantwoordelijkheid zijn gekomen . . .

Door de verordening van de doop nemen wij de naam van de Heer op ons en sluiten wij een verbond om heiligen te zijn in deze laatste dagen.

Ouderling L. Tom Perry, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Wij behoren dagelijks in gezinsgebed naar te knielen en gezamenlijk de Schriften te bestuderen. Wekelijks behoren wij de sabbat te vierden door onze vergaderingen te bezoeken, in het bijzonder de avondmaalsdienst, en de dag in gepaste eerbied door te brengen.

Bisschop Robert D. Hales, presiderende bisschop: Weet je hoe je een echte vriend kunt herkennen? Een echte vriend houdt van ons en beschermt ons. Die vriendschap moet twee belangrijke elementen hebben: 1. Een echte vriend maakt het ons door zijn aanwezigheid gemakkelijker om het evangelie na te leven. 2. Een echte vriend zal ons niet dwingen om te kiezen tussen hem en de Heer. Een echte vriend zal ons helpen om eervol bij onze Hemelse Vader terug te keren.

Ouderling Malcolm S. Jeppsen, van het Tweede Quorum der Zeventig: Kweek bovenal de vriendschap aan van onze Heiland en Verlosser Jezus Christus. Stel je eens voor! Met Jezus als je vriend kun je meer kracht en een groter getuigenis ontvangen, waardoor je bestand zult zijn tegen verleidingen wanneer die zich voordoen. Gebruik wijsheid bij de keuze van je vrienden. Zij zullen het fundament van geestkracht verschaffen dat je in staat zal stellen de moeilijke, uiterst belangrijke beslissingen waarmee je in het leven wordt geconfronteerd, op de juiste wijze te nemen. Wees bovenal zelf een vriend voor de Heiland.

Ouderling Horacio A. Tenorio, van het Tweede Quorum der Zeventig: Ik getuig dat Christus onze Leermeester en Herder is, onze beste vriend, die alle twijfels ophelt. Hij geneest onze wonden. Verdriet wordt een goede ervaring.

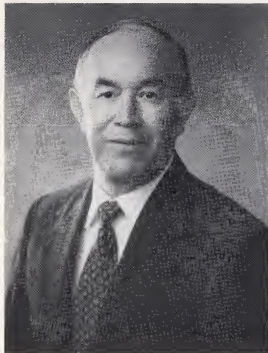
President Ezra Taft Benson: We willen nogmaals tot de hele wereld zeggen dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geleid wordt door onze Heer en Heiland Jezus Christus. Wij geloven in Christus. Wij aanvaarden en bevestigen dat zijn onderricht door God geopenbaarde waarheid is. We weten dat Hij letterlijk de Zoon van God is. We houden van Hem, onze verrezen Heer en Heiland.

(Aangehaald door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium)

Leden van het jeugdwerkhoor uit de Regio Granger Utah zingen tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst.

Ouderling Eduardo Ayala van het Tweede Quorum der Zeventig

Eduardo Ayala verwachtte eigenlijk dat hij en zijn vrouw in het gesprek van 29 maart met president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, op zending groepen zouden worden. Hij schrok toen president Hinckley tegen hem zei: 'In de naam van de Heer willen we u vragen lid te worden van het Tweede Quorum der Zeventig.'

Ouderling Ayala, regionaal coördinator voor de kerkelijke onderwijsinstellingen in Santiago (Chili) heeft er vanaf zijn doop, nu 21 jaar geleden, een gewoonte van gemaakt de Heer nooit enige dienst te weigeren. Hij aanvaardde de nieuwe roeping. Pas toen hij later de tijd had om erover na te denken, raakte hij onder de indruk van de geestelijke verantwoordelijkheid die hij nu zou gaan dragen.

Samen met negen andere mannen werd hij op 31 maart 1990 tijdens de middagbijeenkomst van de algemene conferentie gesteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Naderhand deelde het echtpaar Ayala hun vreugde over deze roeping met hun drie kinderen. Hun oudste zoon, Patricio Eduardo, die fotograaf is, is hun bisschop in Santiago; hij wilde de wijk de volgende dag graag het nieuws doorgeven. Hun dochter, Vivian Ester, is getrouwd met

een computerexpert en woont in Japan. De jongste zoon, Ricardo Antonio, studeert computerwetenschappen aan de University of Utah in Salt Lake City.

Eduardo Ayala, zoon van Magdonio Ayala en Maria Aburto, werd op 3 mei 1937 in Coronel (Chili) geboren. Op 7 februari 1959 trouwde hij met Blanca Ester Espinoza, afkomstig uit Rinconada de Laja (Chili).

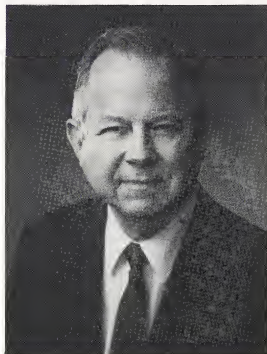
Ouderling Ayala zegt dat hij zijn lidmaatschap in de kerk en zijn activiteit daarin te danken heeft aan het geduld en de steun van zijn vrouw. In 1969 kwamen er voor het eerst zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij hen aan de deur. Ester was al gauw klaar voor de doop, maar aanvankelijk was Eduardo niet enthousiast over de boodschap die de zendingen brachten. Zijn wachttijd geduldig, en toen zij – een half jaar nadat de zendingen begonnen waren hun te onderwijzen – akkoord ging met een doopdatum, was hij er ook klaar voor. Op 21 juni 1969 werden Eduardo, Ester en Patricio gedoopt. Viviana en Ricardo werden gedoopt toen zij acht jaar werden.

Zuster Ayala 'is de architect van mijn persoonlijkheid geweest', zegt ouderling Ayala. 'Wat ik nu ben, ben ik geworden dankzij de hulp van mijn vrouw.' Hij zegt dat niet alleen het vinden van het evangelie aan haar te danken is, maar ook het in vele opzichten vormen van zijn karakter waardoor hij de Heer doeltreffend heeft kunnen dienen. Hij merkt op dat de uitdagingen die de algemene autoriteiten hem in de loop van de jaren gegeven hebben ook hebben geholpen; hij heeft altijd de moeite gedaan om de opdrachten uit te voeren en heeft er vooruitgang door gemaakt.

Door zijn uitstekende werk in de industriële planning voor een mijnonderneming in Coronel verkreeg Eduardo Ayala begin jaren zeventig in Santiago een positie als planner voor drie van de grootste Chileense ondernemingen. In Santiago werd hij in 1974 door ouderling Boyd K. Packer geroepen als ringpresident, waarna hij op dezelfde dag werd gevraagd om in Chili voor de kerkelijke onderwijsinstellingen te werken. Vanaf die tijd is ouderling Ayala achtereenvolgens geroepen als president van een andere ring, regionaal vertegenwoordiger, verzegelaraar in de tempel, zendingspresident (in Uruguay), en weer als regionaal vertegenwoordiger.

Zuster Ayala zegt dat haar echtgenoot eigenschappen heeft waardoor hij doeltreffend mensen kan leiden en de Heer dienen. Hij kan goed met anderen communiceren en hij laat de mensen zijn liefde voelen. 'Hij helpt hen graag om een beter leven te leiden', zegt zuster Ayala. 'Hij stelt geen grenzen aan de tijd die hij in zijn roepingen steekt.'

Ouderling Ayala uit zijn dank voor de voortdurende steun die zijn vrouw hem gegeven heeft en erkent dat hij op de Heer zal moeten vertrouwen om zijn nieuwe taken goed uit te voeren. 'Met de Heer als gids en mijn vrouw aan mijn zij, ben ik niet bang voor deze nieuwe roeping.' □

Ouderling LeGrand R. Curtis van het Tweede Quorum der Zeventig

Door zijn ontspannen gedrag voel je je onmiddellijk op je gemak bij hem. Ouderling LeGrand Raine Curtis is de soort man die, volgens eigen zeggen, 'liever een overhemd met korte mouwen zou dragen'. Toch straalt hij tegelijkertijd enorme energie uit, vooral wanneer hij over de kerk spreekt. Dan is zijn houding helemaal niet nonchalant – intenzievel.

De kerk heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in het leven van ouderling Cur-

tis. LeGrand Raine Curtis, zoon van Alexander en Genevieve Raine Curtis, werd op 27 mei 1924 geboren. Zijn familie was bijzonder actief in de kerk. Gezinsavond, gezinsgebed en wekelijks de kerkdiensten bijwonen, maakten wezenlijk deel uit van het leven in dat gezin in de wijk Sugarhouse in Salt Lake City. 'Ik kom uit een bijzonder actieve familie', zegt hij. 'Iedereen ging naar de kerk. Ik heb nooit getwijfeld.'

Ouderling Curtis besloot al vroeg in zijn leven dat hij nooit een roeping zou weigeren, dat hij altijd zou doen wat de Heer van hem verlangde. Hij begon als gemeentepresident, toen hij nog tandheekkunde studeerde. In de loop der jaren is hij werkzaam geweest als bisschop, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger (tot twee maal toe), lid van het algemeen JM-presidium, en lid van het algemeen Melchizedekse-priesterschapscomité. Tot voor kort was hij werkzaam als ringpatriarch en verzegelaar in de tempel - twee functies die hij graag vervult omdat hij uit hoofde daarvan kan omgaan met mensen en met de Geest.

Toen hij twaalf jaar geleden geroepen werd als president van het Zendingengebied Tallahassee Florida, stopte ouderling Curtis met zijn bloeiende orthodontische praktijk. Nu hij 65 is zegt hij: 'Ik stop er wéér mee.' Maar uit zijn glimlach spreekt meer verwachting dan verdriet. 'Ik voel me erg nederig door deze roeping. Wij waren in een bijzonder prettige sleur terechtgekomen.'

Wij. Als er iets is buiten het evangelie en zijn uitwerking op de mensen, dan is het wel zijn vrouw, Patricia Glade Curtis. Ze leerden elkaar kennen tijdens hun schooltijd aan de Irving Junior High in Salt Lake City. Hun vriendschap werd voortgezet tot in hun eerste jaar aan de University of Utah, toen ze voor de eerste keer samen uitgingen. 'We gingen dansen, en van toen af aan was het gewoon geweldig', zegt hij.

Door de Tweede Wereldoorlog werd ouderling Curtis ervan weerhouden op zending te gaan. Hij schreef zich in voor een studie tandheekkunde en liet Patricia enige tijd achter om deel te nemen aan een programma van het leger dat hem in staat stelde om tegelijkertijd te studeren. Op 1 juni 1944 trouwden ze in de Salt Lake-tempel, en van toen af aan reisde ze met hem mee: naar Kansas City (Missouri); Corpus Christi (Texas); Norfolk (Virginia) - waar ze ook heengingen, ze zochten al-

tijd de kerk op en waren in allerlei functies werkzaam.

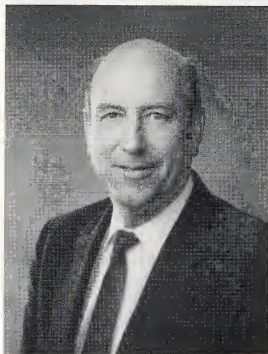
Toen het leger een eind maakte aan het studieprogramma tandheekkunde werd hij in de gelegenheid gesteld het leger te verlaten om zijn studie voort te zetten. Toen hij in 1946 afgestudeerd was, voldeed hij aan de rest van zijn militaire verplichtingen als luitenant-tandarts in de marine.

Het gezinsleven werd voor het echtpaar Curtis gewoon een voortzetting van het gezinsleven zoals ze dat van huis uit gewend waren: ze onderwezen hun kinderen het evangelie, hielden gezinsavond en gezinsgebed, en ze steunden elkaar in roeping die ze nooit als een offer maar als een zegening beschouwden. In de loop van de tijd werden ouderling en zuster

Curtis gezegend met acht kinderen: Richard; Glade; LeGrand jr.; Candi (Merrell); Terri (Eldredge); Sydney (Lindsley); Brent; en Rebecca (Timmins). Allen zijn in de tempel getrouwd, de laatste twee zijn aan hun partner verzegeld door hun vader.

Met welke bijzondere eigenschappen begint haar man aan zijn nieuwe roeping? Zuster Curtis beantwoordt die vraag als volgt: 'Hij is bijzonder enthousiast over het evangelie. Hij ziet graag dat mensen hun leven beteren. En hij heeft groot organisatietalent.'

Ouderling Curtis zelf zegt gewoon over zijn nieuwe roeping: 'Ik weet niet wat mijn bijdrage kan zijn, maar ik ben tot alles bereid.' □

Ouderling Clinton Louis Cutler van het Tweede Quorum der Zeventig

In zijn jonge jaren bracht Clinton Louis Cutler veel tijd door in gezelschap van zijn voorouders. Door het lezen van hun dagboeken zag hij hun toewijding aan het evangelie en leerde hij hun meningen en inzichten kennen. 'Daardoor wilde ik trouw zijn aan het doel waarvoor zij zoveel opgeofferd hadden', zegt hij.

Ouderling Cutler heeft dat voorbeeld

van zijn voorouders ook gevolgd en de Heer zijn leven lang gediend. Hij is onder andere bisschop, regionaal vertegenwoordiger en twee keer ringpresident geweest.

Zijn liefde voor het evangelie is terug te voeren tot zijn kinderjaren. 'Ik had fijne jeugdwerkleraressen. En ik had fijne adviseurs en bisschoppen.'

De Schriften waren ook debat aan zijn vorming. 'Mijn moeder had een kinderbijbel. Als kleine jongen luisterde ik naar de verhalen en werd door het leven van die grote bijbelhelden geïnspireerd.'

Hij heeft ook een bijzondere liefde voor het Boek van Mormon opgevat. 'Dat is het woord van de Heer voor onze tijd', zegt hij.

In feite is het Boek van Mormon het middeelpunt geweest van het werk dat hij deed als president van het Zendingengebied Seattle Washington. Wanneer hem gevraagd wordt of mormonen wel christenen zijn, steekt hij geen preek af, maar nodigt de vrager uit om samen met hem 3 Nephi te lezen. 'Daarna zeg ik dan: "Dat is de Jezus Christus die wij aanbidden - de levende, barmhartige, liefhebbende Christus. Hij weent voor ons. Hij bidt tot de Vader voor ons. Oordeel nu zelf of wij christenen zijn."'

Clinton Louis Cutler, zoon van Benjamin Lewis Cutler en Nellie H. Sharp, werd op 27 december 1929 in Salt Lake City geboren, als eerste van tien kinderen.

Ouderling Cutler vatte in zijn jonge jaren een grote liefde op voor basketbal. In zijn middelbare-schooltijd behoorde hij

tot de beste spelers in de staat en toen hij naar Utah State University ging, speelde hij in de ploeg van eerstejaars studenten. Later is hij trainer geweest van vele HLD-basketbalploegen.

Op 18 september 1948 trouwde ouderling Cutler met Carma Nielsen. 'Zij is onze onuitputtelijke bron van liefde en warmte en is volkomen onzelfzuchtig', zegt hij.

Zuster Cutler geeft op haar beurt haar man een compliment: 'Hij is een toonbeeld van integriteit. Hij heeft altijd pal gestaan voor het goede.'

Ouderling en zuster Cutler hebben zes kinderen, die allen getrouwd zijn: Connie (Giauque), Cathy (Peterson), Clinton Reed, Clark Nielsen, Carolee (Wright) en Charles Louis.

Ouderling Cutler heeft meer dan 32 jaar voor de Mountain Bell Telephone Company gewerkt. Zijn laatste functie voor hij in 1986 met pensioen ging was die van marketing manager.

Ongeveer een maand nadat hij met pensioen was gegaan, werd hij geroepen als president van het Zendingsgebied Seattle Washington, in welke functie hij tot heden werkzaam was. Hij zegt daarover: 'Die zendingen nemen in ons hart een soortgelijke plaats in als onze kinderen. We maken ons zorgen over hen. We bidden voor hen. We hebben slapeloze nachten door hen. We zijn gelukkig als zij gelukkig zijn en zijn verdrietig wanneer zij verdrietig zijn. We hebben er in ons gezin vijf- tot zeshonderd kinderen bij.'

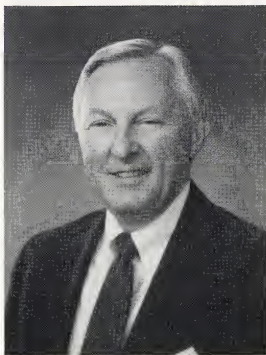
Ouderling Cutler begint zijn nieuwe roeping met als goede eigenschap dat hij een rotsvast vertrouwen bezit in de goedheid van de mensen - zelfs van hen die op het eerste gezicht dat vertrouwen niet verdienen. 'De meeste zendingen zijn sterk, getrouw en gehoorzaam. Maar zij die worstelen met zichzelf zijn eigenlijk degenen die mij het meest bezighouden. Je geeft ze raad, je omarmt ze, je onderdicht ze, je hebt ze lief. Het geeft veel vreugde om uiteindelijk hun getuigenis te zien opbloeien. Wanneer ze naar huis gaan, hebben ze tranen in hun ogen omdat ze niet weg willen. We hebben een liefhebbende Vader en we doen allemaal moeite om te worden als Hij. Het is niet makkelijk, maar zijn liefde is oneindig en wij zijn nooit alleen.'

Ouderling Cutler houdt van tuinieren, maar zijn familie is zijn lievelingshobby. 'Ik heb laatst basketbal met mijn kleinzoon van vijftien. Hij is nu ruim 1 meter 90 en hij heeft de vloer aangeveegd met zijn

zestigjarige grootvader, maar het was erg leuk', zegt ouderling Cutler.

'We zijn graag samen. Wanneer we thuis zijn, in Draper (Utah), hebben we altijd op zondagmiddag om vijf uur een familie-etentje, en iedereen die beschikbaar is, komt.'

Ouderling Cutler spreekt weliswaar in nederigheid, maar met een gemakkelijker verklaren enthousiasme over zijn nieuwe roeping: 'Ik vind het fijn om te zien hoe een mensenleven door het evangelie verandert.' □

Ouderling Robert K. Dellenbach van het Tweede Quorum der Zeventig

Het is heel gewoon om ouderling Robert Kent Dellenbach in zijn kader van een kringloopproject in Denver daklozen te zien helpen bij het sorteren van blikken. Het zou ook heel gewoon zijn om hem in de Sovjet-Unie wetenschappers en ingenieurs te zien helpen bij een geavanceerd technisch project. Het zou pas ongewoon zijn om hem zonder een glimlach te zien werken aan een project waarbij hij met andere mensen moet samenwerken.

'Ik houd van mensen', zegt hij oprecht. 'Ze zijn heel belangrijk voor me.'

Ouderling Dellenbach, die 52 is, is altijd gefascineerd geweest door mensen en hun verscheidenheid. Robert K. Dellenbach, zoon van Frank Dellenbach en Leona Conshafter, werd op 10 mei 1937 in Salt Lake City geboren en groeide op in Clinton (Utah). 'Ik heb mijn kinderjaren doorgebracht op een boerderij en heb met veel verschillende mensen uit alle lagen van de bevolking samengewerkt', zegt hij. 'Er kwamen zakenmensen, andere boeren, en buitenlandse arbeiders, die kwamen werken met de oogst in de herfst. We helpen samen en we werken hard. Ik leerde hen en de onderlinge verschillen aanvaarden en respecteren.'

Die houding komt ook naar voren in ouderling Dellenbachs mening over het evangelie. 'Je krijgt er een gevoel van vrede en geruststelling door', zegt hij. 'Iedereen vindt er troost in. Alle mensen hebben recht op de genade van het zoenoffer van de Heiland en de zegeningen van de Vader.'

Ouderling Dellenbach en zijn vrouw, Mary-Jayne Broadbent, hebben altijd geprobeerd om het evangelie de hoogste prioriteit te geven. Ze trouwden op 17 augustus 1962 in de Manti-tempel en hebben drie zonen: Rob (27), David (25) en Dan (17).

'Het gezinsgebed is de basis van onze gezinsband', zegt zuster Dellenbach. 'We houden het zowel 's morgens als 's avonds. Het is de grootste stabiliserende kracht in ons gezinsleven.'

Ouderling Dellenbach voegt daaraan toe dat het gezin vooral één is gebleven door veel samen te doen, zoals werken - in de tuin, in het huis, en andere karweijses - en ontspannen - zoals vissen, skiën en reizen. 'En de nadruk die Mary-Jayne (een voormalig onderwijzeres) in ons gezin heeft gelegd op muziek en boeken heeft ook een grote uitwerking op ons gehad.'

De familie Dellenbach heeft veel de kans gehad om samen kennis te nemen van verschillen tussen allerlei mensen en plaatsen. Na teruggekeerd te zijn van een zending van dertig maanden in West-Duitsland, studeerde ouderling Dellenbach internationale betrekkingen aan de University of Utah en haalde vervolgens aan de BYU een doctoraal in bedrijfs-economie. Daarna heeft ze nooit lang in één plaats gewoond.

De familie Dellenbach heeft onder andere gewoond in Fairbanks en Anchorage, beide in Alaska, waar ouderling Dellen-

bach werkzaam was als zakelijk directeur, als vicepresident en als president van enkele plaatselijke universiteiten. Ze hebben ook in zuidelijk Californië gewoond waar hij voor het Salk Institute heeft gewerkt; in Washington D.C. waar hij verbonden was aan een bedrijf dat zakelijke hulp verleende aan instituten en wetenschappelijke instellingen in de Sovjet Unie; en in Duitsland, waar ouderling Dellenbach eerst over het Zendingsgebied Düsseldorf Duitsland en vervolgens over het Zendingsgebied München Duitsland presideerde.

Hoewel ouderling Dellenbach vele functies in de kerk heeft uitgeoefend, waaronder bisschop, ringpresident, zondagsschoolpresident, en JM-adviseur, neemt de tijd die hij zendingspresident was toch een bijzonder plaatsje in zijn hart in. 'In het zendingsveld heb je met zo'n opwindend element te maken', zegt hij, 'Je werkt samen met de jongeren van de

kerk, met toegewijde echtparen en met pasgedoopte leden. Wat wil je nog meer?'

Hij pauzeert even en voegt er vervolgens aan toe: 'Eigenlijk willen we meer zendingelingen hebben. Alle jongemannen moeten echt op zending. We hebben ook meer echtparen nodig. Over de hele wereld krijgen we kansen om het licht van het evangelie binnen te laten. We moeten er klaar voor zijn om die kansen waar te nemen en anderen in dat licht te laten delen.'

De familie Dellenbach heeft de afgelopen zes jaar in Salt Lake City gewoond. Ouderling Dellenbach is daar werkzaam geweest als president van de American Synergy Corporation, een bedrijf dat zich met milieuzaken bezighoudt.

'Door mijn werk met mensen uit alle lagen van de bevolking ben ik erachter gekomen dat er veel goeds in de wereld is,' zegt ouderling Dellenbach, 'en dat goeds moeten we blijven aanmoedigen.' □

Ouderling Harold G. Hillam van het Tweede Quorum der Zeventig

Harold G. Hillams geloof werd al op jonge leeftijd op de proef gesteld. Toen hij elf was, werd zijn vader ernstig ziek door een hersentumor. 'Destijds was het bijzonder moeilijk

om zo'n diagnose juist te stellen. Hij was ziek en was maandenlang van huis', zegt ouderling Hillam.

Omdat zijn moeder bij zijn vader bleef, in een ziekenhuis dat op honderden kilometers afstand lag, namen zijn twee oudere zussen thuis in Idaho de taken van de ouders over. 'Het was een tijd van onzekerheid en beproeving. Toen ben ik erachter gekomen dat we niet alleen staan, dat we in de Heer moeten geloven omdat we over veel dingen geen macht hebben. Op elfjarige leeftijd deed ik de Heer een aantal wezenlijke beloften.'

Als door een wonder keerde zijn vader terug naar het gezin en werd later gemeentesecretaris en vrederechter in St. Anthony (Idaho). Het was een wonder voor het gezin – een wonder dat door Harold op waarde geschat werd.

Harold G. Hillam, zoon van Gordon Hillam en Evelyn Skidmore, werd op 1 september 1934 in Sugar City (Idaho) geboren. Hij behaalde in St. Anthony zijn middelbare-schooldiploma en ging toen naar Ricks College.

De zomer voordat hij zijn zendingsoproep ontving, werkte Harold als gids voor vissers in het nabijgelegen Yellowstone Park. Daar ontmoette hij in een avondmaalsdienst de jonge BYU-studente Carol Rasmussen uit Salt Lake City, die ook een vakantiebaantje had in het park. Tijdens zijn zending van tweeeenhalf

jaar in Brazilië correspondeerden ze. Op 5 juni 1958, een jaar na zijn terugkeer van zending, trouwden ze in de Salt Lake-tempel.

Zowel zuster als ouderling Hillam hebben aan de BYU gestudeerd. Zuster Hillam studeerde af in onderwijs en muziek (ze kan bijzonder goed pianospelen) en hij werd later toegelaten tot de tandheelkundige faculteit van de Northwestern University in Chicago. Tijdens zijn studie was zijn vrouw werkzaam als onderwijzeres. Toen ouderling Hillam afgestudeerd was, begon hij een praktijk in Idaho Falls. Na twee jaar keerde hij terug naar de Northwestern University om daar orthodontie te studeren. Toen hij – cum laude – afstudeerde, keerde het echtpaar Hillam terug naar Idaho Falls, waar hij weer een praktijk begon.

Ouderling Hillam is werkzaam geweest als lid van een bisschop en in het ringpresidium van de Ring Idaho Falls South, waarna hij werd geroepen als ringpresident. Na de ramp met de Teton Dam coördineerde hij alle vrijwilligerswerk van de kerkleden tijdens de grote opruiming en fungeerde hij als gebiedsleider van de welzijnszorg.

In 1981 werd ouderling Hillam geroepen als zendingspresident. Oudste dochter Linda had daarvoor al een oproep voor het Zendingsgebied Lissabon Portugal ontvangen en was al in het opleidingsinstituut voor zendingelingen toen haar ouders een brief kregen – met een oproep voor het Zendingsgebied Lissabon Portugal. Ouderling Hillam zegt: 'Ik stuurde haar een telegram en tekende het met "Je zendingspresident".'

Hun oudste zoon, Rodney, ging in diezelfde periode op zending naar Nederland en hun derde kind, Bonnie, werd later ook op zending geroepen naar het Zendingsgebied Lissabon Portugal. 'In die drie jaar,' zegt zuster Hillam, 'hadden we vijf gezinsleden op zending.' De jongere kinderen – Glenn, Mark, Ryan en Jared – gingen in Portugal naar school.

In 1985 keerde de familie Hillam terug naar Idaho Falls en werd begonnen aan de moeilijke taak om voor de derde keer een praktijk te beginnen. Bovendien was ouderling Hillam inmiddels werkzaam als regionaal vertegenwoordiger – zowel in Idaho als in Portugal. Verder is hij nog werkzaam geweest als president van het Teton Peaks Council of the Boy Scouts en heeft hij een Silver Beaver-onderscheiding gekregen.

Beroepsmatig heeft ouderling Hillam gefungeerd als president van de Idaho Falls Dental Society, de Idaho State Orthodontic Society en de Rocky Mountain Society of Orthodontists. De leden van de familie Hillam zijn graag samen. Als gevolg van een bijzondere gezinsavondactiviteit hebben ze een ongebruikelijke hobby: 'Onze oudste zoon wilde dat we leeren duiken, maar vanwege zijn vaders drukbezette agenda als ringpresident was dat erg moeilijk', zegt zuster Hillam. 'Maar toen we eenmaal een duikinstruc-tuur gevonden hadden die buiten onze afspraken om les kon geven, hebben wij beiden, en alle kinderen die toen oud genoeg waren, een duikdiploma gehaald. We hebben bij het samen duiken enkele leuke

ervaringen gehad.'

Toen de kinderen nog klein waren, wilden ouderling en zuster Hillam hun zeven kinderen de kans geven om te leren hard te werken en geld te verdienen voor een studie en een zending. Daarom kochten ze een boerderij in Idaho Falls. Ze zijn daar gaan wonen en zijn mais gaan kweken. De kinderen hebben daar tijdens hun schooljaren aan gewerkt en hun taken daarin, naarmate ze op zending zijn ge-gaang of getrouwd, overgedragen aan de jongere kinderen.

Ouderling Hillam moedigt de jongeren ten zeerste aan om op zending te gaan: 'Er is op de hele wereld geen betere manier om zoveel te leren en zoveel te doen voor je medemens.' □

man. Hij zong in het koor van de Metho-distengemeente, maar beleefde zijn gods-dienst niet uitsluitend in de kerk. Hij was wegens de oorlog in Italië, maar ik herin-ner me de dag dat iedereen zei: "Papa komt naar huis!". Ik beedert niet wat dat inhield. Maar ik begon het ook te roepen, en we kregen een heel goede band.

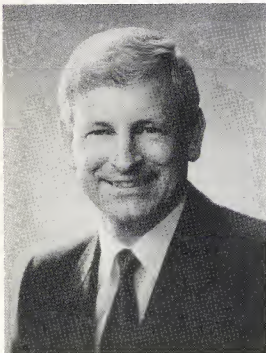
'Wie ook een grote geestelijke invloed op mij hebben gehad, zijn mijn vrouw en haar fantastische ouders geweest', ver-volgt ouderling Johnson. 'Pam heeft de goedheid van het evangelie al uitgestraald vanaf onze eerste kennismaking. Zij is de belichaming van barmhartigheid. Ze vindt het heel gewoon om voor anderen te zorgen - ze verzorgt maaltijden voor an-deren, heeft een luisterend oor voor ze, of geeft geweldig creatieve lessen aan de jon-ge vrouwen.'

Hij vertelt ook dat sport en muziek hem ervan weerhielden een goed student te worden totdat Pamela en het evangelie op zijn pad kwamen. Toen kreeg hij een sterk verlangen om zijn volle potentieel te be-reiken, waarna hij achterevolgens af-studeerde aan het Norwich City College en het London Institute of Printing. Uiteindelijk, nu 26 jaar geleden, verliet hij het drukkersvak en begon hij samen met een compagnon een verzekeringskantoor.

Wanneer ouderling Johnson over zijn vrouw spreekt, komt zijn humor weer naar boven en blijkt dat ze een fijne relatie en samenwerking hebben. 'Weet u, het is fijn om gasten te hebben', grapt hij met een brede grijns. 'Als we gasten hebben, weet ik tenminste zeker dat ik wat te eten krijg, omdat een groot deel van wat Pam klaarmaakt de deur uitgaat naar andere mensen.' Ouderling Johnson is echter heel handig in huis en Pamela en hij werken zowel thuis als op kantoor samen.

Volgens ouderling Johnson is een op-zichter van bouwzendingen nog iemand geweest die een grote geestelijke invloed op hem heeft gehad. Die broeder was net in hun district werkzaam toen zij pas ge-trouwd waren. 'Toen ik nog nieuw was in de kerk heeft Walt Stewart me onderricht, terwijl zijn vrouw Pam geweldige onder-wijstechnieken bijbracht', herinnert hij zich. 'Walt had zo'n groot geloof dat hij echt overtuigd was van de onbegrensde mogelijkheden in de mens om het goede te bereiken. Ik heb die mening overgeno-men en ben Walt er dankbaar voor.'

Ouderling Kenneth Johnson heeft func-ties vervuld in presidiums van de gemeente, het district en de ring. En na de

Ouderling Kenneth Johnson van het Tweede Quorum der Zeventig

Twee bekende Engelse exportarti-kelen zijn voetbalteams en zangers die zichzelf op de gitaar begeleiden. En beide hebben een rol gespeeld in het le-ven van ouderling Kenneth Johnson uit Norwich (Engeland), die onlangs gesteund werd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Kenneth Johnson, zoon van Bertie en Ada Johnson, werd op 5 juli 1940 in Norwich geboren. Hij heeft

voor de voetbalclub van zijn geboorte-plaats gespeeld, maar ook voor het team van de wijk Norwich en heeft gitaar gespeeld in diverse zanggroepen.

Maar die interesses vallen in het niet bij zijn verhalen over zijn vrouw, Pamela (Wilson), die hij in april 1959 op een dans-avond ontmoette. 'Onder het dansen ver-telde Pam me dat ze nooit echt geïnteres-seerd zou zijn in mij omdat ik geen lid van de kerk was', herinnert hij zich. 'En ik moest toegeven dat ik er nog nooit van ge-hoord had. Maar ik was voldoende onder de indruk van Pam om te geloven dat wat het ook inhield een mormoon te zijn, het wel iets goeds moest zijn.'

Vervolgens voegt hij er aan toe, met een oprechte humor die tekenend is voor zijn persoonlijkheid: 'En hoewel ik destijds niet in godsdiens geïnteresseerd was, heeft ze me geleidelijk aan de kerk in getrokken - door me mee te nemen naar diensten, activiteiten, en vervolgens zendelingen-lessen. Zei ik "geleidelijk"? Ik werd op 16 augustus gedoopt - vier maanden nadat ik voor het eerst over de kerk had ge-hoord. Pam was een prima districtszende-linge!'

Ouderling Johnson schrijft zijn geeste-lijke ontwikkeling in het evangelie aan enkele fijne mensen toe, met name zijn ouders, zijn vrouw en een opzichter van bouwzendingen.

'Allereerst ben ik mijn ouders de nodige dank verschuldigd, omdat zij me zo heb-ben opgevoed, dat toen ik met de waar-heid in aanraking kwam, ik die herken-de', zegt hij. 'Mijn vader was weliswaar een eenvoudig, maar ook een briljant

organisatie van de Ring Norwich in 1978 was hij tien jaar lang werkzaam als ring-president, waarna hij geroepen werd als regionaal vertegenwoordiger.

Vier jaar na het huwelijk van ouderling en zuster Johnson in 1962, werd hun zoon Kevin geboren. Omdat de gezondheid van de baby ernstige complicaties vertoonde, was er de eerste drie jaar van zijn leven voortdurende verzorging door zuster Johnson vereist. Tegenwoordig is

Kevin, na gezalfd en geopereerd te zijn, helemaal gezond. Hij is nu 23, heeft een zending vervuld en is raadgever in het presidium van de ringzending.

Zijn lievelingslofzang parafaserend, verklaart ouderling Johnson de Heer beloofd te hebben 'dat als des hemels dauw zou neerdalen op mijn zoon en hem zou behouden, ik mijn leven zou wijden aan Gods liefdewerk. Ik houd mij in dankbaarheid aan die belofte'. □

bezochten en 'overweldigd werden door de Geest. We omarmden elkaar en weenden.'

Op 9 juni 1978 hoorden zij over president Kimbals openbaring dat alle mannelijke leden die dat waardig waren, het priesterschap konden dragen. Onmiddellijk knielden ze neer en bedankten de Heer voor deze onverwachte, geweldige zegening. Ze werden aan elkaar verzegeld na de opening van de Sao Paulo-tempel en Marcus ging later op zending.

Helvécio Martins, zoon van Honorio en Benedicta Martins, werd op 27 juli 1930 in Rio de Janeiro geboren. Toen hij twaalf was, ging hij van school om door voltijds te werken bij te dragen aan het onderhoud van zijn zeven broers en zussen. 'Ik heb geen spijt van de moeilijkheden uit mijn jeugd', zegt hij. 'Dat ik heb leren werken is mij in mijn leven tot voordeel geweest.'

Nadat hij op 7 december 1956 getrouwd was met Ruda Tourinho de Assis, moedigde zij hem aan om een diploma te halen dat overeenkwam met een middelbare schooldiploma, een accountantexamen te halen en verder te studeren in financiën, bedrijfsvoering en onderwijs. Helvécio werd later financieel controller van de grootste onderneming van Brazilië en vervolgens financieel directeur van een dochtermaatschappij. Hij is later bovendien wetenschappelijk medewerker aan de universiteit van Rio de Janeiro geworden.

De Martins hebben vier kinderen: Marcus Helvécio (31), Marisa Helena (24), Raphael (15) en Aline (13); en drie kleinkinderen: Flavio, Natalia en Felipe. 'Wij zijn een gezin waar iedereen graag samen praat en elkaar verhalen vertelt - vooral Helvécio', zegt Ruda. 'We zitten vaak urenlang te praten en de kinderen zeggen dan "Papa, vertel eens dit verhaal of vertel eens dat verhaal".'

Ouderling Martins is tweemaal raadgever in een ringpresidium geweest, bisschop, en - tot juni 1990 - president van het Zendingengebied Fortaleza Brazilië. Over de publiciteit in verband met zijn roeping tot eerste zwarte algemene autoriteit, zegt hij: 'Ruda en ik zijn er enigszins verlegen mee. Maar als anderen door mijn roeping aangemoedigd worden en het werk bevorderd wordt, dan heb ik geen moeite met die publiciteit. Het is een enorme verantwoordelijkheid, maar God is gisteren, vandaag en morgen Dezelfde, en ik vertrouw op Hem.' □

Ouderling Helvécio Martins van het Tweede Quorum der Zeventig

Toen Helvécio Martins op een heldere avond in april 1972 in een file zat in Rio de Janeiro (Brazilië), overdacht hij het zoeken naar waarheid door zijn gezin. Door de godsdienstige opvoeding die hij en zijn vrouw, Ruda, hadden gehad, hadden ze veel godsdiensten onderzocht, maar nergens vonden zij bevrediging van hun geestelijke behoeften. 'Die avond sprak ik met God en vroeg Hem om hulp', zegt hij.

Enkele avonden later kwamen er zendingen bij hem thuis en Ruda vertelt daarover: 'Het resultaat was dat ze tot laat op de avond met ons bleven praten en ons een samenvatting van alle zendelingenlessen gaven. Diezelfde avond kregen we

een getuigenis.'

Het gezin werd op 2 juli 1972 gedoopt. Ouderling Martins zegt: 'We hadden de waarheid gevonden en we lieten ons door niemand ervan weerhouden die na te leven!' Ze lieten zich daar zelfs niet van weerhouden door het feit dat hun gezin niet direct de zegeningen van het priesterschap kon krijgen, een situatie waarvan Helvécio noch Ruda verwacht had dat die zou veranderen. Maar 'als de Geest je ingeeft dat het evangelie waar is,' zegt Helvécio, 'hoe kun je dat dan loochenen?'

Broeder Martins begon twee weken na zijn doop al als leerkracht in de klas Evangelieleser in zijn wijk, en Ruda was werkzaam in het jeugdwerkpresidium. In 1974 werd hij geroepen als hoofd public communications voor de regio Brazilië Noord. In 1975 kondigde president Kimball de bouw van de Sao Paulo-tempel aan.

'Hoewel we niet verwachtten er ooit binnen te gaan, werkten we met zo hard aan de bouw van de tempel als de andere leden', herinnert ouderling Martins zich. 'Tenslotte was het het huis des Heren.' Zuster Martin verkocht haar juwelen om aan geld te komen dat ze bij kon dragen en broeder Martins was lid van het publiciteitscomité voor de inwijding van de tempel.

Ouderling Martins herinnert zich dat president Kimball hem tijdens de ceremonie voor het leggen van de hoeksteen in maart 1977 'bij de arm nam en mij onder vier ogen zei: "Broeder, wat u nodig hebt is trouwheid". Deze raad versterkte de reeds bewonderenswaardige toewijding van de familie Martins en het geloof dat hen ertoe had gebracht te gaan sparen voor de zending van hun zoon, Marcus. In de patriarchale zegen die Marcus in 1973 had gekregen, stond namelijk dat hij het evangelie zou verkondigen. Ouderling Martins herinnert zich dat Ruda en hij op een dag de bouwplaats van de tempel

Ouderling Lynn A. Mickelsen van het Tweede Quorum der Zeventig

Ouderling Lynn Alvin Mickelsen zegt het volgende over belangrijke ervaringen en levenslessen die hun invloed op hem gehad hebben: 'Ik heb geleerd de wet van de oogst te begrijpen. Er is een tijd om te zaaien, een tijd om te bevoelien en te verzorgen, en een tijd om te oogsten.'

Al van jongs af aan heeft ouderling Mickelsen op de familieboerderij in Idaho Falls veel van zijn vader geleerd. Overigens woont het gezin daar nog steeds. 'Ik leerde dat er een tijd is waarop je moet werken,' zegt hij 'en wanneer er werk te doen is, houd je er niet mee op voordat het af is.'

Ouderling Mickelsen en zijn gezin zijn door een begrip van dit beginsel in vele opzichten gezegend. Thuis hebben zij alle negen kinderen veel geleerd, zoals zuinigheid, huishoudelijke vaardigheden, tui- nieren en de Schriften bestuderen. Hun huis is ook altijd een toevluchtsoord geweest voor mensen met bijzondere behoeften.

'Er hebben al zoveel mensen bij ons ge- woond. Ze hebben er behoefte aan om de vreugde te voelen die wij vinden in het dienen van anderen, en zij maken ook deel uit van ons gezin', zegt Jeanine Mickelsen. 'Ze hebben hier gewoond, hebben

aan onze tafel meegegeten en ons huis ge- deeld.'

Ouderling Mickelsen's opleiding begon in een klein rood schoolgebouwtje met 34 leerlingen, verdeeld over acht klassen. Na de Idaho Falls High School ging hij eerst naar Ricks College, en vervolgens naar de Brigham Young University, waar hij afstu- deerde in agrarische economie.

Toen hij in 1957 terugkeerde van een zending in Midden-Amerika, ontmoette hij zijn vrouw, Jeanine (Andersen). Ouderling Mickelsen zegt: 'Ik vertelde haar mijn toekomstverlangens en zei dat ik graag eens als zending naar Latijns- Amerika zou terugkeren. Slechts twee weken na ons huwelijk [op 17 juni 1960 in de Idaho Falls-tempel] begon ze aan een studie Spaans.

Haar voorbereiding was de moeite waard. In 1984 werd ouderling Mickelsen geroepen om het Zendingsgebied Cali Colombia te presideren. 'Toen we in Colom- bia aankwamen,' zegt ouderling Mickel- sen, 'maakte Jeanine nooit gebruik van een tolk. Ze leerde alle zendingslessen in het Spaans uit het hoofd.'

Buiten zijn werk als zending is ouder- ling Mickelsen ook actief geweest als bis- chop, hogeraadslid, ringpresident en re- gionaal vertegenwoordiger. Zijn vorige roeping was leraar in de klas Evangelie- leer in zijn wijk en zijn vrouw en hij zijn bovendien in de Idaho Falls-tempel werk- zaam geweest als Spaanssprekende offici- anten.

'Ik heb al mijn roepingen als iets fijns er- varen,' zegt hij, 'omdat ik de kans heb ge- had om anderen te laten delen in mijn ge- tuigenis van het evangelie. Ik heb gemerkt dat als je de Heer dient, je moet naleven wat je onderwijst. Dat is de fundamentele voorbereiding die nodig is voor een effectieve leerkracht.'

De kinderen van ouderling en zuster Mickelsen - Mark, Don, Jean (Karren), Karen (Davis), Lynda (McClellan), Janet (Lighthouse), Marilyn, Leanne en Paul - zijn rijk gezegend door hun vaders voor- beeld en leringen, en vooral door zijn le- ringen uit de Schriften. 'We lezen veel in de Schriften', zegt Jeanine. 'Lynn legt ze op eenvoudige wijze uit, zodat we de le- ringen eruit in ons eigen leven en onze eigen omstandigheden kunnen toepassen. Hij houdt echt van de Schriften. Hij houdt van de leer.'

Ouderling Mickelsen, zoon van Lloyd P. Mickelsen en Reva Willmore, werd op 21 juli 1935 in Idaho Falls (Idaho) geboren.

Zijn vader bekleedde veel leiderschap- functies, waaronder die van ringpres- ident en zendingspresident. De grootva- der van ouderling Mickelsen was ook ringpresident. 'Mijn vader en grootvader zijn een groot voorbeeld voor me ge- weest,' zegt ouderling Mickelsen.

Hij zingt graag en is een verwoed lezer. Hij is geïnteresseerd in wereldgebeurte- nissen en leert graag. 'In mijn studentent- tijd bracht ik veel extra tijd door aan de universiteit omdat ik graag met mensen omga die meer weten dan ik. Ik lees en studeer dagelijks. Dat is een belangrijk on- derdeel van mijn leven.'

Maar de grootste vreugde vindt hij in zijn kerkwerk. 'Dat vindt hij de fijne kant van het leven,' zegt Jeanine. Ouderling Mickelsen zegt dat hij zich enorm ontwik- keld heeft door zijn kerkroepingen. 'Maar het belangrijkste is niet wat ik aan die roe- ping heb, maar wat ik door die roeping kan doen voor de wereld en voor de kerk door het koninkrijk op te bouwen. Dat is wat mij vanaf het begin voor ogen heeft gestaan.' □

Ouderling J Ballard Washburn van het Tweede Quorum der Zeventig

Toen J Ballard Washburn nog een kleine jongen was, hoorde hij tijdens een getuigenisdienst in zijn woonplaats Blanding (Utah) de ringpatriarch eens zeggen dat de leden van de kerk in dat gebied er niet alleen waren om vee te fokken en zich met andere wereldse aangelegenheden bezig te houden, maar ook om de Lamanieten het evangelie te brengen. 'Mijn hart werd door zijn opmerking geraakt', zegt ouderling Washburn. 'Het was een geestelijk rijpend moment.'

Dat hart werd vaker geraakt toen de kleine jongen opgroeide tot volwassenheid, pleegvader van Lamanitische kinderen werd en uiteindelijk geroepen werd om het Zendingsgebied Phoenix Arizona te presideren – een zendingsgebied dat drie Indianenreservaten omvat en een gedeelte van een vierde. Toen hij geroepen werd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, was die zending op enkele maanden na voorbij.

J Ballard Washburn werd geboren op 18 januari 1929. Van 1948 tot en met 1950 was hij op zending in het Zendingsgebied New England, onder president S. Dilworth Young. 'Van hem leerde ik dat je de zendingen ervaringen moet geven waardoor ze de Heiland zullen leren lief-

hebben', zegt hij. 'En dat heb ik als zendingspresident geprobeerd te doen.'

Ouderling Washburn leerde zelf al op jonge leeftijd van de Heiland te houden. 'Als jongen werkte ik eens in de zomer op een boerderij. In de weekeinden konden we niet naar het dorp gaan, dus bracht ik dan mijn tijd door met lezen in een kleine zakeditie van het Nieuwe Testament. Ik had die zomer het gevoel de Heiland te hebben leren kennen. Maar belangrijker: ik had ook het gevoel dat Hij mij kende. Dat was nog zo'n geestelijk moment in mijn leven waardoor mijn getuigenis verder opgebouwd werd.'

Ouderling Washburn kwam uit een gezin van tien kinderen. Hij was nog klein toen zijn vader, Alvin, stierf. 'Mijn moeder, Wasel Black Washburn, verhuisde ons gezin naar Provo (Utah), zodat alle kinderen naar school konden gaan. Ze zorgde er ook voor dat we allemaal naar de Brigham Young University gingen. Toen ze ons allemaal geholpen had, ging ze zelf naar de universiteit en studeerde ook af aan de BYU.'

Toen hij eerstejaars student was, was ouderling Washburns hoofdvak muziek. Maar na terugkeer van zijn zending stapte hij over op medicijnen en werd arts. Eerst trouwde hij echter in de Salt Lake-tempel met Barbara Harries.

'We hadden elkaar op de BYU leren kennen', legt zuster Washburn uit. 'Ik was in Salt Lake City geboren, maar mijn familie was naar Columbus (Ohio) verhuisd. Ik ging eerst naar de Ohio State University en stapte toen over op de BYU.'

Na het afmaken van zijn beroepsopleiding aan de University of Utah Medical School, vestigde ouderling Washburn

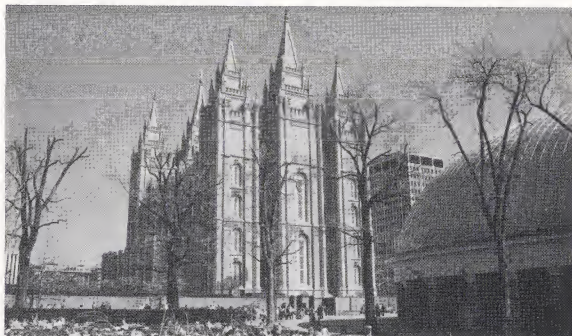
zich als huisarts in Page (Arizona). 'Door mijn beroep, dat op dienstbetoon gebaseerd is, heb ik mijn getuigenis ook versterkt', zegt hij. 'Er zijn niet veel beroepen waarin je daarvoor de kans krijgt.' Twee generaties baby's ter wereld helpen, maakte deel uit van dat dienstbetoon.

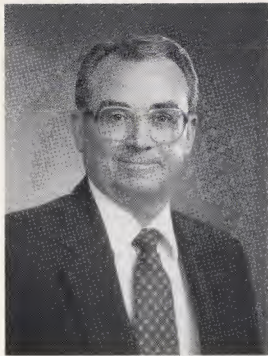
Maak het echtpaar Washburn weet alles van baby's af. Zelf hebben ze er tien gekregen: twee meisjes – Kay (Pearce) en Rebecca (Rudder); en Mark, Jay, Andrew, James, Richard, David, Daniel en Joseph. Joseph bevindt zich momenteel in het opleidingsinstituut voor zendingen om zich voor te bereiden op een zending in het Zendingsgebied Rome Italië. Al zijn broers en zussen zijn op zending geweest, waarbij de zendingen van de eerste vijf elkaar overlapt. 'Het duurde zeven jaar voordat het hele gezin weer bij elkaar was', zegt zuster Washburn.

Behalve hun eigen kinderen hebben de Washburns bovendien in de loop der jaren twaalf Indiaanse pleegkinderen in huis gehad – sommigen voor enkele maanden en anderen langer.

Hoewel hij altijd actief was in kerkroeping – waaronder raadgever in de bisschop, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger – heeft ouderling Washburn toch nog de tijd gevonden om twintig jaar lid te zijn van een schoolbestuur. Hij houdt van goede muziek en speelt basketbal.

Zijn actieve leven zal hem tot nut zijn. 'Volgens mij zijn de goede eigenschappen die hij inbrengt in zijn nieuwe roeping de bereidheid om hard te werken,' zegt zuster Washburn, 'en gehoorzaamheid, want hij is de algemene autoriteiten en de Heer altijd gehoorzaam geweest.' □

Ouderling Durrel A. Woolsey van het Tweede Quorum der Zeventig

Volgens de broeders na', zegt Durrel A. Woolsey, een onlangs onderstond lid van het Tweede Quorum der Zeventig. 'U kunt niets verkeerd doen als u hen navolgt.' En hij kan het weten, want dat motto is hem zijn hele leven lang tot leiding geweest.

'Dat is ook voortdurend zijn advies aan de zendingen geweest', zegt zijn vrouw LaRae, toen hij deze roeping ontving, was ouderling Woolsey president van het Zendingengebied Tempe Arizona.

Durrel A. Woolsey, zoon van W. Arden Woolsey en Ruby Riddle en oudste van vier kinderen, werd op 12 juni 1926 in Escalante (Utah) geboren. Doordat hij als jongen hielp met het vee en andere boerderijwerkzaamheden, heeft ouderling Woolsey geleerd om hard te werken en verantwoordelijkheid te aanvaarden – eigenschappen die nu duidelijk in zijn persoonlijkheid naar voren komen.

Toen hij zestien was, verhuisde hij met de rest van de familie mee naar Cedar City (Utah), waar hij de middelbare school doorliep tot mei 1944 en vervolgens in dienst ging bij de marine. De daaropvolgende twee jaar bevond hij zich temidden van de hevige strijd in de Grote Oceaan.

'Ik kan me herinneren dat er kamikaze [zelfmoordcommando]vliegtuigen

recht op ons schip afkwamen,' zegt ouderling Woolsey, 'en dat je echt nergens heen kon. Maar gelukkig heeft geen enkele ons schip rechtstreeks geraakt. Wél heb ik de kracht van het gebed leren kennen – zowel van mijn eigen gebeden als die van mijn familie.

Na zijn marinetijd keerde ouderling Woolsey kort terug naar Cedar City. Daar haalde hij de vriendschapsbanden aan met zijn klasgenote van de middelbare school, LaRae Wood. Op 3 augustus 1946 werden zij in de St. George-tempel aan elkaar verzegeld. 'Mijn eeuwige metgezellen is mijn grootste schat.'

Het echtpaar Woolsey heeft drie kinderen: Bruce, Geri (Nielsen) en Gena (Jepsen). De familie Woolsey is hecht en werkt graag samen. Ze gaan ook graag met zijn allen op vakantie – grootouders, kinderen, en kleinkinderen – en het liefste gaan ze naar zee.

Vanaf de tijd dat ouderling Woolsey in Trona (Californië) op 24-jarige leeftijd als lid van het gemeentepresidium geroepen werd, heeft hij bijna uitsluitend leiderschapsfuncties vervuld in de kerk. In die gemeente waren er slechts weinig Melchizedeks-priesterschapsdragers. Vaak was het ouderling Woolsey die voor de aanvang van de vergaderruimte schoonmaakte, de vergadering leidde, de zang leidde, het avondmaal zegende en ronddeinde, de zondagsschoolles gaf, en na de vergadering de vergaderruimte weer schoonmaakte.

Toen de familie in 1954 naar Taft (Californië) verhuisde, werd ouderling Woolsey geroepen als lid van de bisschop. Die functie vervulde hij tien jaar lang. In 1970 verhuisden de Woolseys naar Stockton

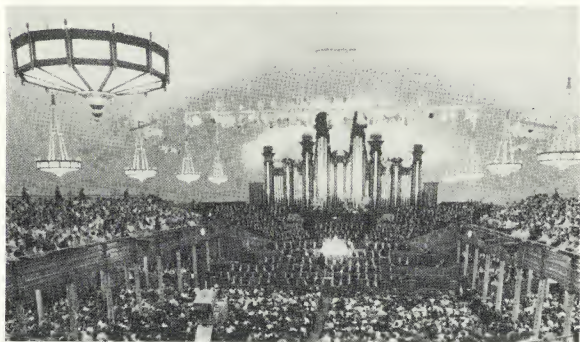
(Californië), waar ouderling Woolsey eerst hogeraadslid en later lid van het ringpresidium werd. Hij was eerst acht jaar raadgever in het ringpresidium en daarna nog eens acht jaar ringpresident, waarna hij geroepen werd als zendingpresident.

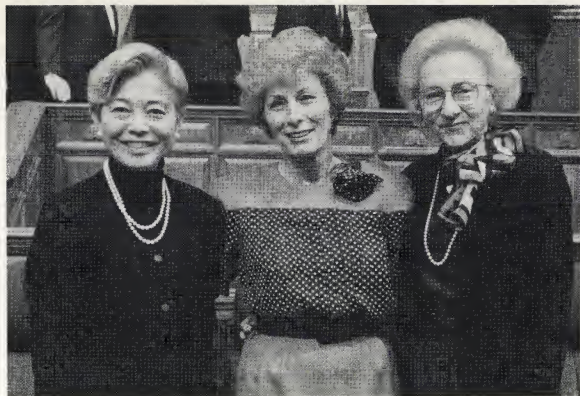
De carrière van ouderling Woolsey begon bij de firma Standard Oil in de functie van verkoper. In 1954 werd hij distributeur van de maatschappij. In 1970 werd hij zelfstandig en vestigde hij de Woolsey Oil Company.

Door al die ervaringen werd hij voorbereid op zijn nieuwe roeping in het Tweede Quorum der Zeventig. Als geboren leider met eindeloos veel energie vond hij het heerlijk om in het zendingenveld te werken. 'Ik heb me echt door inspiratie van de Heer geleid gevoeld', zegt ouderling Woolsey. 'Je hebt weliswaar moeilijkheden, maar ook beloningen.'

Zuster Woolsey zegt: 'Als je een bereidwillig hart hebt, kun je alles. We hebben allemaal een goddelijk potentieel omdat we Gods kinderen zijn. Er is niets te vergelijken met jonge zendingen dat potentieel zien ontdekken en hen aan te moedigen om verder te gaan dan wat zij in zichzelf zien tot dat wat *wij* in hen zien.'

Zowel ouderling als zuster Woolsey hebben een sterke kerkelijke achtergrond die zij serieus nemen. Beiden erkennen het belang van de goede opvoeding die zij als kind hebben gekregen en van de steun die zij ontvingen van hun ouders, broers en zusters. 'Ik heb nog nooit aan de kerk getwijfeld', zegt ouderling Woolsey. 'Ik heb altijd geweten dat de kerk waar was. Ik vind dat de Heer gewoon erg goed voor ons is geweest.' □

Het nieuwe algemeen presidium van de zustershulpvereniging: Chieko N. Okazaki, eerste raadgeefster, Elaine L. Jack, presidente, en Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

Nieuw algemeen presidium van de zustershulpvereniging geroepen

Toen Elaine Jack erachter kwam dat een kennis van haar, een niet-lid, problemen had omdat ze in scheiding lag en bovendien aan alcohol verslaafd was, kon ze niet zomaar een afwachtende houding aannemen. Omdat die vrouw weigerde enkele weken van huis te gaan, bracht zuster Jack talloze uren met haar door en belde ze haar regelmatig op om haar te verzekeren dat er iemand om haar gaf. Later was zuster Jack ook degene die haar tijdens een alcoholontwenningsskuur moreel steunde zodat ze uiteindelijk weer aan het werk kon gaan.

'Ik vroeg me vaak af waarom Elaine zoveel tijd besteedde aan iemand die niet meer te helpen leek te zijn,' herinnert haar echtgenoot Joe zich, 'maar haar vasthoudendheid bleek de moeite waard te zijn. Ze heeft die vrouw geholpen met een volledige ommekeer in haar leven.'

Mensen die Elaine Jack goed kennen zeggen dat dergelijke onzelfzuchtigheid heel gewoon is voor haar en dat ze niet vindt dat haar daden bijzonder zijn. 'Ik houd gewoon van mensen,' zegt zuster Jack, 'en ik ben elke dag dankbaar voor de invloed die goede mensen om me heen op mij hebben.'

Ze zal veel aan die goede eigenschap hebben in de functie van algemeen presidente van de zustershulpvereniging, de functie waarin ze op 31 maart werd gestemd.

De afgelopen drie jaar is presidente Jack werkzaam geweest als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de Jonge Vrouwen. 'Dat was geweldig,' zegt ze. 'Ik heb er zoveel door geleerd. En omdat ik weet wat Ardie [Ardeth G. Kapp, algemeen JV-presidente] voor toekomstplannen heeft, denk ik dat het mogelijk zal zijn om de programma's van onze organisaties in elkaar te laten overlopen.'

Elaine, dochter van Sterling O. Low en Lovina Andersen, werd op 26 maart 1928 in Cardston (Alberta, Canada) geboren. Haar grootvader Andersen, patriarch en 'een geestelijke reus', woonde slechts twee deuren verder. 'Hij was een schriftkenner,' herinnert presidente Jack zich, 'en hij vertelde me er altijd graag over. Destijds luisterde ik er nog niet zo graag naar, maar ik besefte wel wat een uitwerking ze op zijn leven hadden.'

'Nu', zegt ze, 'is het evangelie datgene wat mijn leven richting geeft. Gedeeltelijk komt dat door mijn opvoeding, maar ik ben er ook zelf achter gekomen dat dit de

beste manier van leven is. Als ik zeg dat dit een vreugdegevend evangelie is, menen ik dat.'

Nadat Elaine de middelbare school doorlopen had, studeerde ze twee jaar lang Engels aan de University of Utah. Tijdens haar eerste jaar aan de universiteit maakte ze kennis met Joseph E. Jack, die in het laatste jaar van zijn studie medicijnen was. Toen Joe voor zijn assistentschap naar New York City verhuisde, schreef hij Elaine dagelijks. Ze trouwden in september 1948 in de Alberta-tempel.

Het echtpaar Jack heeft vier zonen - David, Bill, Eric en Gordon - en zes kleinkinderen. De familie Jack heeft op Staten Island (in New York) gewoond; in Boston (Massachusetts); in Mount Edgecumbe (Alaska); en de afgelopen 32 jaar in Salt Lake City. De hele familie houdt van buitensporten, en trekt vooral graag met een rugzak de natuur in (haar zonen grappen dat hun moeder legerlaarzen draagt). Verder skiën en golven ze graag. 'We houden ervan samen te spelen', vertelt presidente Jack.

Over haar nieuwe taak zegt ze: 'Als je raadgeefsters hebt, kun je alles. En ik denk steeds aan de uitspraak van president Harold B. Lee: 'Als het een karwei is, is het vervelend; maar als het een roeping is, is het heerlijk.' Wij gaan van deze roeping iets heerlijks maken.'

De eerste raadgeefster van presidente Jack is Chieko Nishimura Okazaki, afkomstig uit Hoes (Hawaii). Zuster Okazaki, dochter van Kanenori en Hatsuko Nishimura, werd geboren op 21 oktober 1926. Op vijftienjarige leeftijd werd ze lid van de kerk. Vanwege de boeddhistische levensovertuiging van haar ouders, 'waren ze teleurgesteld toen ik me liet dopen,' herinnert zuster Okazaki zich, 'maar naarmate ze zagen wat een goed de kerk me deed, aanvaardden ze mijn lidmaatschap.'

Zuster Okazaki leerde haar echtgenoot, Edward Yukio Okazaki, kennen toen zij beiden aan de University of Hawaii studeerden. Ze trouwden op 18 juni 1949 in Honolulu; tien maanden later lid broeder Okazaki zich dopen. 'Ik kende niet veel HLD-jongens,' zegt zuster Okazaki, 'en hoewel ik me er wel een beetje zorgen over maakte of Edward wel lid zou worden van de kerk, dacht ik toch dat daar wel kans op was - hij was tenslotte een goed man en christen.' In 1951 werd het echtpaar Okazaki aan elkaar verzegeld in de Salt Lake-tempel. Ze hebben twee zonen: Kenneth en Robert.

Zuster Okazaki heeft aan de University of Hawaii haar kandidaatsexamen in onderwijskunde gehaald en daar in een vijfde studiejaar nog een extra aantekening aan toegevoegd, waarna ze aan de University of Northern Colorado haar doctoraal haalde, gevolgd door een graad in onderwijsbestuur aan de Colorado State University. Ze heeft les gegeven op basisscholen in Hawaï, Salt Lake City en Denver. In Denver was ze bovendien tien jaar lang schoolhoofd.

Toen zuster Okazaki haar nieuwe roeping ontving, was ze werkzaam als lid van het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging. Ze heeft onderwijsfuncties bekleed in alle hulporganisaties van de kerk en is bovendien werkzaam geweest als JV-presidente van de ring en ZHV-presidente van de wijk.

'De Heer is goed voor mij geweest', zegt zuster Okazaki. 'Hij heeft me al veel leiding gegeven. Nu wil ik al het mogelijke doen om Hem mijn dank te betuigen.'

Zuster Jacks tweede raadgeefster, Aileen Hales Clyde, dochter van G. Ray en Lesley Hales, werd op 18 mei 1926 in Springville (Utah) geboren. Haar echtgenoot, Hal M. Clyde, leerde ze kennen tijdens haar schooljaren aan de Springville High School. In 1947 trouwden zij in de Salt Lake-tempel, nadat zuster Clyde aan de BYU haar kandidaatsexamen Engels had gehaald en broeder Clyde was teruggekeerd uit de Tweede Wereldoorlog. Broeder en zuster Clyde hebben drie zonen: Michael, Kevin en John.

'Mijn ouders hebben mij het evangelie op liefdevolle wijze goed onderwezen', zegt zuster Clyde. 'En mijn man en ik zijn ware partners in ons huwelijk. Door deze dingen in mijn leven heb ik meer tijd en energie om anderen te helpen.'

Zuster Clyde is ZHV-presidente van de wijk geweest, lid van het ZHV-bestuur van de ring en lid van het algemeen JV-bestuur. Ze is ook lid geweest van ad hoc-comités voor vrijwilligerswerk en dergelijke van de zustershulpvereniging.

Haar activiteiten in de gemeenschap omvatten onder andere werk voor een verkiezingscomité voor het Hof van beroep van de staat Utah; het voorzitter-schap van de Commission on Criminal and Juvenile Justice; lidmaatschap van het regentebestuur van het Utah System of Higher Education; en het voorzitterschap van een comité dat geslachtsdiscriminatie aan de rechtbanken van Utah bestudeerde. 'Door mijn vrijwilligers-

werk en mijn tien jaar Engels doceren aan de BYU,' zegt ze, 'is het mijn voornaamste doel geworden te proberen anderen te helpen in hun goddelijke uniekheid te geloven en tevreden te zijn met de invloed van de Heer op hun leven.'

'Hoewel ik niet weet wat mijn concrete taken zullen zijn in deze nieuwe roeping,' zegt zuster Clyde, 'heb ik de energie en een groot verlangen om anderen te dienen. Als ik geleid word door de Heer, zal ik hier door mijn inzet meer teweeg kunnen brengen dan in welke andere functie dan ook.' □

Janette C. Hales

Twede raadgeefster in het algemeen presidium van de Jongevrouwen

Drie woorden om Janette C. Hales' leven in het kort te beschrijven zouden *uitdaging, verandering en toewijding* zijn. Twee jaar geleden werd ze, na 33 jaar huisvrouw te zijn geweest, lid van het Utah State House of Representatives [enigszins vergelijkbaar met de Provinciale Staten - vert.]. en werd ze geroepen als lid van het algemeen bestuur van het jeugdwerk. Door die ervaring, en die als moeder van vijf kinderen, werd ze voorbereid op haar nieuwe roeping als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de Jongevrouwen. Haar voorgangster, Elaine L. Jack, werd onthoven om de nieuwe algemeen presidente van de zustershulpvereniging te kunnen worden.

Janette Hales, dochter van Thomas L. Callister en Hannah Carrick, werd op 7 ju-

ni 1933 in Springville (Utah) geboren en groeide op in Spanish Fork (Utah). Ze studeerde aan de Brigham Young University, met als hoofdvakken mode en textiel. Vervolgens trouwde ze op 29 juni 1955 in de Salt Lake-tempel met Robert H. Hales, een jonge student medicijnen.

Voor de opleiding van broeder Hales ging de familie eerst naar Salt Lake City, vervolgens naar San Antonio (Texas); daarna naar Long Island (New York); San Francisco (Californië); en uiteindelijk naar Provo (Utah). Zuster Hales maakte haar studie af en was zowel in verscheidene gemeenschapsorganisaties werkzaam als in de Jongevrouwen, het jeugdwerk en de ZHV, zowel op wijk- als ringniveau. Haar echtgenoot had ook verscheidene roepingen, onder andere die van de bisschop en raadgever in een ringpresidium.

Broeder Hales overleed in maart 1988 - slechts vier weken nadat men kanker bij hem geconstateerd had. 'Ik zag in dat ik waarschijnlijk nog zo'n veertig jaar voor me had, vol met allerlei nieuwe uitdagingen', zegt zuster Hales. 'Ik herinner me dat iemand me vertelde dat alles met het jaar erger wordt als je weduwe bent. Verzet tegen dat nare vooruitzicht bood een goede motivatie om dat niet te laten gebeuren, dus stelde ik me verkiesbaar voor het afgevaardigdenhuis van de staat.'

Ze kreeg in juni 1988 een verkiesbare plaats toegewezen, en in november 1988 werd ze daarvoor gekozen. Het was haar echtgenoot die haar had aangemoedigd om dat te proberen. 'Ik houd ervan samen met andere mensen met verschillende achtergronden, normen en meningen te werken aan het oplossen van problemen en vooruitgang te maken', zegt ze.

Zuster Hales houdt ook van tennis, allerlei projecten thuis, en diverse activiteiten met vriendinnen. Maar ze vindt het vooral fijn om tijd door te brengen met haar kinderen: Ann Hales Nevers, Thomas C. Hales, Jane Hales Ricks, en Karen en Mary Hales.

Haar gevarieerde werk in zowel kerk als gemeenschap hebben haar 'bekering en diepere betekenis gegeven', zegt ze. Ze herinnert zich hoe ze jaren geleden op een avond met enkele vragen over de Schriften zat. 'Ik had een heerlijk gevoel van overtuiging dat het evangelie echt waar is', zegt ze. 'Ik weet niet precies wat er gebeurde, maar ik was veranderd. Van toen af aan is alles slechts een kwestie geweest van hernieuwde toewijding aan elke nieuwe uitdaging.' □

